

Giới thiệu Tùỳ Ái Trầm Luân

Truyện Tùỳ Ái Trầm Luân của tác giả Thiên Nhai Khách kể về anh chàng am Dược sinh ra tâm tính thiện lương tề thay lại bị câm, vốn lại là đứa trẻ sống nhờ trong cô nhi viện Thánh Tâm, vì một lí do bạc mệnh rằng nó cực kì xinh đẹp mà bị người ta làm nhục khi chỉ vừa mới lên mười... Chịu đủ mọi khổ sở cùng khinh thường... Năm lên mười ba được một người anh trai cùng cha khác mẹ đón trở về Lam gia...

Những tưởng sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc thật sự bên người thân để được yêu thương để không bị coi rẻ hay vũ nhục nữa, chấm dứt kiếp sống đau thương trong quá khứ...

Nào có ngờ, từ đây cuộc sống mới bắt đầu sang trang, mở ra một con đường dẫn tới một địa ngục khác còn kinh hoàng hơn với địa ngục trong quá khứ. Một kiếp sống bị nhận chìm trong vòng tròn tính ái oan nghiệt hoàn toàn không lối thoát, bị ám ảnh bởi dục vọng điên cuồng hòa cùng bóng tối vô tận

Bạn đang đọc truyện *Tùỳ Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

CHƯƠNG 1

Tại văn phòng viện trưởng viện cô nhi Thánh Tâm, tuy rằng được trang hoàng bằng những thứ hết sức tinh mỹ xa hoa và quý phái, nhưng khi Lam Dược vừa bước vào, hết thảy những hoa lệ ấy dù bày trí ngay ở trước mặt hẳn tất cả đều trở nên ảm đạm không chút tinh quang.

.

Trên Sô pha, hai vị khách quý kinh ngạc mở to mắt, trong lòng đều là một trận cảm thán rằng vị thiếu niên chỉ mới mười ba tuổi trông bề ngoài nhu nhược yếu ớt, như thế nào lại có thể có được vẻ đẹp thanh tú tuyệt mỹ đến như vậy.

.

“Thế nào? Trương tiên sinh, Điền tiên sinh, đứa nhỏ này trông có được không?” Vương viện trưởng ở một bên dường như hướng hai vị khách quý kia lấy lòng, vờ hỏi.

.

Ngần ngợ suốt nửa ngày, hai vị khách nhân mới hoàn hồn, chợt gương mặt béo nạc của Trương tiên sinh khẽ động, mê đắm cười nói: “Nam hài này quả thật quá đáng yêu, xinh đẹp đến độ không phân biệt nổi là nam hay là nữ nữa.”

.

Điền tiên sinh bên cạnh cũng tán thành gật đầu lia lịa, nhưng lập tức lại thận trọng hướng mắt đến Vương viện trưởng dò hỏi: “Liệu đứa nhỏ này có đáng tin hay không? Lỡ nó đi nói lung tung khắp nơi thì sao? Dù sao chuyện này mà để lọt đến tay người ngoài thì không tốt lắm.”

.

“Hai vị tiên sinh cứ việc yên tâm!” Vương viện trưởng như định liệu từ trước, cam đoan nói: “Cái thứ trời sinh cam điếc này, cho dù nó có muốn nói cũng có nói được gì đâu. Các ngài đừng lo!”

.

Vừa nghe qua lời này, hai vị khách quý lập tức tươi cười rạng rỡ.

.

Mà vị thiếu niên đứng lặng một bên chỉ khẽ cúi thấp đầu, đáy mắt u buồn hiện lên một tia ảm đạm.

.

Trương tiên sinh lại đưa mắt tinh tế đánh giá một lượt nữa, tầm tắc nói: “Khuôn mặt thì không nói làm gì, nhưng không biết bộ dáng bên trong thì như thế nào đây?”

.

Vương viện trưởng cười ngầm hiểu ý, quay sang Lam Dược phân phó: “Lam Dược ngươi đã nghe rõ chưa, mau cởi quần áo ra, hãy cho những vị khách quý của ta được thưởng thức thân thể của ngươi.”

Lam Dược hơi do dự một chút, nhưng ngay lập tức thuận theo từ từ cởi quần áo ra. Chỉ chốc lát sau liền thoát y hoàn toàn, trần truồng đứng trước mặt ba người.

Thiếu niên chưa phát dục thành thực thân hình non nớt tinh tế mà ngây ngô khiến hai vị nhân khách mê đắm thêm thưởng nhỏ dãi.

Vương viện trưởng đắc ý nở nụ cười, tiếp tục phân phó: “Đi đến trên bàn kia, để hai vị tiên sinh hảo hảo nhìn ngắm nào.”

Lam Dược đương nhiên không dám cãi lệnh của viện trưởng, bèn nhẹ nhàng đi đến trên chiếc bàn dài nơi góc phòng, đối diện trên sofa hai vị khách quý e lệ khai mở hai chân mình ra, tựa hồ không mời mà gọi tự thân vận động.

Trên chiếc khăn trải bàn sẫm màu, cơ thể thiếu niên trần trụi non nớt càng thêm trắng mịn. Nhìn bờ mông mềm mại bên dưới đầy mị sắc, hai gã khách nhân càng ngây dại, thêm khát nuốt nước bọt.

Trương tiên sinh sớm nhìn không được, mê muội từ từ tiến gần chiếc bàn, một bên nắm lấy hai tay Lam Dược vặn ngược ra sau ghì chặt lấy. Ngay sau đó liền đem cổ thiếu niên mãnh liệt cắn xé.

Lam Dược ngoan ngoãn ngưỡng chiếc cổ thon dài để mặc hấn cuồng lộng, thỉnh thoảng tinh tế phát ra vài tiếng rên rỉ, tựa như nhẹ nhàng than khóc.

Điền tiên sinh có chút kinh ngạc quay đầu hỏi Vương viện trưởng: “Vương viện trưởng, đứa nhỏ này không phải hoàn toàn bị câm à?”

Vương viện trưởng mỉm cười giải thích nói: “Đúng vậy, hẳn bẩm sinh vì dây thanh phát dục chưa đầy đủ nên câm, tuy rằng không biết nói, nhưng cũng có thể loạn âm kêu rên vài tiếng được.”

“Ra vậy, thật tốt quá!” Điền tiên sinh hưng phấn nói tiếp: “Ta vốn nghĩ nếu đi thượng một đứa trên giường câm lặng không biết la hét rên rỉ thì thật là nhàm chán. Thật sự rất cảm ơn sự an bài của ngài, xem ra buổi tối hôm nay ta sẽ trải qua được một đêm hết sức tuyệt vời.”

“Ha ha, không cần khách khí, hai vị tiên sinh đã đặc biệt ghé thăm tể viện, thân là viện trưởng, ta đương nhiên phải tận tình chiêu đãi các vị thật tốt chứ.” Vương viện trưởng vẻ mặt nịnh nọt hí hóp mắt cười giả tạo, sau đó lại kẻ sát vào Điền tiên sinh thấp giọng nói: “Cũng không biết hai vị tiên sinh có ý định sẽ quỳ bao nhiêu . . .”

“Ồ, cái đó à, không thành vấn đề! Một lát nữa, ta sẽ ghi chi phiếu cho ngài!” Điền tiên sinh hào phóng đối đáp, rồi ngay lập tức cũng đứng lên hướng tới chiếc bàn đương đặt tuyệt mỹ báu vật mà đi đến.

Trương tiên sinh bắt gặp đồng bạn cũng đã nhập cuộc, liền buông cổ Lam Dược ra, nâng lên hai chân thon dài của nó lên bắt đầu đùa bỡn bí huyết hồng phấn mê người kia.

Điền tiên sinh từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mại của thiếu niên, tiếp nhận Trương tiên sinh tiếp tục mân mê trên làn da non mềm trắng mịn mà cuồng

loạn.

.

Trương Tiên Sinh hơi hột xoa nắn mấy cái, liền cời quần, lấy ra “bảo bối” đã sớm khởi động của hắn. Không đếm xỉa gì đến công tác chuẩn bị, nhắm vào bí huyết thiếu niên, hung hăng đâm vào.

.

“A. . . . .” Lam Dược thống khổ vận vẹo thân hình, phát ra một tiếng ngân nga mềm nhũn, lại như thiên sứ rên rỉ bên tai du dương mà êm ái. Chính nó cũng đã sớm quên mất đây là lần thứ mấy bị nam nhân đâm thủng, nhưng cái loại cảm giác tàn nhẫn bị xé thành hai mảnh nó lại vĩnh viễn không thể nào quên được.

.

.

Đang lúc cuồng bạo, Gã Trương Tiên Sinh này cũng chẳng quản nhiều cổ kị như vậy, sau cú thúc mạnh liền điên cuồng tổng đẩy. Mà Điền Tiên Sinh bên kia cũng không muốn yếu thế, lại càng tăng lớn lực đạo, trên bờ ngực thiếu niên cường hãn cắn xé, không chút lưu tình.

.

Lam Dược bắt đầu đi khuất phục trước hai tên nam nhân cầm thú *** uy bên dưới, tựa như một con rối bị tàn phá vô lực mặc cho hai người kia tùy ý lăng nhục, tùy ý chà đạp.

.

.

Viện trưởng đứng một bên nhìn trò thú vờn mồi tuyệt không hề xa lạ, rồi như tỏ ý biết điều hắn kéo màn che xuống, lặng lẽ đi ra ngoài.

.

Thu đến, những cơn mưa nặng nề thế lương rơi xuống, liên tiếp kéo dài, miên man không dứt.

.

.

Giữa gió mưa, một chiếc xe đẹp cỡ mới tinh lao vào giông bão. Con đường dài lấy lại vết bánh xe. Cuồng phong vũ bão gào thét, va quật vào chiếc xe không chút thương tiếc, bùn đất cùng nước mưa nhuộm vẽ tinh tươm thành sinh lý, khiến người nhìn không khỏi tiếc rẻ.

.

Thiếu niên anh tuấn Lam Trạch buồn bực ngồi trong xe, tâm trạng của hắn so với thời tiết bên ngoài cũng chẳng tốt đẹp hơn chút nào. Nghĩ đến lại càng bực bội, cái cô nhi viện Thánh Tâm đó, hà cớ gì lại nằm ở một nơi heo hắt lạnh như thế.

.

Nếu là bình thường, giờ phút này hắn đã nhàn nhã ngồi trên sân thượng phơi nắng, bình thần thưởng thức tách trà chiều. Vậy mà vì di ngôn của mẫu thân trước lúc lâm chung, lại phải bồn ba tìm đến tận nơi heo hút heo lạnh này.

.

Từ trước tới giờ, hắn vẫn nghĩ rằng hắn chính là người thừa kế duy nhất gia tộc Lam Thị, cho tới hai tháng trước khi mẫu thân vì bệnh nặng mà qua đời mới để lại di ngôn cho hắn, thì ra hắn vẫn còn có một vị đệ đệ cùng cha khác mẹ tên là Lam Dược.

.

Đứa nhỏ tên gọi Lam Dược này chính là mối si nhục lớn nhất của cả gia tộc Lam Thị. Năm đó phụ thân vì tham luyến sắc đẹp cô ruột hắn, bất chấp luân thường đạo lý cưỡng gian ngay chính muội muội mình, làm hại cô hắn mang thai sinh ra một nam hài, nam hài ấy chính là Lam Dược, vừa là em họ của Lam Trạch, cũng vừa là em trai cùng cha khác mẹ với hắn.

.

Vì là do những người cùng huyết thống giao hoan tạo thành, nên Lam Dược sinh ra không được lành lặn như người bình thường bẩm sinh đã câm. Đây là minh chứng rõ ràng nhất cho sự trừng phạt của thiên lý đối với đôi huynh muội hoan ái loạn luân.

Cô hấn vì không chịu nổi luân thường đã kích, hạ sinh không bao lâu liền nhảy lầu tự sát, mẫu thân phần nộ cực điểm nhưng lại muốn che dấu sự việc này tránh trên dưới gièm pha, nên đem đứa trẻ sơ sinh không được thừa nhận kia đưa vào cô nhi viện Thánh Tâm, từ nay về sau không bao giờ muốn nhận lại.

Nhiều năm trôi qua, mẫu thân vào thời khắc lâm chung, đột nhiên nhớ đến năm đó chính mình nhẫn tâm tuyệt tình có chút hối hận, nên hy vọng Lam Trạch có thể đem đứa trẻ đáng thương kia thu nhận trở về, cho nó được hưởng hết những gì nó xứng đáng được hưởng.

Phụ thân đối với đứa con vì loạn luân sinh ra cực kỳ căm hận. Trong tâm thức của hấn, hấn mong muốn đem cái loại nghiệt chủng thứ si nhục lớn nhất gia tộc Lam Thị đi càng xa càng tốt, hoàn toàn không muốn có một chút dính líu quan hệ nào với nó.

Lam Trạch và phụ thân tư tưởng hoàn toàn giống nhau, tuy rằng vị đệ đệ cầm đầu này hoàn toàn không phải là mối nguy hại uy hiếp hấn trong việc kế thừa tài sản, nhưng đối với hấn hành vi loạn luân trở trên kia là thứ cực kỳ kinh tởm, một dòng tộc chính phái cao quý như gia tộc Lam Thị tuyệt không thể dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của một quái thai dơ bẩn và ti tiện.

Hiện giờ lại vì tâm nguyện cuối cùng của mẫu thân, mà hấn không thể không kiềm nén lửa giận trong lòng, tự thân xuất mã, để hoàn thành nhiệm vụ này đối với hấn mà nói là cực kỳ gian nan.

Cũng tại văn phòng xa hoa quý phái của viện trưởng, Vương viện trưởng hạ mệnh lệnh nọ, ân cần tiếp đãi Lam Trạch một vị khách nhân mà hấn cho là vô cùng tôn quý.

Đối với sự a dua nịnh nọt của Vương viện trưởng Lam Trạch cực kỳ bức mình khó chịu, hấn thầm nghĩ mau mau nhìn thấy cái tên Lam Lược ti tiện kia, sau đó dẫn hấn đi, nhanh chóng ly khai cái nơi quỷ quái khốn kiếp này.

Chỉ chớp lát sau, Lam Dược tập tễnh đi vào, hôm trước bị hai vị tiên sinh nọ gây sức ép suốt cả đêm, làm hại nó đến bây giờ đi đứng vẫn còn rất khó khăn.

Khi nam hài mười ba tuổi xanh xao gầy yếu kia đứng trước mặt Lam Trạch, Lam Trạch hoàn toàn đông cứng, hết như những kẻ lần đầu tiên nhìn thấy nó, cả kinh ngay đến cả nói cũng không nói được.

Mối nhục của toàn gia tộc Lam Thị kia, kế thừa hoàn toàn dung mạo làm rung động lòng người của cô cô hấn, thanh tú mà tuấn mỹ, nhu nhược lại nhu thuận, diễm đạm đáng yêu rồi lại không mất đi khí chất nam nhi bùng bùng anh khí.

”Viện trưởng Vương, ta muốn mang nó đi.” Qua sau một lúc lâu, Lam Trạch đã bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói.

“Ồ. . .” Vương viện trưởng trên mặt thần sắc lộ ra vẻ không bằng lòng khê cau mày, Trực giác của hấn mách bảo Lam Dược cùng vị Lam thiếu gia này khẳng định có một mối quan hệ không chút tầm thường, hấn ngay lúc này có thể thừa dịp xáo trá kiếm chút thêm được một mớ. Dù sao mà nói thì Lam Dược là cái cây hái ra tiền cho cô nhi viện, mà khi không phải đem dâng tặng cho kẻ khác hội cũng có chút đau lòng tiếc rẻ.

Lam Trạch đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, lưu loát từ trong âu phục lấy ra một tờ chi phiếu đưa cho hắn, “Đây là một chút tâm ý mà Lam thị chúng ta muốn đáp lễ cô nhi viện Thánh Tâm.”

Vương viện trưởng tiếp nhận chi phiếu, nhìn thấy mặt trên tấm chi phiếu là hàng triệu con số, gương mặt hắn lóe sáng cực kì mừng rỡ.

“A, thật là cảm ơn Lam thiếu gia, Lam thiếu gia đối với cô nhi viện Thánh Tâm chúng ta quả thật ân đức cao dày, chúng ta tuyệt đối sẽ không bao giờ quên. Tiểu Dục có thể đi theo Lam thiếu gia thật sự là may mắn của hắn, rõ ràng kiếp trước đã tu hành, tích đức không ít a!”

Lam Trạch khinh miệt nhìn hắn, nếu không phải vì tránh chuyện thị phi, phòng ngừa những việc xấu trong gia tộc Lam Thị lan truyền ra ngoài, hắn sẽ không bao giờ bỏ ra một số tiền lớn như vậy.

“Ta muốn cùng Lam Dục nói chuyện riêng.”

“Ha ha, các người cứ tha hồ đàm đạo đi, Lam thiếu gia, ta xin phép ra ngoài trước.” Vương viện trưởng một bên cười một bên thúc thòi tiêu sai đi ra ngoài, cũng thuận tay khép chặt cửa lại.

Lam Dục bất an không yên chăm chú nhìn vào đôi con ngươi khinh miệt của vị nam nhân độ chừng hai mươi tuổi kia, vị thiếu gia tên gọi Lam Trạch là một vị công tử nhà giàu sắp trở thành chủ nhân mới của mình, hắn vì cái gì muốn dẫn mình đi, hay là vì thân thể của mình. Lam Dục vô lực suy nghĩ, có cảm giác con đường phía trước mà nó phải đi là một con đường xa vời dài đến vô tận.

Lam Trạch nhàn nhã dựa vào lưng ghế, tùy ý châm một điếu thuốc, trong làn sương khói mỏng manh lượn lờ, dung mạo tuyệt mỹ của thiếu niên thay đổi hư ảo mỏng lung lại có lúc tựa như tan biến.

“Nghe nói là người bị câm hả?” Lam Trạch thần nhiên hỏi.

Thiếu niên sợ hãi gật đầu.

” Có biết vì sao mà ta muốn dẫn người đi không?”

Không biết, Lam Dục ở trong lòng yên lặng hồi đáp, đồng thời nhẹ nhàng lắc đầu.

Lam Trạch hít vào một ngụm khói, lại hung hăng phun ra từng từ một: “Bởi vì người chính là đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta!”

Bí mật kinh thiên vừa hé lộ hiển nhiên khiến Lam Dục hết sức rung động, đôi mắt đen láy mở lớn kinh hoàng, nhìn về phía Lam Trạch bằng ánh mắt trong suốt tràn ngập kinh ngạc cùng khiếp sợ, còn hứa hẹn nhiều điều kích động.

Nhìn thấy tuần mỹ thiếu niên kinh ngạc hiện ra bộ dáng câu dẫn mê hoặc khiến Lam Trạch không khỏi có chút động tâm, chậm rãi nói: “Bởi vì người bị câm nên ta mới nói rõ cho của người biết. Nhưng người đừng vọng tưởng rằng cứ như vậy người có thể cá chép vượt Long Môn, một bước lên trời!”

Lam Được cúi đầu hổ thẹn, nó cảm thấy thỉnh thoảng xuất hiện một vị ca ca lại đột nhiên còn hiểu lầm nó, nó đối với những thứ vinh hoa phú quý nào có ham muốn gì, nó chỉ cần có người thân thương yêu nó ngoài ra những thứ khác đối với nó đều hoàn toàn vô nghĩa.

Sắc mặt Lam Trạch không chút thay đổi hạ ánh nhìn xuống dừng ở nó, hít điều thuốc thật sâu, lạnh lùng nói: “Biết không? Ngươi là thứ nghiệt chủng do phụ thân cùng cô cô loạn luân sinh ra! Sinh mạng dơ bẩn của ngươi, là sỉ nhục lớn nhất không được phép tồn tại trên đời này, cho nên ngươi hoàn toàn không xứng đáng là con cháu của Lam gia! Nếu không phải vì di nguyện trước phút lâm chung của mẫu thân ta, phụ thân và ta sẽ không bao giờ đếm xỉa tới ngươi! Chúng ta đều hận rằng không thể để ngươi cả đời vô thanh vô tức ở bên ngoài tự sinh tự diệt, vĩnh viễn cùng ngươi không muốn có bất cứ quan hệ nào.”

Những lời nói lãnh khốc tuyệt tình vừa buông ra, từng câu từng chữ ấy như ngàn vạn mũi dao tàn nhẫn cứa nát nội tâm Lam Được. Nó chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân lại có thứ xuất thân xấu xa hèn mọn đến vậy, đau xé cõi lòng. Giây phút tràn đầy hạnh phúc khi biết được bên mình vẫn còn người thân thì trong thoáng chốc lại hóa thành buồn giá. Khao khát mỗi mòn yêu thương đến cuối cùng chỉ là ôm lấy tuyệt vọng vô bờ.

Nhìn thiếu niên quần quai trong đau khổ, khiến Lam Trạch vô cùng khoái hoạt, ngạo mạn cười lớn tiếp lời: “Thế nào? Ngươi hiện tại đã biết chính mình có bao nhiêu tiện chưa! Cho nên ngươi vĩnh viễn cũng đừng vọng tưởng trở thành cái gì Lam tiểu thiếu gia này nọ!”

Lam Được suy sụp ngồi phịch xuống đất, tâm nó giờ rối tung hỗn loạn ko còn phân rõ phương hướng, căn bản không còn biết Lam Trạch đang nói cái gì.

Nhìn thấy gương mặt hồ hững của thiếu niên, trong lòng Lam Trạch đột nhiên dâng lên một cơn tức giận. Quăng điều thuốc xuống, hất sải một bước dài về phía trước tiến đến túm lấy vạt áo trước ngực thiếu niên giật ngược nói: “Ngươi tốt nhất nghe cho rõ đây, tuy rằng ngươi là con đẻ phụ thân và cũng là đệ đệ ruột của ta, nhưng phụ thân cùng ta sẽ không bao giờ nhìn nhận ngươi, đem ngươi trở về đều là vì muốn toàn thành tâm nguyện cuối cùng của mẫu thân, thân phận ngươi ở Lam gia duy chỉ có thể là tên nô bộc hèn hạ mà thôi!”

Lam Được mở trừng đôi mắt xinh đẹp ai oán nhìn vị ca ca vô tình, khóe miệng run rẩy, những giọt nước mắt trong suốt trào ra lăn dài xuống đôi bờ má xanh xao tái nhợt.

Lam Trạch bằng lòng thương thức bộ dáng đau lòng như chết đi của đệ đệ, bỗng nhiên đảo mắt qua nhìn vào cổ áo somi đang rộng mở, bên trong cổ áo dày đặc những vết bầm tím ứ đọng, hấn trong lòng sinh ra một cỗ hiếu kỳ, bỗng nhiên dưới tay dùng sức, thô bạo xé rách toàn bộ chiếc áo somi trắng tinh.

Một bộ ngực non nót mê người liền lộ ra. Thứ ánh sáng mịn hoặc lan tỏa trên làn da thịt trắng nõn không tỳ vết, lại trải rộng nhợt nhạt lớn nhỏ không ít những dấu hôn tụ huyết không đồng đều đặn, ẩn tàng một thứ dục vọng đầy mị lực cùng sa đọa.

Lam Trạch kinh ngạc không chớp mắt nhìn chằm chằm những ấn ký kêu gọi đó, trên hai mươi tuổi đầu hấn sớm đã là kinh qua phong nguyệt, đương nhiên biết rõ những dấu vết châu sa đó do đâu mà có.

Lam Được khiếp đảm bắt an nhìn ca ca, trong lòng sợ hãi đến cực điểm, ca ca đang muốn làm gì? Không phải là cũng muốn. . . Không! Ca ca như thế nào lại có thể có ý muốn đó với mình chứ! Ca ca chắc chắn sẽ không bao giờ làm như vậy, không bao giờ đâu! Lam Được kinh hoàng lắc đầu xua ngay cái ý nghĩ đáng sợ ấy, thân mình run rẩy từ từ di động ra sau.

Việc này nhìn như vô ý nhưng kì thực lại là động tác trêu người, giống như một luồng tâm tình kì quái từ sâu thẳm trong nội tâm Lam Trạch càng được thêm hứng thú. Hắn thô bạo túm Lam Được đến bên bàn, dùng sức ấn nó xuống mặt bàn, sau đó ”Soạt” xé rách quần ngoài và quần lót của Lam Được.

Không ! Không thể được! Lam Được phát ra một tiếng hét kinh hãi cực điểm, bắp đùi trắng nõn đang cố sức khép lại, vọng tưởng muốn che giấu chỗ kín đáo nơi hạ thân.

Lam Trạch như ác ma điên cuồng xé rách quần áo nó, sau đó hung hăng tách bắp đùi đang cố khép chặt của nó ra. Tức thì những vết thương dưới hạ thân của thiếu niên hoàn toàn lộ ra dưới ánh mắt bừa bãi phóng túng của hắn.

Quả thật mê người! Lam Trạch không khỏi trong lòng thâm thán một câu, hắn xuất thân con nhà phú hào quen thói ăn chơi trác táng, vốn hắn cho rằng những loại thiếu niên chỉ là thứ rẻ tiền dễ mua vui, và cũng chưa từng có thiếu niên nào có thể khiến hắn cảm thấy bị kích thích và dụ hoặc mạnh mẽ như vị đệ đệ này của hắn.

Trong người hắn máu huyết sôi trào dâng đến đại não, hạ thân khó nhịn sớm đã trương to, chỉ hận không thể lập tức đem cơ thể non mềm này đè xuống tận tình chà đạp cho thỏa.

Lam Được rõ ràng ý thức được ca ca đang muốn làm gì? Nó hoảng loạn, điên cuồng giãy giụa. Cơ thể nhơ nhuốc này, có thể để cho bất kỳ kẻ nào vũ nhục. Ngoại trừ một người, duy nhất một người là không thể. Ca ca! Đó là loạn luân, là thiên lý bất dung.

Nó kịch liệt phản kháng sự quấy rối của Lam Trạch, nó dồn hết sức điên loạn đẩy ca ca ra xa, trong thoáng chốc bừng tỉnh nhìn thấy chính mình đang gất gao dè dặt, nó ở dưới thân hắn cơ hồ trần như nhộng, hắn trong lòng chấn động mãnh liệt, hắn đang làm gì vậy? Cái ý nghĩ muốn cưỡng gian đệ đệ ở trong hắn là gì? Đây không phải loạn luân hay sao!? Bản thân không phải luôn chán ghét và kinh tởm những hành vi hoang đường trái đạo đức của phụ thân ư!? Như thế nào chính mình lại có thể làm ra những chuyện cảm thú đó!?

Lam trạch lặng người đứng bất động, thống khổ trong tâm giằng xé tự chất vấn.

Nhìn cơ thể trần trụi trên bàn đầy mị hoặc, y trừng mắt phẫn hận. Tất cả đều do thân thể này, nó là tai họa, là yêu mị dụ dỗ người phạm tội. Là thứ tội nghiệt, đáng căm hận. Tuyệt đối không thể tha thứ!

Nghĩ đến đây, hắn điên cuồng đem cơ thể trần trụi trên bàn ném mạnh xuống đất! Ngay sau đó hung hăng dùng chân chà đạp, hắn muốn đem thân thể tục tiểu *** ô kìa dẫm đạp tan nát, cho đến khi hắn cảm thấy hã dạ mới thôi, để cho thân thể kia không bao giờ... có thể câu dẫn hắn nữa!

Lam Được đau đớn cuộn thân trên mặt đất hoảng sợ gào thét và tránh né, nó không hiểu vì sao ca ca lại đột nhiên đánh nó, hay là bởi vì nó không chịu tuân mệnh phục vụ ca ca ? Đôi chân cứng rắn sắc bén hung tàn của ca ca rơi như mưa trên thân thể đơn bạc của nó, nó đau đến nổi đầu óc quay cuồng nhất tỉnh nhất mê.

Trong tâm khảm nó liều mạng kêu cứu, cầu xin tha thứ lại vô luận như thế nào cũng không thể thốt ra đến nửa chữ. Mà kỳ thật cho dù nó nói được có hét thật to cầu cứu thì đã làm sao, nó chẳng qua chỉ là một đứa cô nhi không nhà không cửa thân phận thấp hèn, sẽ không có ai để ý tới nó, càng không có ai quan tâm nó sống hay chết.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lam Trạch cuối cùng cũng phát tiết xong. Lam Dược bị hấn đánh cho cả người đầy huyết, mềm nhũn nằm ở trên mặt đất mơ màng bất tỉnh.

Chinh sơ lại quần áo nhưng con giận dữ vẫn chưa tiêu táng, hấn mở cửa rồi lạnh lùng bước ra ngoài.

Gã hộ vệ cùng tên tài xế theo từ Lam gia đang đứng ở ngoài cửa chờ lệnh hấn. Nhìn thấy này hai gã thân hình cao to vạm vỡ kia, trong đầu Lam Trạch thoáng hiện một ý tưởng tàn nhẫn.

”Có một tên dê tiện đang ở trong phòng, các người có thể mặc sức chơi đùa thoải mái, miễn sao không làm tổn hại đến tánh mạng nó là được.”

Gã hộ vệ cùng tên tài xế vui mừng liên tục nói tạ ơn, vội vàng hưng phấn vọt vào phòng.

Trên hành lang dài, Lam Trạch từng bước tiêu sái để mặc những cơn gió nhẹ lướt qua người, châm một điếu thuốc hấn khoan khoái hưởng thụ cảm giác thanh mát sau cơn mưa. Không bao lâu sau, từ trong phòng truyền đến tiếng hét yếu ớt của Lam Dược.

Lam Trạch đắc ý nở nụ cười, tâm trạng buồn bực chán nản ban nãy trong chốc lát tan theo làn khói.

Từ lúc được ôm vào xe, khởi hành quay về. Lam Dược vẫn nửa mê nửa tỉnh. Cô nhi viện – nơi nương thân suốt mười ba năm của nó, lúc ra đi lại không đủ sức để nhìn lại một lần...

Chiếc xe đặc tiền lao như điên trên con đường cao tốc dài vô tận, trong thùng xe rộng lớn xa hoa, Lam Trạch ngồi thoải mái trên chiếc ghế mềm mại rộng lớn được dệt bằng đủ loại hoa văn tinh xảo, dưới chân hấn Lam Dược cuộn mình nằm run rẩy trên người bao nhiêu là vết thương tàn phá.

Thiếu niên đáng thương được bọc trong một tấm chăn cũ nát nằm nửa thân trên thâm ở một góc trong thùng xe, quần áo nó sớm bị huynh trưởng xé nát, cả người máu không ngừng trào ra, máu theo hạ thân chảy xuống nhiễm đỏ cả một góc thảm.

“Chắc, người xem người làm bẩn hết tấm thảm này rồi!” Lam Trạch vờ trách cứ giọng khinh miệt nói: “Người có biết rằng đây chính là tấm thảm được bện từ thợ thủ công hàng đầu của Thổ Nhĩ Kỳ hay không, nó so với cái mạng hèn hạ của người đáng giá hơn rất nhiều lần!”

Lam Dược kinh hoàng ngược mắt nhìn huynh trưởng, gần như lập tức cúi đầu xuống, trên vẻ mặt hiện ra đau lòng sợ hãi, thân hình nhỏ gầy vô lực xê dịch, tựa hồ muốn lùi ra phía sau, tóm lại phải tránh xa con người này càng xa càng tốt.

Trong nội tâm mong manh của nó, Lam Trạch rõ ràng chính là hóa thân của ác ma, nói không chừng nó sau này sẽ bị hấn vô cớ đánh chết, hoặc là khiến nó sống không bằng chết. Nó không biết nên làm như thế nào mới có thể khiến huynh trưởng không căm hận nó nữa, nó lờ mờ cảm thấy rằng lần này trở về Lam gia so với những năm tháng sống ở cô nhi viện kia có thể còn khủng khiếp hơn, đáng sợ hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

CHƯƠNG 2

“Um, papa này, ta đã đem tên dê tiện kia trở về rồi.” Trên đường về, Lam Trạch một bên trêu đùa gương mặt u uất của Lam Dục, một bên điện thoại cho phụ thân Lam Bình Trung của hắn.

.

Từ bên đầu dây kia truyền đến giọng một người đàn ông âm trầm phân phó: “Trước tiên, cứ đem nó an trí ở Yến Nam trang đi, tạm thời ta không muốn nhìn thấy mặt nó.”

.

“Nga, ta hiểu rồi, ta sẽ không để nó rời khỏi son trang một bước nào đâu.” Lam Trạch từ sớm đã đoán được phụ thân sẽ an bài như vậy.

.

“Um, cứ như vậy đi.”

.

“Gặp lại pa sau. . .”

.

Tắt di động, Lam Trạch lạnh lùng hướng Lam Dục nhấn nhủ mệnh lệnh từ phụ thân: “Cha nói tạm thời không muốn gặp mặt ngươi, mà có lẽ sau này cũng sẽ không bao giờ muốn gặp mặt ngươi.”

.

Lam Dục nghe xong mấy lời này, càng cúi đầu thấp hơn, trước trán lòa xòa mớ tóc rối rũ xuống che phủ hơn nửa khuôn mặt. Tuy rằng, bây giờ Lam Trạch không nhìn rõ vẻ mặt của nó, nhưng hắn thừa biết trong lòng nó khẳng định là chịu đủ mọi khổ sở dày vò.

.

Yến Nam trang là khu biệt thự riêng biệt của gia tộc Lam thị nằm vào vùng ngoại ô thành phố, Lam Bình Trung bận nghiệp vụ công ty, đại đa số thời gian đều ở tại trung tâm thành phố để tiện công tác quản lý, rất ít khi quay về biệt thự. Bởi vậy, nơi này từ lâu đã trở thành vương quốc riêng biệt của một mình Lam Trạch.

.

Chiếc xe đẹp đẽ bóng bẩy lao nhanh vào hoa viên, sau đó dừng lại trước mặt tiền của một tòa nhà đồ sộ mang phong cách Âu Mỹ.

.

Gã hộ vệ cung kính mở cửa xe, Lam Trạch liếc mắt nhìn Lam Dục một lần, rồi quay sang hộ vệ phân phó nói: “Trước tiên, cứ đem nó đưa đến tầng hầm, nhớ xem chừng thật kỹ, đừng để nó có cơ hội trốn thoát.” Nói xong tiêu sái xuống xe bước nhanh hướng tòa lầu đi đến, lần này xuất hành có chút mệt mỏi, hắn bức thiết cần thả mình trong làn nước ấm để tận hưởng, thư giãn.

.

.

Sương mù mờ mờ lung lung thoáng trong phòng tắm xa hoa, Lam Trạch nhàn nhã ngâm mình giữa một bồn tắm rộng lớn chạm bằng mã não có hệ thống tự động mát xa, dòng nước lăn tăn bọt khí hòa cùng âm nhạc ôn hòa du dương, khiến hắn bất giác chìm vào giấc ngủ.

.

Trong mơ màng, hần dường như lại nhớ tới văn phòng viện trưởng tại cô nhi viện. Trên chiếc bàn dài tối màu, từ thân thể trắng tựa bông tuyết của Lam Trạch tản ra một loại vị hương *** mĩ. . .

Hần nhất thời nhịn không được, tán thưởng nói: Thật sự là rất mê người, thân thể này quả thực là kiệt tác có một không hai của thượng đế!

Càng nhìn hần càng say mê, bất thành linh không kiềm được bản thân, hần như đã thú lao về phía chiếc bàn, hần muốn xâm phạm khối thân thể này! Hần muốn đắm thũng khối thân thể này! Và hần càng muốn giữ lấy khối thân thể này! Hần muốn cùng với thân thể kia hợp nhất làm một!

“Phốc”! Hần cảm giác chính mình đã đi vào! Thành công rồi! Khối này thân thể này đã hoàn toàn thuộc về hần! Hần có thể bừa bãi tận tình phóng túng! Hần cũng có thể tùy tâm sở dục mà công thành chiếm đất!

Từng chút từng chút một, tựa hồ như để đáp lại dục vọng mãnh liệt của hần, Lam Trạch mơ hồ cảm giác đôi chân trắng nõn thon dài của đệ đệ dần dần trườn bò lên bên thắt lưng hần, thân hình mềm mại không chút điểm xương, cũng bắt đầu dụng tâm phối hợp luân động, mà đôi môi phàn nộn ẩm ướt không ngừng tuôn ra những thanh âm rên rỉ chực chờ vỡ vụn. . .

Hần kinh hi tột cùng! Hần đang trong cơn mê, hay là hần đang say mộng, hần cũng không cần biết. Hần chỉ cảm thấy được linh hồn mình như muốn lâng lâng bay lên. Hần càng điên cuồng, dục vọng trong cơ thể hần càng không ngừng bành trướng nhiệt lưu, bành trướng cứ thế lớn dần, càng ngày càng lớn, cuối cùng lớn đến nỗi doanh đầy cả thân hình hần, thậm chí còn khiến hần có cảm giác kích thích muốn nổ tung!

Rốt cục, thân thể sưng đau khó nhịn, tại hạ thân ở xuất hiện một mật động, một khối nhiễu lưu từ trong cơ thể theo tiêu huyết mê người tổng đẩy qua lại cuồng vọng bắn ra, thân thể khô nóng bất an cuối cùng cũng tìm được giải thoát. Lam Trạch có cảm giác như hần từ trước đến nay chưa từng bao giờ thoải mái thỏa mãn đến vậy. . .

Trời ạ! Thần kỳ làm sao ! Tâm thức còn mê man còn chìm đắm trong hồi tưởng của hần, chưa bao giờ có khối thân thể nào lại mang đến cho hần cảm giác tuyệt vời như vậy! Phải chăng cảm giác được lên trời bất quá cũng như thế là cùng!

Cũng không biết trải qua bao lâu, một loại cảm giác khác thường làm cho Lam Trạch đương trong cơn say bất chợt thanh tỉnh, mở mắt ra, trước mắt hần là một bồn tắm rộng lớn mà trên mặt nước lênh bênh nổi trôi một phiến bạch dịch chất lỏng.

Trong phút chốc hần bừng tỉnh mọi thứ, *** loạn cùng phóng túng vừa rồi nguyên lai chỉ là một tràng xuân mộng! Hần chỉ dựa vào ảo tưởng giữ lấy thân đệ đệ liền đạt tới cao trào đỉnh điểm!

Tận sâu trong nội tâm Lam Trạch không khỏi một trận kinh hoàng, ta làm sao vậy? ! Ta thế nào lại sa đoạ đến mức này! Ta thế nào lại bất giác có cái ý muốn loạn luân kinh tởm như vậy! Ta thật sự là loại người hoang *** vô sỉ, xấu xa hạ lưu như vậy ư!?

Không! Không phải!! Lam Trạch mãnh liệt ôm lấy đầu vật vờ, ở trong lòng tâm thức mê loạn điên cuồng gào thét! Hần không tin chính mình lại có thể biến thành bộ dáng đó, hần kiên quyết tin rằng hết thảy mọi thứ đều là do của đệ đệ kia của hần cám dỗ. Phải rồi, đều là do tâm thân thể dơ bẩn kia tác oai gây họa! Hần muốn hủy diệt nó! Làm cho nó không bao giờ... tái đến quấy rầy hần, dụ dỗ hần nữa!

Nghĩ đến đây, Lam Trạch thành linh từ bồn tắm bước vội ra ngoài, mặc qua loa quần áo, rồi liền nhắm phía tầng hầm đi đến.

Lúc đi ngang qua phòng khách, Lam Trạch thuận tay vớ luôn chiếc roi da đương treo hồ trên tường.

Ở cửa tầng hầm Yến Nam trang, một tên hộ vệ đang thoải mái ngồi ưỡn trên chiếc ghế dài ngủ gật, bỗng nhiên một trận bước chân dồn dập vang đến, khiến hắn giật mình tỉnh giấc, thất kinh mở to hai mắt, nhìn thấy thiếu gia cầm theo một chiếc roi ngựa nổi giận đùng đùng từ trên thang lầu hung hăng đi xuống.

“Thiếu gia. . .” Con buồn ngủ của gã hộ vệ cũng tức thời tiêu tán đi mất, lộ chút kinh ngạc nhìn tiểu chủ nhân. Lấp bắp lên tiếng.

“Tên dê tiện kia đâu? !” Lam Trạch âm trầm hỏi.

”Đang giam giữ bên trong.”

“Mở cửa ra!” Gương mặt Lam Trạch tối sầm hết như một quần sương tán mây mù vùn vù, gã hộ vệ không dám trì hoãn, vội vàng lạnh lẽo mở cửa sắt ra.

Một cước đá văng cửa sắt, nương theo ngọn đèn treo dọc hành lang, Lam Trạch thấy Lam Dục bọc mình trong một tấm chăn thô cũ rách nát, nằm co người ở một góc phòng mê man.

Hộ vệ từ phía sau vội vàng mở công tắt đèn, nhất thời bên trong tầng hầm âm u rộng lớn được ánh sáng đèn tỏa ra xua tan bóng tối.

Thiếu niên đang ngủ say cũng bị thứ ánh sáng chói mắt, cùng tiếng động thất thanh mà bừng tỉnh, neho mắt lại, nhấp nhem nhìn thấy bóng hai người trước mặt.

Lam Trạch gắt gao nhìn chăm chăm vị đệ đệ đương lộ ra đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn bên cạnh tấm chăn thô cũ. Vừa rồi, ở trong mộng cũng chính đôi chân này quấn chặt lấy hắn, giữ lấy hắn, khiến cho hắn điên cuồng, khiến hắn lún bùn, để cuối cùng rơi vào vực sâu tội ác!

Hắn theo bản năng giờ roi lên, hung tợn hướng đôi chân mảnh khảnh kia cường bạo quất xuống!

Lam Dục đương nửa tỉnh nửa mê, lập tức bị đánh đến hoàn toàn tỉnh táo, trừng lớn ánh mắt hoảng loạn sợ hãi, tên ác ma kia lại đến đây làm nhục nó lần nữa! Nó sợ tới mức u ơ gào thét loạn xạ, quơ quào quần nhanh tấm chăn cũ nát bọc lại trên người, ý đồ tránh né ngọn roi đáng sợ kia.

Đáng tiếc, mặc cho nó cố gắng trốn tránh như thế nào cũng trốn không khỏi những ngọn roi vô tình không ngừng hạ xuống, nó lết đến chỗ nào, ngọn roi của Lam Trạch lập tức liền theo tới đó, hệt như dính chặt trên thân nó, không cách gì rời ra. Hơn nữa một roi so với một roi càng lúc càng hung hãn, như thể muốn đem nó đánh đến dập nát mới thôi.

Chỉ chốc lát sau, phần thân thể nằm ngoài tấm chăn cũ nát đã bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, đến ngay cả những phần thân thể được tấm chăn che lấp cũng trở nên sưng đỏ xanh tím.

Dù vậy, Lam Trạch vẫn không hề nương tay, tàn nhẫn quất xuống liên hồi, mãi cho đến khi Lam Dục toàn thân huyết lưu hoàn toàn ngất đi, lúc bấy giờ hắn mới thờ hờn hèn dừng lại.

Gã hộ vệ đứng lặng một bên không dám lên tiếng. Tuy rằng từng kinh qua phong vũ, nhưng khi hấn chứng kiến thảm trạng kịch liệt trước mặt cũng không khỏi có chút tim đập chân run.

Sau khi phát tiết xong, Lam Trạch cảm giác cả người lâng lâng vui sướng, những khủng hoảng buồn bức tiêu giảm không ít. Lắc lắc chiếc roi ngựa đánh đầy máu tươi, rồi cười lạnh ly khai tăng hãm.

Sau đó một mạch trở về phòng ngủ, Lam Trạch vừa ngã đầu liền đi vào giấc ngủ, lúc này hấn say ngủ trong vị hương trầm lặng, trong giấc mơ ấy Lam Dục quả thật không hề tới quấy rầy hấn nữa.

Ngay sáng hôm sau, cảm giác thư thái theo tận đến lúc hấn thức dậy, Lam Trạch hưng phấn ném qua điểm tâm, rồi thông dong bước tới thư phòng, thuận tiện gọi Thường Chính trợ lý riêng của hấn đến hầu chuyện.

“Khoảng thời gian mà Lam Dục ở cô nhi viện, ngươi đã đi điều tra rõ ràng cả chưa?” Ngồi sau chiếc bàn dài rộng lớn Lam Trạch tựa người vào lưng ghế đung đưa, trên mặt không chút biểu tình, lạnh đạm hỏi.

Thường Chính là một thanh niên thanh tú có dáng người cao gầy tuổi chừng hai mươi, hiệu suất làm việc bình thường rất cao, lập tức mang một chồng văn kiện đặt trước bàn thiếu gia, cung kính nói: “Bản báo cáo điều tra đều ở trong này, thỉnh thiếu gia xem qua.”

“Ừm, ngươi có thể ra ngoài.” Lam Trạch tay mở báo cáo cũng không buồn ngẩng đầu, phân phó nói.

Thường Chính nhẹ nhàng đẩy cửa rời khỏi thư phòng.

Bản báo cáo cũng không quá dài, Lam Trạch tinh tế chăm một điều thuốc, bắt đầu từ tốn đọc.

Trên báo cáo ghi lại toàn bộ cuộc sống suốt mười ba năm qua của Lam Dục khi còn ở cô nhi viện. Chưa đầy một tuổi đã bị người ta đưa vào đây, vì là một đứa trẻ dị tật cho nên không hề có ai nguyện ý nhận nuôi nó. Lên mười tuổi, vì nhan sắc mỹ mạo mà bị Vương viện trưởng biến thái coi trọng cường bạo cưỡng hiếp, từ đó về sau trở thành món lợi phẩm để Vương viện trưởng tùy ý độc chiếm.

Wương viện trưởng vì tư lợi, nên mỗi khi có nhà doanh nghiệp nổi danh nào đó đến thăm cô nhi viện, thì hấn liền đem Lam Dục dâng lên ngoạn nhạc, mượn sức khách quý lừa gạt quyền tiền. Mà Lam Dục thân là một đứa câm, làm sao có thể thét lớn cầu cứu, càng không dám phản kháng, chỉ lẳng lặng tùy ý để nam nhân đủ loại hình dáng, vô tình tàn phá chà đạp.

Khép lại bản điều tra, Lam Trạch chán ghét hừ lạnh một tiếng, thì ra tên đệ đệ này lớn lên ở cô nhi viện nguyên lai là làm ***. Hấn không khỏi âm thầm suy nghĩ: về sau có thể đem cái thứ đê tiện kia quay về nghiệp cũ rồi! Nói không chừng, đối với Lam gia có lẽ cũng có được vài phần lợi ích.

Chủ ý vừa quyết định xong, Lam Trạch lập tức hành động, đứng bật dậy, triệu Thường Chính đi đến, hướng hấn hạ xuống một số mệnh lệnh.

Một giờ sau, Thường Chính đã đem hết thầy mọi việc sắp xếp thỏa đáng, theo đó Lam Trạch dẫn một vị bác sĩ đi xuống tầng hầm.

Lúc này Lam Dược đã gần tỉnh lại, vừa nhìn thấy hần liền liều mạng lui vào góc tường. Nhìn thấy bóng dáng Lam Trạch là khiến nó rùng mình sợ hãi hết như ma quỷ hiện hình.

Lam Trạch khinh thường cười lạnh, vung tay lên, từ phía sau hai tên hộ vệ liền hướng Lam Dược đang cuộn mình trong góc tường bước tới. Lam Dược nghĩ, bọn họ chắc chắn là lại đến gây thương tổn cho mình, hoảng sợ mở lớn hai mắt, răng hàm không ngừng run lên căm cập.

Hai gã hộ vệ thô lỗ lật tung tấm chăn đang cuộn chặt trên người Lam Dược, Lam Dược sợ hãi hét lớn một tiếng, trước thân thể trần truồng những vết roi chằng chịt lập tức bại lộ. Vị bác sĩ kia đứng chừng hững một bên, nhìn thấy nhìn không được nhất thời kinh hô một tiếng nho nhỏ.

Kế tiếp, bọn hộ vệ càng thô bạo lôi kéo Lam Dược túm lấy quăng lên mặt bàn ghì chặt. Lam Trạch quay đầu lại phía bác sĩ, ôn tồn nói: “Bác sĩ Lí, người có thể bắt đầu kiểm tra rồi.”

Vị bác sĩ bị cảnh tượng trước mặt dọa đến ngây người, đường đường là một thân tuyệt mỹ thiếu niên, cư nhiên lại bị một bọn làm thuê tra tấn hung ác như vậy, hần cảm thấy nhân sinh thật sự quá đổi tàn nhẫn! Nhưng mà, vị thiếu niên xích lửa toàn thân trải dài tàn tích bạo ngược ấy lại khiến dưới bụng hần truyền đến một trận kích động.

Lam Trạch tựa hồ cũng nhìn ra vị bác sĩ kia có chút khác thường, trong lòng không khỏi cười thầm: tên tiện nhân này, thật sự là mị lực vô cùng a! Hần trêu tức huých tay bác sĩ, vị bác sĩ kia lúc này mới trấn tĩnh hoàn hồn lại, cười cười giọng gào, rồi vội vàng hướng Lam Dược trên bàn đã muốn ngắt đi.

Bác sĩ quay sang phân phó hai gã hộ vệ nâng chân Lam Dược lên, sau đó từ trong hòm thuốc lấy ra một đồng khí cụ cổ quái. Lam Dược suy yếu nằm ngửa ở trên bàn, hai chân dặng lớn ra khuất nhục tư thế, mặc cho bọn họ ra sức ghì chặt, căn bản nó vô lực phản kháng.

Trước tiên, bác sĩ dùng cùn tẩy trừ một chút huyết nhục dưới hạ thân Lam Dược, nó đau đớn chưa kịp run rẩy, đã bị bọn hộ vệ gắt gao ghì chặt nó xuống, khiến nó một chút cũng không thể động đậy. Tiếp đó, bác sĩ lại cầm lấy một loại khí cụ tinh xảo bằng đồng mạnh mẽ nhét vào hạ thân Lam Dược, Lam Dược tức thời nhảy dựng, cơ hồ như muốn quật ngã xuống bàn, hộ vệ vội vàng tăng lớn đạo cương hần càng ghì chặt nó hơn.

Loại khí cụ tinh xảo bằng đồng kia, theo thao tác của bác sĩ tựa hồ càng ngày càng khuếch trương, Lam Dược cảm giác hạ thân của mình như muốn bị xé nát ra, si nhục cùng thống khổ làm nó phát ra thanh âm mơ hồ rên rỉ. Lam Trạch đứng yên một bên nhìn thấy cũng hưng phấn dị thường, hệt như đang ở xem một trận đấu bóng phần khích nào đó.

Khí cụ tinh xảo rốt cục khuếch trương đến đỉnh điểm, bác sĩ mang bao tay cao su vào, bắt đầu những thao tác rắc rối kỳ lạ.

Lam Dược vốn còn mang nội thương trong người, lại bị hần dày vò dẫn vật thống khổ không thể nào chịu nổi, nước mắt cùng mồ hôi lăn dài ướt đầm gương mặt. Chặt vật lăm mồi đợi được hần dừng tay, toàn thân đã rã rời, buông lơi tất cả mọi tri giác. Mà vị bác sĩ kia còn chưa chịu buông tha cho nó, lại từ cánh tay nó trích ra một ít máu tươi.

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ một bên thu dọn một bên hướng Lam Trạch nói: “Đứa nhỏ này hoàn toàn bình thường, không có nhiễm bệnh sinh dục nào cả. Đợi thêm vài ngày, chờ bản báo cáo xét nghiệm mẫu máu này nữa là xong.”

“Nga, vậy là tốt rồi, phiền ngài quá.” Lam Trạch nhẹ nhàng nở nụ cười xã giao.

Sau khi tiễn bác sĩ đi ra, Lam Trạch thân nhiên thông thả bước đến bên bàn, hướng ánh nhìn ngạo mạn xuống thân hình chật vật của Lam Dược, khẽ khích nói: “Lam gia sẽ không nuôi ai ăn không ở không bao giờ, cho nên người căn bản ở trong căn nhà này bắt buộc phải làm việc. Chắc, ta đang nghĩ có một công việc rất ư là thích hợp với người!” Nói tới đây Lam Trạch ngừng lại, chậm rãi quan sát phản ứng của Lam Dược.

Lam Dược sợ hãi nhìn hắn, thân mình càng kịch liệt run rẩy tựa như lá mùa thu rơi rụng, đôi mắt Lam Trạch nó ngoại trừ cùng cực sợ hãi, thì căn bản không còn biết phản ứng gì nữa.

“Người cực kì thích hợp để quay lại làm cái loại công việc ban đầu của người khi còn ở cô nhi viện đó, nhớ không? Tốt nhất hãy ngoan ngoãn làm một thằng *** biết nghe lời đi!” Lam Trạch lạnh lùng phun ra từng lời, vừa lòng hã dạ thường thức Lam Dược đương run rẩy khiếp sợ, trong lòng lại có một cổ vô danh khoái ý thúc dục dậy lên.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

CHƯƠNG 3

“Thường tiên sinh, chào buổi chiều!” Người hầu của Yến Nam trang vừa nhìn thấy Thường Chính đi đến vội vàng lễ phép cúi chào.

“Thiếu gia ở đâu? Đang ở trong thư phòng à?” Thường Chính một bên cởi áo khoác ngoài ra đưa cho người hầu, một bên tùy ý hỏi.

Người hầu ngập ngừng đáp: “Thiếu gia hử. . . Hử đang ở dưới tầng hầm. . .”

Thường Chính sững sờ, trong lòng âm thầm thờ dài, suốt ba tháng trời, thiếu gia đối với người em cùng cha khác mẹ kia vẫn là hận đến thấu xương.

Mới đi xuống cầu thang, còn chưa tiến gần tầng hầm, Thường Chính đã nghe thấy từ trong phòng vọng đến tiếng kêu thảm thiết ai oán vốn đặc thù của Lam Dược.

Thường Chính không tự chủ được, thân mình thoáng chút co thắt run nhẹ. Trong trí nhớ của hắn, thiếu gia tuy là một con người phóng đảng không biết tự kềm chế, nhưng vẫn được xem là thân thiện hòa nhã. Thế mà từ khi Lam Dược đến đây, thiếu gia không biết như thế nào lại trở nên cực độ hung tàn cùng bạo ngược, giống như hoàn toàn thay đổi thành một con người khác hẳn.

Vừa tiến đến gần tầng hầm, Thường Chính bắt gặp một cảnh tượng vô cùng thảm thiết mà hắn trước nay chưa bao giờ từng hình dung tới.

Trên mặt sàn ẩm ướt băng lạnh, Lam Dược cả người trần trụi thống khổ cuộn thân vào một góc tường, ở phía sau nó là một gã hộ vệ thân người to lớn đang dùng lực quơ một chiếc roi da dề nhuyển, một roi lại một roi vô tình hướng lên tấm thân đơn bạc nhỏ bé của nó quật xuống.

Chiếc roi kia tuy rằng không gây thương tổn nhiều đến da thịt, nhưng mỗi một lần quật xuống để lại trên da thịt ngang dọc không ít những vết tích xam tím ứ đỏ. Thân hình gầy yếu của Lam Dược đã bị quật đến nỗi khắp nơi đều chẳng chừa vết roi đáng sợ, cả người cũng đã đau đến ngay cả khí lực giãy dụa tránh né cũng không có, chỉ có thể run rẩy lui trên mặt đất phát ra những thanh âm bất lực, kêu gào suy yếu.

Mà Lam Trạch lại ngồi ngay ngắn một bên tiêu sái hút thuốc, nhàn nhã thưởng thức hết thấy mọi thứ, vẻ mặt đậm mạc lãnh ngạo hết như đang xem một màn trình tấu hí kịch vừa bình thường, vừa nhàm chán.

Loại hành hình tàn khốc này, cơ hồ suốt ba tháng trời mỗi ngày đều diễn ra, Thường Chính lại không phải là hạng người xuất thân hắc đạo, nhìn thấy không khỏi có chút động tâm đau lòng. Nhìn không được bèn đi đến bên cạnh Lam Trạch khéo léo nói: “Thiếu gia, hôm nay tới đây là được rồi, tối nay Trương tổng có ghé ngang, nếu nó bị thương nghiêm trọng quá thì sẽ không thể nào hầu hạ tốt được.”

Lam Trạch hơi hơi nghiêng đầu cười lạnh, trầm tư một lúc lâu mới hướng gã hộ vệ đang chấp hình kia, ra lệnh nói: “Được rồi, không cần đánh nữa.”

Hộ vệ lập tức dừng thủ, cung kính lùi sang một bên.

“Một lát nữa, tìm người tắm rửa cho nó, đến tối nhất định phải làm nó thật sạch sẽ, rõ chưa!?” Lam Trạch một bên tùy ý phân phó, một bên đứng dậy thông thả đi ra ngoài cửa.

Thường Chính cũng lập tức theo sau Lam Trạch ra ngoài, trước khi đi chột quay đầu nhìn lại Lam Dược đang cuộn người nằm trên mặt đất. Thiếu niên nhỏ gầy kia, cổ nển nước mắt thần thức, đến nỗi thân hình nó không tự chủ được mà liên tục co rút run rẩy không thôi. Ba tháng qua, bị phi nhân tra tấn đã muốn biến nó thành một đứa thần kinh yếu ớt, chìm sợ cảnh cong, liền ngay cả một cái vỗ về nho nhỏ chạm vào là đã khiến cho nó thấp thòm lo âu. Càng đáng thương hơn vì nó không biết nói, không thể cùng người khác trao đổi, cho nên cũng không có cách nào khóc lóc cầu xin tha thứ, chỉ có thể một mình yên lặng chịu đựng hết thấy mọi thống khổ.

Ban đêm, gió luồng từ trên cao thổi lạnh thấu xương, thời tiết đã sắp chuyển đông, vạn vật thế gian đều trở nên tiêu điều hoang vắng.

Thế mà bên trong Yên Nam trang lại tung bừng nhộn nhịp, dạt dào ý xuân, Lam Trạch đương dẫn theo Trương tổng – vị khách quý đêm nay tiến vào gian phòng khách xa hoa trên lầu hai.

Căn phòng này là một gian phòng xép, bên ngoài chỉ là một phòng tiếp khách nho nhỏ, bên trong mới thật sự là phòng ngủ. Mỗi lần Lam Trạch mang khách nhân trở về, đều bắt Lam Dược ở tại gian trong phòng này bồi tâm phục vụ nhân khách.

Trương tổng cũng đã tới qua nơi này được mấy lần ít nhiều thứ đã dần quen thuộc, vừa bước vào căn phòng liền đặt mông ngồi xuống sô pha, miệng nở nụ cười *** đặng, nhếch môi nói: “Lam thiếu gia, lần trước nhìn thấy người chơi đùa với tiểu nam hài Lam Dược, thật sự lúc ấy làm lòng ta phấn khích đến nỗi không muốn quay trở về nhà mình chút nào! Hôm nay khi nhận được lời mời của người, thật khiến ta quá đổi vui mừng!”

“Ha ha. . .” Lam Trạch khẽ cười, đáp lời: “Trương tổng, Lam thị chúng ta nhờ ngài mà ký được một hợp đồng lớn như vậy, ta đương nhiên hảo hảo chiêu đãi ngài rồi.” Dứt lời, liền quay đầu đổi tên hộ vệ phía sau phân phó: “Đi dẫn Lam Dược tới đây.”

Hộ vệ lĩnh mệnh rồi đi, chỉ chốc lát sau đã dẫn theo Lam Dược tiến vào. Lam Dược toàn thân được tẩy trừ sạch sẽ, trên người mặc một bộ áo ngủ màu trắng dài mang theo dáng vẻ tuấn nhã mà tú lệ, Trương tổng nhìn thấy lập tức trừng mắt ngậy đại.

Lam Trạch ôn tồn nắm lấy cánh tay nó, ghé vào lỗ tai nó hung hăng nói nhỏ: “Tối nay lo mà biểu hiện cho thật tốt vào, liệu hồn đó!”

Lam Dược nhẹ nhàng cắn môi dưới, thân thể lại bắt đầu run rẩy. Trông hệt như một chú nai tơ thất kinh khi bắt gặp kẻ vờn mồi đang lờm nó đe dọa.

Lam Trạch âm âm hừ lạnh một tiếng, đẩy mạnh thiếu niên về phía trước, đối Trương tổng mỉm cười lên tiếng: “Trương tổng, ngài cứ từ từ hưởng thụ đi, hy vọng ngài có thể trải qua một đêm xuân tình cực kì phần ý.” Nói xong xoay người rồi đi.

Trương tổng cười cười khách khí tiễn hán rồi phòng, rồi khóa chặt cửa, xoay người lại lập tức ôm lấy Lam Dược liền khẩn cấp hướng phòng ngủ đi đến.

Tiến vào phòng ngủ, Trương tổng vội bồng Lam Dược hung hăng quăng lên giường lớn. Ngay sau đó liền bắt đầu xé nát áo ngủ nó. Chỉ chốc lát sau, thân thể non nớt tuyết trắng của Lam Dược ngang dọc phủ đầy thương tích lập tức hoàn toàn bài khai rõ ràng trước mặt Trương tổng. Từng đạo vết thương xanh tím ứ đỏ kia ngược lại càng khơi dậy thi ngược dục vọng nam nhân trong hân.

Trương tổng cuồng loạn thở dồn hân hân, ngay lập tức cúi đầu xuống, ngay tại miệng vết thương nhìn thấy ghê người, điên cuồng cưỡng hôn. Lam Dược vốn đã suy yếu đến không chịu nổi, nay còn phải chống lại loại cưỡng ép si nhục này, những âm tiếng nghẹn lại thống khổ cùng rên rỉ cơ hồ như muốn thoát ra, nhưng nó lại cố cắn răng nhin xuống, thân thể ngay đến một cử động nhỏ cũng không dám nhúc nhích, tùy ý để Trương tổng tàn sát bừa bãi. Lời đe dọa vừa rồi của ca ca vẫn còn văng vẳng bên tai, nếu lỡ vô ý làm đắc tội nhân khách sẽ dẫn đến nỗi thống khổ trên da thịt thì cứ nhiên làm sao nó dám kháng cự đây!?

Trương tổng tuổi ngoài ba mươi, đương lúc tráng niên, tính dục rất mạnh. Lam Dược lần trước bị hân chơi đùa, đã phải nằm liệt ở tầng hầm suốt ba ngày ba đêm. Mà lần này, Trương tổng tựa hồ càng trở nên dưng mãnh, lần phát tiết đầu tiên nhanh chóng toàn thành, nhưng phân thân vẫn không rút ra, tư thế hai người vẫn kết hợp làm một như cũ, đem Lam Dược lật lại. Ngay sau đó, lại bắt đầu đợt thứ hai đánh thức sâu vào.

Bởi vì đã muốn bắn quá một lần, đợt thúc sâu thứ hai của Trương tổng trở nên dai dẳng không dứt, lại càng hung mãnh khốc liệt, hệt như đang muốn ăn tươi nuốt sống nó! Lam Dược liều mình cắn răng cố nén cơn đau, chỉ cảm thấy hạ thân chính mình đau đớn giống như bị nghiền nát vỡ vụn. Chỉ chốc lát sau, ý thức đã trở nên nhất quán mơ hồ.

Vất vả lắm đợt thứ hai phát tiết thành công. Trương tổng do dự chưa muốn rời đi, muốn tiến hành vờn tiếp vòng ba. Lam Dược thống khổ cơ hồ phải thổn thức thành tiếng. Lần thứ ba cuối cùng cũng hoàn, Trương tổng rốt cục mới cảm giác được có chút mệt mỏi, ôm chầm Lam Dược trên thân thờ dục, đặt những nụ hôn ấm muội ôn nhu tở ý trấn an. Nhưng chỉ lát sau, tay hân tham lam mò xuống xoa nắn phần thân nho nhỏ của Lam Dược, bắt đầu bộ lộng thương thức. Tuy Lam Dược chỉ mới tuổi mười ba vẫn chưa phát dục thành thực, nhưng cũng chịu không nổi dưới bàn tay kỹ xảo điều luyện thuần thực kia của Trương tổng, chỉ chốc lát sau, liền thét lớn chói tai cực lực bắn ra, toàn thân rã rời, mềm nhũn nằm trên giường vô lực động dục.

Trương tổng bị tình cảnh *** nữ này kích thích hạ thể lần nữa cương cứng đi lên, thô lỗ nâng hai chân Lam Dược lên, cứ nhiên lại khởi xướng lần thứ tư

thức mạnh. Lam Dục tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nó hiểu được tới nay nó là vận kiếp bất phục.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cũng không biết là *** thấy mấy, ý thức phiêu diêu của Lam Dục lần nữa bị Trương tổng lay tỉnh.

“Đến đây, ngồi lên trên người ta.” Trương tổng ôm dọc theo chiếc eo nhỏ nhắn của nó, tựa hồ như muốn đổi khác phương thức chơi đùa.

Lam Dục buồn bã cười khổ, con người xinh đẹp đen láy u oán nhìn hướng Trương tổng. Hắn hiện tại ngay cả thở đã rất khó khăn, làm gì còn khí lực để thỏa mãn cái yêu cầu biến thái *** loạn kia của Trương tổng.

Trương tổng thấy nó bất động hắc hắc cười lạnh nói: “Sao không làm đi, Lam thiếu gia không phải là bảo người phải hảo hảo biểu hiện sao? Chẳng lẽ người còn chưa nghe rõ? !”

Lam Dục vẻ mặt kích động sợ hãi, nếu Trương tổng mà ở trước mặt ca ca cung khai tội nó, thì đến lúc đó nó sẽ như người tù tù chờ nhận án tử. Nghĩ đến đó, nó vội vàng giãy dụa, muốn tự thân ngồi dậy. Chỉ tiếc lúc đó, nó vì liên tục bị hành hạ đã sớm vắt cạn hết sức lực còn lại, căn bản là không thể nào nhúc nhích.

Trương tổng nhìn nó thật sự gấn gượng không nổi, cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên bắt lấy thân eo nó túm nó lôi từ trên giường xuống, xoay một vòng khóa người ngồi xuống trên người hắn, vừa vặn đem phân thân cương thẳng hung hăng bắt kẻ sáp nhập bí huyết dưới thân nó.

Lam Dục thê lịch thét lên một tiếng thảm thiết, đại não một trận mê muội, thân mình lập tức mềm nhũn ngã đầu ra sau ngất đi. Trương tổng vội vàng khấp nhanh thất lung nó, bắt nó ngồi yên cố định trên phân thân hắn, sau đó kịch liệt nâng lên hạ xuống giao động thân thể nó, khiến bí huyết nó chủ động ma sát vận động trên chính phân thân hắn.

Lam Dục bị hắn đùa nghịch đến nghiêng ngã thân mình, lung lay sắp đổ, phảng phất trong như nhược liễu thống trường bị ai, cũng không giấu được vẻ điềm đạm đáng yêu vốn có.

Mà Trương tổng lại đối với trò chơi biến thái này cực kỳ si mê, trên tay càng tăng lớn lực đạo, đem Lam Dục dao động điên cuồng như trống dồn. Lúc này nó chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hai mắt nhắm chặt, rốt cục hoàn toàn mất đi ý thức, ngất đi.

Sáng hôm sau, khi Trương tổng cảm thấy mỹ mãn cất bước rời đi, Lam Trạch bước mới bước vào phòng, bày loạn khắp gian phòng thứ vị đạo *** mỉ cùng bạo ngược.

Hỗn độn trên chiếc giường xa hoa rộng lớn, một tuyệt mỹ thiếu niên với hai mắt nhắm nghiền cuộn tròn người lại, những tia nắng đậm nhạt màu vàng miễn cưỡng chiếu vào những vết thương trải rộng trên thân hình trần trụi của nó, làm cho khối thân thể nho nhỏ ngây ngô kia tràn lan thứ mị lực dụ hoặc làm rung động lòng người.

Lam Trạch bị cảnh tượng gợi dục hấp dẫn này làm si mê đầu óc, ý thức dần dần trở nên mê loạn. Hắn rất muốn kiểm tra mỗi tác trên da thịt kia, từng chút từng chút chạm vào đôi chân trần mảnh mai kia, hoặc giả trên đôi môi nhạt thềch ẩn tàng chút phần hồng.

Nhưng hắn không thể làm như vậy, con người ưu tú đang nằm lơ đãng trên giường kia là thân đệ đệ của hắn, là cùng với hắn chảy chung một dòng máu thâm tình! Hắn không thể loạn luân! Không thể vi phạm thiên lý! Nhưng hắn nhìn không được, hắn không chế không được! Mắt thấy trước mặt tồn tại một tuyệt thế nhân gian hiếm có, một nhan sắc phi phàm, vậy mà hắn lại không có cách nào thân cận giữ lấy, thậm chí ngay cả âm thầm yêu đương, say đắm mộng nhớ cũng không được cho phép! Hắn cảm giác bản thân như muốn điên loạn, quả thực đây rõ ràng một loại hình thức tra tấn tàn khốc! Đây rõ ràng chính là tình cảnh thế thảm bị ai nhất trên cuộc đời!

Thống khổ nhúu chặt mày lại, lam Trạch cảm giác tâm hắn cơ hồ như bị người ta vò xoáy nhàu nát. Đột nhiên trong lúc đó hắn cảm thấy được bản thân thực ghê tởm, mà tên thiếu niên trên giường kia càng ghê tởm hơn gấp bội!

Chán ghét hừ lạnh một tiếng, hắn trốn tránh quyết ly khai gian phòng kia, hay hắn đang cố tình lẫn tránh sự dụ hoặc sa đọa này, và chẳng cuối cùng là tránh né thứ dục vọng dơ bẩn đang dần dần tăng vọt trong cơ thể hắn!?

Đương khi Lam Dục tỉnh lại, nó đã nằm từ lúc nào trên mặt sàn lạnh băng ở tầng hầm. Trên người trần trụi không mảnh che thân ngoại trừ tấm chăn nhàu nát duy nhất mang theo từ cô nhi viện. Mặt sàn ẩm ướt lạnh lẽo làm cho cả người nó đông cứng phát run, nó rất muốn cự mình một chút, với tay đến chỗ tấm chăn phía xa, hy vọng có thể giữ chút hơi ấm cuối cùng trong thân nó, lại vì thân thể bị thương nghiêm trọng đến ngay cả một chút động thân cũng không sao cố được.

Nó thương tâm khóc lạng, thậm chí nó cảm thấy cứ như vậy đông cứng chết đi thì tốt biết mấy, nếu chết sẽ không phải đối mặt với vị ca ca tàn nhẫn vô tình kia, càng không phải chịu đựng hết thảy những tra tấn kinh hoàng, vô tận này nữa!

Mãi tới lúc chạng vạng, bởi vì miệng vết thương nhiễm trùng cùng cảm lạnh, Lam Dục bắt đầu sốt cao. Trong mơ màng, nó như quay trở về cô nhi viện, những lúc nó phát sốt viện trưởng cũng hề động tâm buông tha, vẫn tiếp tục tàn bạo xâm phạm nó, còn nói muốn cảm nhận khoái cảm nhiệt lưu khi ở trong thân thể nó là thế nào. Ngay lúc đó, cảnh mộng lại chuyển, nó lại mơ thấy ca ca mình, ca ca cầm trong tay một cây dùi sắt nung đỏ cháy bùng như răng miệng cười âm hiểm hướng nó đi tới, bỗng nhiên duỗi thẳng tay ra, đem dùi sắt nung đỏ hung hăng dán chặt vào hạ thân nó!

Nó sợ tới mức thét to một tiếng rồi bùng tỉnh, vừa mở mắt đã nhìn thấy gã hộ vệ trông coi nó đang cùng tên người hầu của Lam gia ngồi xổm trước người nó thủ thi bàn tán với nhau cái gì đấy.

Thần trí nó đã có chút mơ hồ, loáng thoáng cảm giác tên hộ vệ kia giờ tay ra sờ lên trán nó, quay sang nói với tên còn lại: “Hắn sốt cao lắm!”

“Đứng rồi, vừa nãy ta đi đưa com vừa tiến vào đã cảm thấy không ổn lắm.” Gã người hầu kia quay lại tiếp lời: “Hắn bệnh cũng không nhẹ đâu, ta xem hay là mau đi báo cáo với thiếu gia thôi.”

Lam Dục vừa nghe qua hai chữ “thiếu gia” trong lòng đã bồn chồn run rẩy, trước mắt tối sầm, lại chặt vật ngất đi.

Ánh chiều tà từ cửa sổ chiếu thẳng vào làm đỏ bừng cả một góc phòng, Lam Trạch vẫn ngồi phía sau chiếc bài dài rộng lớn đáng cùng Thường Chính thương thảo một số hợp đồng tương đối quan trọng. Hắn vừa mới tốt nghiệp đại học, đã ngồi vào vị trí khá quan trọng của Lam thị ít nhiều thứ vẫn còn chưa thông hiểu, phụ thân hắn lệnh cho một trong số ít ỏi những người tinh anh nhất trong công ty là Thường Chính đến giúp đỡ hướng dẫn hắn, cũng là hy vọng hắn có thể mau chóng quen thuộc công tác, sớm ngày tiếp nhận toàn bộ cơ nghiệp của cả gia tộc Lam thị.

Đang lúc hấn cùng Thường Chính đàm luận đến hồi cao trào, thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ đập dồn dập.

“Vào đi!” Bị chặn ngang lúc làm việc, tổng không khỏi có chút không hờn giận lên tiếng.

Một gã người hầu xuất hiện với vẻ mặt sợ hãi, run rẩy đẩy cửa tiến vào.

“Có chuyện gì sao?” Lam Trạch thờ ơ đặt văn kiện xuống bàn, thản nhiên hỏi.

Sau một chút do dự gã hầu lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, ta vừa rồi khi đi đưa cơm cho Lam Dược, vô tình phát hiện hấn bị bệnh khá nặng, còn phát sốt rất cao nữa. . .” Người hầu không dám nói tiếp, mờ hồ nhìn thấy gương mặt không chút thay đổi của thiếu gia.

“Phát sốt thì sao?” Lam Trạch lạnh lùng nói: “Không cần phải lo cho hấn, một chút tiểu bệnh thôn thường, không chết người được đâu!”

Gã người hầu sưng người hít vào một ngụm lạnh khí, không dám nói nhiều, vội vàng tỏ vẻ biết chuyện, cúi đầu lui ra ngoài.

Thường Chính trong lòng nhói nhói, có chút thương hại người thiếu niên số khổ, nhịn không được hướng Lam Trạch nhắc nhở: “Thiếu gia, Lam Dược tới hôm qua có lẽ là do bị bức quá nhiều nên mới. . .”

“Người ít để ý đến hấn một chút được không!” Lam Trạch điền cuồng hét lớn chặn lời hấn lại. Cầm giận đứng bật dậy.

Thường Chính bị dọa đến ngẩn người, những lời còn lại cứ nhiên không dám nói ra.

Lam Trạch hít sâu một hơi, miễn cưỡng kiềm chế trụ một khang lửa giận đối diện Thường Chính thản nhiên nói: “Ta phải đi ra ngoài một chuyến, cứ phân loại mấy văn kiện này trước đi, đến lúc ta trở về, rồi từ từ thảo luận tiếp!” Nói xong liền sai bước hướng ngoài cửa đi đến.

Thường Chính hãy còn đứng lạng ở đó, hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

Vì Lam Trạch trước khi đi còn nói sau khi trở về sẽ cùng hấn thảo luận văn kiện, Thường Chính bởi vậy một bước cũng không dám rời đi, đành phải một mực ở lại Yển Nam sơn trang chờ đợi. Ai ngờ đã đợi đến tận hai giờ đêm mà vẫn không thấy người quay lại. Thường Chính trong lòng như lửa đốt không yên, lại không thấy Lam Trạch quay về, đành phải rời phòng chuẩn bị rời đi.

Vừa bước ra khỏi cửa liền bỗng nhiên nhớ tới Lam Dược, nhịn không được lập tức đi xuống tầng hầm để thăm nó.

Tiến đến tầng hầm, Thường Chinh liền phát hiện bệnh tình Lam Dược quả thực không nhẹ, toàn thân nó nóng ran, cả người tựa hồ rỗng như lửa đốt, thần trí lại mê man bất tỉnh.

Thường Chinh trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, nhịn không được lớn tiếng lay gọi Lam Dược. Qua một hồi thật lâu, Lam Dược mới từ từ tỉnh dậy, mở to đôi mắt hỗn độn đen láy, mờ mịt nhìn Thường Chinh.

Hộ vệ đứng bên cạnh, thấy thế cũng dậy lên chút động tâm, liền hướng Thường Chinh thấp giọng hỏi nhỏ: “Thường tiên sinh, thiếu gia không cho quản nó, mà bệnh tình của nó hình như lại càng ngày càng nghiêm trọng.”

Thường Chinh hơi trầm ngâm một hồi, rồi dứt khoát nói: “Nơi này rất lạnh, ta trước nhất cứ đem nó ôm đến phòng người hầu ở trên tầng một đã.” Nói xong liền chuẩn bị nâng thân thể Lam Dược lên.

Ai ngờ Lam Dược bỗng nhiên thất thanh kêu lên hai tiếng “A... a..”, liền mình lắc đầu, tựa hồ như không muốn rời đi nơi này.

Thường Chinh sững sốt, rồi ngay lập tức hiểu được ý tứ của nó, nó sợ rằng nếu thiếu gia biết chuyện chắc chắn sẽ lại tìm cách quở trách nó. Tinh ý, hắn liền ôn hòa nói: “Người không cần sợ hãi, sau khi thiếu gia trở về ta sẽ giúp người thỉnh cầu hần cho. Người nếu cứ nằm ở đây nữa, nói không chừng sẽ bị đông cứng đến chết đó!”

Lam Dược lại càng lắc đầu dữ dội, mắt lớn mở to, mê man những giọt nước mắt cuộn cuộn lăn xuống, vẻ mặt càng khẩn thiết cầu xin.

Thường Chinh nhìn bộ dạng kia của nó, hần biết vô luận là như thế nào nó cũng không dám tự tiện rời đi, hần chỉ còn có thể thờ dài đứng dậy.

Gã hộ vệ đứng bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Thường tiên sinh, giờ làm sao?”

Thường Chinh thở dài, rồi từ tốn nói: “Trước tiên cứ dứt nó uống thuốc, rồi đắp lên cho nó thêm vài tấm chăn nữa. Ta đi xem thử thiếu gia đã trở về chưa?” Nói xong, bắt đầu dĩ đưa mắt nhìn Lam Dược một lần nữa, rồi ừ rừ rời khỏi tầng hầm.

Vừa mới đi đến hành lang, Thường Chinh liền nhìn thấy Lam Trạch được hai gã hộ vệ lão đạo điu trở về. Sắc mặt đã hồng, cước bộ khắp khiễng, vừa nhìn đã biết uống say không ít! Hần không khỏi có chút kinh ngạc, tuy thiếu gia cũng thường xuyên uống rượu, nhưng bộ dạng say đến bất tỉnh như vậy, quả thật xưa nay chưa thấy! Thật không hiểu thiếu gia rốt cục sao lại như vậy. Nguyên nghĩ muốn thay Lam Dược cầu xin, xem ra cũng chỉ có thể yên lặng chờ đến ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

CHƯƠNG 4

Ngày hôm sau, đến gần giữa trưa Lam Trạch mới tỉnh lại, Thường Chinh vừa nghe nói hần đã rời giường, liền vội vàng đi thẳng đến phòng ngủ hần.

Phía trước khuôn cửa liền đất rộng mở sáng ngời, Lam Trạch mình mặc áo ngủ đang ngồi tựa vào ghế bành chống tay lên bàn, uể oải uống một tách cà phê. Nhìn thần sắc của hắn đầy vẻ mệt mỏi, hiển nhiên con say rượu đêm qua vẫn còn dai dẳng bám lấy hắn, chưa hoàn toàn định thần lại.

Thường Chinh chậm rãi tiến vào phòng, Lam Trạch quét mắt liếc nhìn hắn một cái, thuận miệng hỏi: “Thường Chinh, có chuyện gì không?” Thường Chinh cũng không trả lời, mãi cho đến khi bước gần tới trước người Lam Trạch mới thật cẩn thận nói: “Thiếu gia, Lam Dược bệnh càng ngày càng nặng, dường như rất nguy hiểm!”

Lam Trạch nghe xong mấy lời này đến cả một chút phản ứng cũng không có, tiếp tục uể oải hớp lấy một ngụm cà phê.

Thường Chinh không kiềm được vội la lên: “Thiếu gia, Lam Dược quả thật đang sốt rất cao, nếu không chữa trị kịp thời, chỉ sợ là. . . . .”

Lời hắn nói ra còn chưa dứt, thì đã nghe một tiếng “Xoảng” vang lên, Lam Trạch bỗng nhiên cầm tách cà phê trong tay hung hăng ném tới bức tường đối diện, màu thâm nâu của cà phê nhanh chóng vấy đầy tường nhỏ xuống thành dòng, những mảnh vụn của tách rơi xuống vương vãi đầy đất.

Thường Chinh sợ tới mức cả người rùng mình phát lạnh, khẩn trương nhìn về phía Lam Trạch, không rõ thiếu gia vì cái gì lại phát hỏa, nổi giận như vậy.

Vô thần nhìn tàn cuộc hỗn độn trước mắt, trên gương mặt Lam Trạch ẩn hiện một chút cau có khó chịu. Qua hơn nửa ngày, bỗng nhiên mới nở một nụ cười thâm sâu khó lường.

Thường Chinh có chút mộng nhiên, sững sờ nhìn chăm chăm hắn, vẻ mặt nghi hoặc.

Lam Trạch đứng bật dậy theo sau “Rầm” một tiếng đá gãy chiếc ghế ngửa, rồi sai bước hướng thẳng ra ngoài. Thường Chinh lơ mơ đoán ra nơi hắn muốn đến, vội vàng hấp tấp đi theo sau đó.

Lam Trạch quả nhiên đi thẳng tới tầng hầm.

Trong tầng hầm rét lạnh và ẩm ướt, Lam Dược cuộn mình bọc trong lớp chăn bông thật dày, hai mắt nhắm nghiền nằm mê man trên mặt sàn dơ bẩn lạnh băng, hô hấp dồn dập, cả người bị hôn mê vấy lấy chìm vào trạng thái bất tỉnh bất động.

Thường Chinh vội vàng bỏ nhào về phía trước, sờ lên trán vị thiếu niên kia, lúc này mới phát hiện người kia đã phát sốt đến cực điểm, nhìn không được hướng Lam Trạch từ đầu đến cuối vẫn đứng lặng một bên, cầu xin nói: “Thiếu gia, hắn đã bệnh thành như vậy rồi, nếu còn chậm trễ nữa chắc chắn sẽ xảy ra chuyện đó.”

Lam Trạch dùng một loại biểu tình cổ quái nhìn chăm chăm vào vị thiếu niên đang mê man trên mặt đất, đường mày hắn cau lại tựa hồ như tức giận một điều gì đó, lại tựa hồ như đầu tranh chấp vật về một thứ gì khác nữa. Thật lâu sau, trong đáy mắt hắn cố sức gạt bỏ một điều gì quái rồi từ cổ họng mới phát ra một câu: “Tìm bác sỹ đến xem bệnh cho hắn.” Nói xong xoay người, bước thẳng ra ngoài.

“Thiếu gia!” Thường Chinh bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng níu giữ lấy hắn, nhẹ nhàng nói: “Trên tầng hầm này rất lạnh, có thể đem hắn mang lên lầu được không?”

Lam Trạch cũng không dừng lại cước bộ, cũng không hề quay đầu, hờ hững nói hai chữ: “Tùy người.”

May mắn được thiếu gia cho phép, Thường Chính vội vàng bắt tay vào cuộc, trước phen phó người hầu bé Lam Dược lên lầu vào một căn phòng đơn nào đó, ngay sau liền gọi điện thoại liên hệ với bác sỹ Lý – một bác sỹ tư của Lam gia.

Chỉ chốc lát bác sỹ Lý đã tới, sau vài lần kiểm tra kỹ lưỡng, mới vội nói bệnh tình của nó khá nghiêm trọng hẳn là phải lập tức nhập viện. Thường Chính không khỏi cười khổ, nhập viện ư, thiếu gia căn bản sẽ không bao giờ đồng ý. Vì thế, mới hướng bác sỹ nhờ hẩn sơ cứu tại chỗ. Bác sỹ Lý lần trước từng kiểm tra qua thân thể của Lam Dược, biết được trong đó tất có ẩn tình, cũng chỉ thờ dãi gật đầu đáp ứng.

Sai người mang đến y cụ chữa thương, bác sỹ Lý bắt tay vào việc chữa trị cho Lam Dược. Thường Chính cũng chỉ lẳng lặng chờ đợi một bên, nhìn khuôn mặt tái nhợt tuấn tú của thiếu niên, trong lòng không khỏi tràn đầy một loại tình cảm yêu thương triu mến. Thầm nghĩ: nhìn qua đứa nhỏ đáng thương này cảm thấy thật xót xa, nó còn quá nhỏ lại yếu ớt như thế, thiếu gia sao có thể dùng những thủ đoạn ngoan độc, tàn nhẫn xuống tay nặng như vậy chứ!

Bác sỹ rời đi không lâu, Lam Dược liền mơ hồ tỉnh lại. Thường Chính vẫn yên lặng chờ đợi bên cạnh vội chồm tới, nhìn nó vui vẻ nói: “Lam Dược, người cuối cùng cũng tỉnh rồi!”

Hai mắt Lam Dược mở hé nhìn hẩn, rồi lại nhìn bốn phía xung quanh, thần sắc trên mặt lộ vẻ mờ mịt, nhưng lập tức lại chuyển biến thành kinh hoảng sợ hãi không thôi.

Thường Chính biết nó đang suy nghĩ cái gì, liền nở nụ cười ôn nhu nói: “Lam Dược, người yên tâm, thiếu gia đồng ý cho người đến đây mà.” Nghe xong lời này, vẻ mặt thiếu niên vẫn bán tín bán nghi, vẫn mang theo một vẻ mặt khẩn trương khiếp đảm, co người run rẩy.

Thường Chính trong lòng không khỏi âm thầm thờ dãi, đang yên lành là một thiếu niên bình thường lại bị tàn phá thành ra bộ dạng như vậy.

Lúc ăn cơm chiều, Thường Chính cố ý đến phòng bếp bung vào một bát cháo loãng, từng muỗng từng muỗng đút cho Lam Dược ăn. Lam Dược cảm kích nhìn hẩn, dưới đáy mắt lưu động mơ hồ chảy xuống một vệt nước nhỏ. Ở trong lòng nó, Thường Chính là người đầu tiên đối với nó thân tình như vậy.

Đang lúc Lam Dược chìm đắm giữa bầu không khí an tường ấm áp nơi đây, thì cửa phòng đột nhiên phát ra một tiếng “Rầm” lớn vang lên cánh cửa liền bị đá tung ra!

Về mặt âm trầm của Lam Trạch lạnh lùng xuất hiện tại cửa vào, theo sau vẫn là hai gã hộ vệ lộ vẻ mặt không chút biểu tình.

Trong nháy mắt, Lam Dược cảm thấy hồn phách của bản thân tiêu tán bay đi đâu mất, cực độ sợ hãi đã khiến cho nó đánh mất tất cả phản ứng, chỉ có thể giống một khối hoá thạch bất động vô tri vô giác ngơ ngác nhìn về phía ca ca.

Thường Chinh cũng giật mình chấn động, tay đương cầm thìa bất giác chừng hững giữa không trung, kinh ngạc gọi lớn: “Thiếu gia. . .”

.

Lam Trạch hồ hững liếc nhìn hai người bọn họ, cười cười khinh thường, quay sang Thường Chinh nói: “Thường Chinh, hết chuyện của người rồi, người ra ngoài đi!”

.

Thường Chinh lo lắng hướng nhìn về phía Lam Dược, chân chừ lại nói: “Thiếu gia, bệnh tình Lam Dược vẫn chưa ổn định, hay là cho ta lưu lại chăm sóc nó đi.”

.

“Hừ. . .” Lam Trạch cười lạnh: “Yến Nam trang nhiều người hầu như vậy, chẳng lẽ còn không đủ để chăm sóc nó sao?!”

.

“Thiếu gia. . .” Thường Chinh khẩn thiết nhìn hắn, cơ hồ như cầu xin.

.

“Như thế nào, ta nói người nghe không rõ ư?!” Lam Trạch bỗng nhiên lớn tiếng hét to: “Nơi này là ta làm chủ hay người làm chủ?!”

.

Đối với thái độ ngang ngược như vậy của Lam Trạch, trong lòng Thường Chinh thừa biết có nài nỉ thế nào cũng đều vô dụng. Thống khổ liếc nhìn Lam Dược lần nữa, bất đắc dĩ đành đứng lên.

.

Gương mặt Lam Dược xám như tàn tro ngầy dại nhìn theo hắn, đáy lòng còn lại chỉ là một mảnh tuyệt vọng vô bờ.

.

.

Hai gã hộ vệ vội kéo Thường Chinh ra ngoài. Lam Trạch cười lạnh bước tới gần đệ đệ, người kia lại sợ hãi đến ngay cả run rẩy cũng không dám.

.

Mạnh bạo nắm lấy chiếc cằm nhỏ gầy trên khuôn mặt tái nhợt rung động, Lam Trạch kẻ sát đệ đệ, điềm nhiên nói: ”Gương mặt này thật đúng là mê người! Khó trách được, ngay cả Thường Chinh nổi tiếng bảo thủ điềm tĩnh cũng dễ dàng bị người câu dẫn!”

.

Lam Dược hoảng sợ đến cực điểm, nhìn chăm chăm ca ca, giọt nước mắt trong suốt không thể kiềm nén hạ xuống thành lệ, chớp mắt đã nhỏ xuống ẩm ướt cả bàn tay Lam Trạch.

.

“Chát” một cái tát long trời giáng lên một bên má đệ đệ, Lam Trạch đột nhiên chồm tới trên giường, tiếp theo thô bạo vạch tìm trong lớp áo ngủ đơn bạc, nhất thời bờ lưng cùng cặp mông trắng nõn non mềm của thiếu niên toàn bộ đều xích lửa bài khai lộ ra.

.

Từ một bên túi áo lấy ra một cái bao tay bằng cao su trắng nhạt, Lam Trạch thuận thực mang bao vào tay phải. Ngay sau đó dùng sức tách hai mông đệ đệ ra, không chút nghĩ ngợi đem tay phải hung hăng đâm vào mật động lập đây vết thương kia. Lam Dược thét lớn kinh hoàng, rồi bắt đầu kịch liệt run rẩy.

.

Dùng thêm một ít sức lực nữa, Lam Trạch đem cả bàn tay rộng lớn của mình toàn bộ đâm vào. Thiếu niên dưới thân điên cuồng gào thét thảm thiết, con run rẩy ban đầu phút chốc biến thành kịch liệt co rút.

.

Cố sức đưa bàn tay vào tận sâu giáo lõng tàn phá khắp nơi, Lam Trạch khoái trá cười nói: “Độ ẩm rất cao ! Quả thực như muốn nấu chín cả bàn tay ta a. Chắc, chỗ ngon ăn như thế mà không mau tìm người đến hào hào hưởng thụ người, thì chẳng phải là rất đáng tiếc hay sao!”

Nghे xong mấy lời này Lam Được sợ tới mức cơ hồ muốn ngất đi, vì nó không biết nói, nên chỉ có thể liếc mình thét lớn, nửa như là cầu xin tha thứ, nửa như là một sự chống cự trong vô vọng.

Chán ghét chau mày lại, Lam Trạch đem bàn tay đang ở trong cơ thể đệ đệ, tàn nhẫn trương mở lớn ra. Lập tức tiếng la chói tai ban đầu của Lam Được biến thành tiếng thét thống trưởng thảm thiết.

Thích ý thường thức màn biến tấu khúc đặc thù quen thuộc, Lam Trạch say mê nở nụ cười cuồng dại. Hắn rốt cục hiểu được tâm tình của bản thân, tra tấn cùng lắng nghe người em quái thai này, dù không thể chống đỡ chính mình hoặc cũng không thể khống chế dục hòa tăng vọt, nhưng đầu đó lại mang đến cho hắn một loại vui thú kích thích khó có thể giải bày.

Trò chơi biến thái tàn bạo vô nhân kéo dài rất lâu, rốt cục Lam Trạch mới vừa lòng hả ý đem tay phải có mạng bao tay thô bạo rút ra, Lam Được bị hung tàn chà đạp chỉ còn lại một nửa mạng sống, hô hấp cũng trở nên cực kì yếu ớt.

Đem bao tay dính đầy máu cùng niêm dịch dơ bẩn, khinh bỉ vứt lên người vị đệ đệ đã mất đi tri giác từ lâu, Lam Trạch lúc này mới cười lạnh, rồi ung dung rời đi.

Vào ban đêm, trong khách phòng hoa lệ trên lầu hai, Lam Được được tẩy trừ sạch sẽ đặt ngay ngắn trên giường. Con sốt mẫn liệt vẫn tiếp tục bám theo nó khiến làn da non mịn của thiếu niên ẩn hiện sắc hồng sáng rực mê người, chẳng trách một lần nhìn qua tựa như trầm mê trong *** triền miên *** thú.

Lam Trạch dẫn theo hai người bạn một thời cùng học chung đại học của mình, một người là thiếu gia của tập đoàn Hoa Thương – Trình Thư, một người là luật sư thực tập tài năng – Âu Dương Phi. Lam Trạch cùng bọn họ khi còn ở trường học đều là bạn tâm giao ăn chơi trác táng, sau khi tốt nghiệp cũng thường xuyên tụ tập lêu lổng.

Trình Thư cũng đã một lần ghé sang đây chơi, không cần câu nệ hấp tấp đi vào phòng, vọt miệng nói: ” Ít tán gẫu một chút đi, mau đưa bảo bối của ngươi ra đây nào.”

“Từ từ nào! Ngươi bao lâu rồi không trên giường hả! Làm gì mà khẩn trương như vậy chứ?!” Lam Trạch trêu đùa cười mắng, hướng cánh cửa khép hờ trong phòng ngủ, bữu môi nói: “Người đã bên trong từ nãy rồi.”

Trình Thư bước một bước lớn vọt vào, Âu Dương Phi cũng không khỏi cười mắng: ” Hàng gì đây? Cưng nhiên có thể mê người đến vậy sao!?” Nói xong cũng vọt theo vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

CHƯƠNG 5

Mắt nhìn thấy hai người đi vào trong gian phòng *** loạn bày sẵn, Lam Trạch điềm nhiên châm một điếu thuốc phả một làn khói xám màu vào không trung, khóe miệng lộ ra một tia cười khoan khoái. Phiền não tích tụ bấy lâu trong lòng cũng như mây khói trở về với hư không, hần hiện tại lại trầm nghĩ nếu bên cạnh có thêm vài chén trà thanh, thư thái ngồi thưởng thức chẳng phải là cao hứng nhất hay sao!?

Một bước tiến thẳng vào trong phòng ngủ, Âu Dương Phi cả người tựa như rơi gổ giật mình sững sờ đứng tại chỗ, hần ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới mặt hàng huyền bí mà Lam Trạch nói đến có thể lấp đầy nỗi chờ mong trong cõi lòng của hần bao nhiêu năm qua, cư nhiên lại là một thiếu niên với thân hình non nớt mà mỹ miều đến tuyệt trần!

Kinh ngạc ngẩn người trong chốc lát, nhưng tâm hần lại khác thường thôn thức rộn lên, tuy rằng nằm cọ ro trên chiếc giường lớn xa hoa chỉ là thân ảnh của một thiếu niên gầy yếu không hề gọi mời một chút mị lực động tình nào. Nhưng trên làn da tuyết trắng, duyên dáng đường cong, cặp đùi khê nhếch, toàn thân dày đặc từng đạo lăng ngược, từng chút từng chút một gọi mời hần vuốt ve! Thôi thúc hần giữ lấy! Mặc nhiên chà đạp!

“Thế nào? Âu Dương Phi, loại tiểu nam hài ngây ngô này ngươi còn không mau tới chơi đùa đi?” Trình Thụ một bên cười nhạo hần, một bên ngồi ngay vào giường túm lấy Lam Dục ôm chặt vào lòng. Bởi vì sốt cao khiến thần trí nó đâu đâu cũng hỗn loạn mơ hồ, Lam Dục bị động tác thô bạo này nhiều tình, phát ra những tiếng rên rỉ suy yếu nhọt nhọt.

Vài tiếng nhỏ vụn rên rỉ vang lên góp phần khuấy động lòng người, khiêu khích tất cả vị bộ làm xáo động mọi thứ trong người Âu Dương Phi, khiến hần không nhận được nữa, si mê mờ tối gần giường, hai tay mờ mẫm xoa nắn dọc khắp thân thể mềm mại trần trụi kia.

Một tay chụp lấy hai chân thon dài của Lam Dục banh rộng ra, Trình Thụ cố ý để hạ thân bí ẩn của thiếu niên hoàn toàn bài khai lộ ra trong tầm mắt Âu Dương Phi.

“Nhìn xem nơi này đi, nó có thể còn trội hơn cả nữ hài tử mê người phần khích nhất nữa!”

Âu Dương Phi kinh ngạc nhìn về nơi cấm địa huyền bí hút hồn kia, té phẩm tình xáo với phân thân nho nhỏ, vết thương khép miệng lan động trong mặt huyết phản nộ, hần cảm giác dục hóa trong cơ thể mình trước nay chưa có như điên cuồng tăng vọt.

Có lẽ là xuất phát từ cảm giác thẹn thùng khó tả, hay xuất phát từ sợ hãi mộng lung chưa từng có, Lam Dục gầy dựa ý đồ khép lại hai chân đang trương mở. Trình Thụ ở một bên nhẹ nhàng cười, vô cùng thân tình cúi thấp đầu ghé vào tai nó, nhẹ giọng nói: “Thế nào hả, tiểu bảo bối của ta, đã không dần lòng nổi rồi sao?”

Lam Dục cả người run lên, hàm răng khê cắn trên bờ môi dưới không chút huyết sắc.

Trên mặt Trình Thụ ý cười thâm sâu, lưu loát cởi bỏ quần xuống, lấy ra phân thân cực lớn khiến người nhìn vào tự đắc sợ hãi, sau đó nâng lên ngang với thất lung Lam Dục, từ phía sau thuần thực thúc mạnh vào. Không ngoài dự kiến, Lam Dục thống khổ ngưỡng cổ dài ra, oằn lưng chịu đựng, nhận không được phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ suy yếu.

“Thấy không Âu Dương Phi, đây chính là trò chơi kích thích liệt vào hàng bậc nhất đó!” Trình Thụ dùng ngữ điệu khoa trương hòa từng lời trong cơn mê đắm, một bên đem hai chân Lam Dục dặng ra một khoảng cách lớn hơn rất nhiều so với ban đầu, hướng Âu Dương phi rõ ràng phân tích phương thức nam nam làm tình kỳ lạ.

Mấy màn *** loạn hoan trường trước mặt khiến Âu Dương Phi rung động không thôi, song song với sự hưng phấn mãnh liệt tốt cùng! Nhận thấy người bạn hiền đã bị kích thích đến khản trương, Trình Thụ khẽ nhếch môi nở nụ cười quý dị: “Âu Dương Phi, chỉ bằng chúng ta cùng nhau tới luôn đi. . .”

“A?” Âu Dương Phi kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, còn chưa định rõ hắn đang nói cái gì.

Trình Thụ lại nhẹ nhàng bắt lấy tay hắn hoạt đến trước chỗ tiết hợp của Lam Dục, hưng hăng một cái đẩy vào, đem ngón trỏ chen vào khe hở đang bị phân thân thô to làm cho tắc nghẽn chưa kịp khai thông.

“Ừ. . .” Lam Dục hơi hơi co rút một chút, lại một tiếng khản giọng thốt ra.

Trình Thụ mặc kệ sự giãy dụa cùng kháng cự của nó, Ngay sau đó càng cố đưa thêm ngón giữa, ngón áp út sáp nhập vào trong. Rồi dụng lực lớn sâu ngón tay vào mật huyết đã chứa đầy dục vọng lần nữa bị kéo căng ra hình thành một khe hở mới khác!

“Đến đây đi, Âu Dương Phi.” Tiếng nói Trình Thụ trầm thấp vang lên, nửa như gọi mời nửa như cấm dõ, “Ngươi cũng cùng ta vào trong đi!”

Âu Dương Phi tim đập như trống dồn, cả người nóng ran như lửa đốt. Loại trò chơi kích thích chấn động này hắn chưa bao giờ từng trải qua, lại nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Lam Dục, hắn không khỏi có chút lo lắng: đây không phải là rất tàn nhẫn hay sao! Có thể nào khiến đứa nhỏ này bị tàn phế hay không!?

Nhưng hắn lại không ngăn được sự dụ hoặc kỳ lạ đó, nhanh chóng cời bỏ quần xuống, đem phần thân của mình sớm đã vận động phát dục tiến sát vào mật huyết đương không ngừng co rút ngưng ngưng.

“Ấn. . .” Âu Dương Phi găm nhẹ một tiếng, gồng hết khí lực toàn thân chen vào nơi giao thoa nhỏ hẹp đó!

Thân mình Lam Dục gầy yếu sau một lần thúc mạnh, ngửa đầu há hốc miệng thật to, lại đau đến ngay cả một câu gào thét cũng sao không kêu được. Trình Thụ ôm sát thân thể mềm mại run rẩy không ngừng của thiếu niên, thờ hồn hên hưng phấn hướng nhìn Âu Dương Phi, “Thế nào? Đủ kích thích không!?”

“Hò. . .” Âu Dương Phi cố hết sức thờ dài một hơi. Hắn đã bị kích động đến không nói ra lời. Bên trong mật huyết nho nhỏ của Lam Dục bao vây chặt chẽ, hỏa dục cực nóng, quả thực đều kích thích hắn đến điên cuồng. Một loại điên cuồng chưa bao giờ từng có song song với mở cảm xúc khua động cuộn cuộn dâng lên từ đáy lòng, đầu đó trong hắn cảm thấy bản thân lúc này gần như đã hoàn toàn biến thành một con dã thú hung tàn dừng mãnh.

Phản eo giữ chặt, Trình Thụ dẫn đường, Âu Dương Phi ở trong cơ thể Lam Dục bắt đầu hòa cùng tiết tấu kịch liệt tổng đầy. Lam Dục hai mắt nhắm nghiền, cả người mềm nhũn ngửa đầu dựa vào trước ngực Trình Thụ, thụ động lên xuống loạn xạ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thân hình ẩm ướt tựa như vừa từ trong nước vớt lên.

Ngoại trừ đau đớn, bất cứ cái gì nó cũng đều không cảm giác được, cứ như vậy trong chớp mắt nó cho rằng bản thân đã bị xé thành hai nửa, một nửa chịu thống khổ ở nơi Trình Thụ, một nửa kia theo Âu Dương Phi chịu khổ. Nó đau đến ngất đi tại chỗ, nhưng ngay sau đó cũng lập tức vì đau mà tỉnh lại.

Nó nén không được ở trong lòng âm thầm bí ai: vì cái gì phải tra tấn ta như vậy? Ta thật sự rất đau, rất đau a! Như thế nào vẫn không buông tha cho ta

đi!! Nhưng đồng thời nó cũng tuyệt vọng hiểu thấu, những người lãng nhục chà đạp nó không hề nghĩ đến cảm nhận của nó, bởi vì tại trong mắt những con người đó, nó chỉ là một món đồ chơi, một món đồ chơi vô tri vô giác, không biết nói và vô lực phản kháng.

Nắng sớm lại đến, một ngày mới nữa bắt đầu. Lam Trạch đem qua lại lao vào rượu chè, hần càng ngày càng thích dùng rượu qua con mê.

Tối gần giữa trưa, xoa nắn vàng trán vẫn còn chút nặng nề, Lam Trạch buồn bực tiêu sái bước vào phòng ăn. Trong gian phòng sáng ngời thanh lịch và tao nhã, Trình Thư cùng Âu Dương Phi đang ngồi cạnh chiếc bàn trải dài nhàn nhã thưởng thức bữa ăn sáng.

“Ồ, các người cũng vừa mới dậy à?” Lam Trạch thân nhiên châm chọc nói, thuận tay kéo ghế ra ngồi xuống.

Trình Thư cùng Âu Dương Phi nghe xong lời này, sắc mặt đều đỏ ửng. Vì căn bản tối qua bọn họ không hề ngủ, suốt một đêm đều không ngừng hưởng thụ tiểu báu vật đáng yêu kia. Thậm chí đến lúc rạng sáng, sau khi vào toilet tắm rửa sạch sẽ còn không kiềm được lao vào nó tới mấy lần. Mãi cho đến khi mặt trời lên đỉnh, hai người bọn hần mới lưu luyến không rời mà ngừng thủ, làm cho vị thiếu niên kia bị tàn phá nặng nề, mê man ngất đi.

“Mang cho ta một ly sữa nóng!” Lam Trạch quay sang gã người hầu đang tiến đến, thân nhiên phân phó, lập tức quay đầu lại đối diện hai người bạn hiền mỉm cười thân ái: “Thế nào? Tối hôm qua chơi có vui vẻ không?”

Trình Thư lại liếc sang cười với Âu Dương Phi chế nhạo nói: “Âu Dương đại luật sư, đem qua chính là lần đầu tiên cùng nam nhân chăn gối a! Mau nói ra cảm xúc lần đầu của người đi nào?”

“Muốn ta nói gì đây, nói người đem qua còn mãnh liệt hơn cả ta sao! Tiểu nam hài người ta gào khóc thành như vậy, người cũng là có chịu buông tha đâu!” Âu Dương Phi trên một nước cờ quay sang đáp lời một cách mỉa mai.

“Wow wow wow, người thì tốt hơn ta chắc! Người đối xử với nam hài kia tốt lắm à, nhìn lại đi? Cũng không phải là dòn hần đến chết đi sống lại hay sao!?” Trình Thư không phục phản bác tới cùng.

Hai người cứ thế tranh nhau đối thoại qua lại, Lam Trạch thừa sức tưởng tượng ra đem qua Lam Dục chắc chắn là thăm đến cực điểm, điều này không khỏi khiến hần có một loại cảm giác hưng phấn khó hiểu, khoan khoái cực kỳ.

“Được rồi, được rồi, ” một tràng cười liên tiếp dập tắt hần màn giương thương múa kiếm của cả hai người trước mặt, Lam Trạch tùy ý hỏi: “Tên tiểu đệ tiện đó thế nào rồi? Còn sống không?”

“Ha ha. . .” Trình Thư xấu hổ cười cười, có chút ngượng ngùng lại nói: “Còn sống chứ, đương nhiên là còn sống, lúc chúng ta đi nó còn đang ngủ, cũng không biết hiện tại đã tỉnh chưa. . .”

“Nga, để ta đi xem. . . Hần là cũng nên mời nó xuống dưới lầu cùng các người dùng bữa sáng mới đúng chứ.” Lam Trạch tựa như chưa hề có việc gì xảy ra, đứng dậy thân nhiên đi lên thang lầu.

Trình Thư nhớ tới sự điên cuồng đem qua, nhin không được, khẽ thở dài: “Chỉ sợ là nó ngượng mặt không xuống được thôi!”

Lam Trạch mới bước lên bậc thứ nhất ở cầu thang nghe nói thế dừng bước, quay đầu lại, hơi nhếch khóe miệng lên, ung dung nói: ” Nếu ta bảo nó xuống, nó nhất định không thể không xuống!” Nói xong quay người, tiêu sái phát áo lên cầu thang.

Thoáng một chốc đã thấy Lam Trạch ở trên lầu hai, Trình Âu – hai người nhìn nhau khẽ cười không nói, đêm qua bọn họ tận tình cuồng hoan, hạ thân Lam Được bị thương nghiêm trọng, nếu còn có thể đi xuống cùng họ dùng cơm thì chắc chỉ có siêu nhân chuyển mới làm được mà thôi!

Hai người tiếp tục nhắm nháp bữa điểm tâm tinh mỹ trước mặt, chỉ chốc lát sau, lại nghe thấy từ hành lang lầu hai bỗng nhiên truyền đến một trận ma sát lời kéo kịch liệt, hỗn loạn hòa trong thanh âm gào thét thê lương của Lam Được.

Ngẩng đầu nhìn lên, cả hai người đều giật mình nhìn thấy được một màn chật vật vô cùng tàn bạo. Trên hành lang lầu hai, Lam Trạch sắc mặt âm trầm nhanh tay bắt chặt cánh tay trái của Lam Được túm lấy lôi nó đi về phía trước cầu thang. Lam Được mình mặc một bộ áo ngủ dài màu trắng nhợt mong manh, ngay cả đứng cũng còn không đứng vững, cơ hồ là bị Lam Trạch tha túm kéo đi. Đau đớn làm cho vẻ mặt nó vặn vẹo khó coi, ngay cả tiếng rên rỉ thê thê phát ra cũng mơ hồ không nghe thấy rõ.

Tới đầu cầu thang, Lam Trạch dùng sức đạp mạnh, hung hăng đá Lam Được ngã xuống từng bậc thang lầu.

Cùng với tiếng gào thét thanh thê lịch, thân hình nhỏ gầy kia của Lam Được theo từng bậc thang nhanh như chớp lăn tròn xuống, liên tục mấy vòng va đập vào cạnh chân bàn mới dừng hẳn lại.

Trình Âu – cả hai người bắt gặp Lam Trạch tàn bạo như thế cũng có chút động tâm không đành lòng, dừng ánh mắt hướng Lam Được trên mặt đất chật vật, chỉ thấy nó cắn chặt môi dưới, tứ chi co quắp cuộn tròn lại không ngừng run rẩy. Trên chiếc áo ngủ tuyết trắng loang lổ vết máu, nhất là chỗ gần mông lan ra một mảnh đỏ tươi.

Lam Trạch tiêu sái thông thả bước xuống lầu, chậm rãi ngồi nguyên lại chỗ cũ, đối diện hai người bạn thân mỉm cười nói: “Thứ đệ tiện này không bao giờ chịu ngoan ngoãn nghe lời cả, cho nên có đôi khi phải hung hăng giáo huấn một chút nó mới tạm ổn!”

Cả hai người cùng một vẻ mặt, thật không biết nên nói làm sao cho phải, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy người bạn chí thân xưa nay đã trở nên thật phần đáng sợ.

Lam Trạch cầm lấy một bát cơm trắng trên bàn “Xoảng” một tiếng ném thẳng xuống đất, chỉ vào mấy mảnh vỡ văng trung tóa dưới chân Lam Được, lạnh lùng nói: “Đây là bữa sáng của ngươi, ăn nhanh đi!”

Lúc này hai người kia không khỏi sợ hãi, như thế này thật quá tàn nhẫn! Chưa kịp nói gì, đã thấy Lam Được nằm bò trên mặt đất run rẩy cầm lấy một mảnh sứ muốn cho vào miệng nuốt xuống.

“Không được!” Âu Dương Phi quát to một tiếng, nhìn không được bước lên nhào tới cướp đi mảnh sứ trong tay thiếu niên, hung hăng ném xuống đất. Lam Được quay đầu lại giật mình nhìn hắn, vẻ mặt khiếp đảm cùng mê man.

Âu Dương Phi nửa quỳ trên mặt đất, đưa tay đỡ nó dậy, ngửa đầu hướng Lam Trạch vẫn đương ngồi ngay ngắn một bên, nén giận nói: “Lam Trạch, ngươi như vậy hơi quá đáng rồi đó!”

Lam Trạch cũng không nói lời nào, chỉ là hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lam Được đương lạnh run thống khổ, ánh mắt hung ác kia hết như muốn đem nó

ăn tươi nuốt sống không bằng.

Lam Được bị hấn trừng mắt hoảng sợ đến cực điểm, cũng không quản Âu Dương Phi đã từng vô tình chà đạp mình như thế nào, chỉ là giờ phút này giống như người chết đuối vớ được phao cứu hộ tựa theo bản năng sinh tồn hướng trong ***g ngực Âu Dương Phi nép vào, hi vọng từ nơi đó có thể tìm kiếm được một chút ân tình bảo hộ. Âu Dương Phi trong lòng căng thẳng, thuận tay đem thân hình nhỏ gầy run rẩy kia toàn tâm kéo vào trong ngực.

Hết thấy đều nhìn thấy trong mắt Lam Trạch đan xen giữa đố kỵ và thù hận: đây tất cả đều do tên tiểu đệ tiện kia giả vờ đáng thương dụ dỗ nam nhân! Hấn rồi cuộc không kiểm mình nổi, điên cuồng lao về phía trước, ý định giành lấy Lam Được ôm về, thô bạo đem thiếu niên từ trong ***g ngực Âu Dương Phi giật ra.

Âu Dương Phi nhất thời bị Lam Trạch trở tay thất thủ, ngây người trong phút chốc, trong lòng dâng lên một cỗ vô danh lửa giận, bỗng nhiên mãnh liệt xông lên phía trước cùng hấn tranh giành giằng xé, ý đồ cao đẹp muốn cứu Lam Được từ trong tay hấn ra.

“Các ngươi điên rồi sao? Chỉ vì một việc nhỏ nhặt mà hùa ra đánh nhau thế à!” Trình Thư thấy hai người trở mặt thành thù, vừa sợ lại vừa vội, hấp tấp chạy tới can ngăn.

Lam Trạch cùng hai người kia giằng co qua lại nhất thời xô ngã Lam Được. Mất đi điểm tựa, Lam Được lao đảo đụng vào cạnh bàn, hạ thân đau nhức không thôi nó căn bản không cách gì đứng thẳng, lập tức từ góc bàn trượt xuống trên đất lạnh. Trên bàn ăn có thứ gì đó cũng bị nó vô tình lôi xuống, lộp độp rơi vương vãi khắp nơi.

Trước mắt tối sầm, Lam Được suýt nữa chìm vào con mê. Tiếp theo ý thức sờ soạng trên mặt đất, vô tình chạm vào một vật gì đó rất lạnh lẽo. Khi ánh mắt nó vừa bắt gặp vật kia, ra chính là con dao gọt trái cây vừa rời từ bàn ăn theo rớt xuống cùng lúc với nó, con dao đó ánh ra một tia sắc bén, từ lưỡi dao lóe lên một thứ ánh sáng quỷ dị khác thường.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm con dao kia, Lam Được trong lòng vừa động, tận sâu trong đầu óc ngây dại của nó lại như hiện ra một hình ảnh nào đó cực kì đáng sợ. Chậm rãi... từng chút một... ý tưởng đó cứ lớn dần càng ngày càng mãnh liệt. Đầu ngón tay nó từ từ mân mê ma sát trên lưỡi dao, bấm bụng cắn chặt răng, mạnh mẽ hướng chính giữa ngực dụng sức đâm vào!

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

CHƯƠNG 6

Ngơ ngẩn nhìn chằm chằm con dao kia, Lam Được trong lòng vừa động, tận sâu trong đầu óc mê dại của nó lại như hiện ra một hình ảnh nào đó cực kì đáng sợ. Chậm rãi... từng chút một... ý tưởng đó cứ lớn dần càng ngày càng mãnh liệt. Đầu ngón tay nó từ từ mân mê ma sát trên lưỡi dao, bấm bụng cắn chặt răng, mạnh mẽ hướng chính giữa ngực dụng sức đâm vào!

Đang trong lúc giằng co, một mắt Âu Dương Phi lệch hướng nhìn sang phía khác, đột nhiên nhìn thấy hành động kì quái của Lam Được, nhin không được hét lớn: “Lam Được, ngươi muốn làm gì!”

Lam Được nghe thấy tiếng hét điên cuồng như thế, toàn thân chấn động tay chân lập cập, con dao nhọn kia lập tức trượt xuống phía dưới một thước, đâm vào trong bụng!

Chỉ nghe một tiếng “Phập” muồn hưởng vang lên, toàn bộ dao nhọn không vào hết trong bụng Lam Dược, con dư ra một ít bên ngoài tính từ chuôi dao. Máu tươi tuôn ra liên tục phút chốc đã nhuộm đỏ hần cả thân áo trắng tinh.

Bên này, Âu Dương Phi chỉ sợ tới mức hồn phi phách tán, bất chấp Lam Trạch, một bước thật lớn bước về phía Lam Dược đang nằm. Ôm lấy cổ nó thất thanh hét lớn: “Lam Dược! Ngươi điên rồi sao?! Vì sao phải làm như vậy?!”

Trình Thư cũng vội theo chạy tới, chỉ có Lam Trạch một mình đứng sững sờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn chăm chú vào màn thảm kịch trước mắt, biểu tình trên mặt lúc sáng lúc tối, không biết là suy nghĩ những gì.

Dao nhọn cắm sâu trong bụng, Lam Dược lập tức đau đến nhe răng lại không sao thở nổi, thân mình rớt cuộc trụ không được, mềm nhũn từ từ ngã về phía sau, vừa lúc rơi vào trong ***g ngực Âu Dương Phi. Âu Dương Phi thấy máu như từ dưới bụng nó chảy ra, cực kỳ kinh hoàng, vội vàng cởi áo khoác vào lại chặn ở miệng vết thương, ý nghĩ muốn ngăn dòng máu tươi đang tuôn ra không ngừng.

“Máu chảy nhiều lắm, phải mau đưa đến bệnh viện thôi!” Trình Thư bình tĩnh đề nghị nói với Âu Dương Phi.

Âu Dương Phi vừa nghe qua như người say tỉnh mộng, vội vàng ôm lấy Lam Dược, bằng tốc độ kinh người chạy như bay ra cửa.

Lúc này, Lam Trạch nguyên bản vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ, bỗng nhiên nổi điên lao về phía Âu Dương Phi, còn hung tợn gào rít nói: “Ngươi muốn làm gì! Ngươi không thể dẫn nó đi, nó là của ta!” Nói xong liền động thủ chém giết.

Trình Thư thấy thế vội từ phía sau ôm chặt cổ hần, lo lắng nói: “Lam Trạch, giờ này còn nổi điên cái gì! Đứa nhỏ này bị thương rất nghiêm trọng, nếu không mau đưa nó đến bệnh viện chắc chắn sẽ nguy hại đến tính mạng!”

“Khốn kiếp! Buông ra!” khuỷu tay Lam Trạch hung hăng thúc mạnh về phía Trình Thư, loay hoay tìm mọi cách giãy thoát khỏi hần. Trình Thư đau đến say sẩm mặt mày, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, gắt gao ôm chặt Lam Trạch nhất quyết không buông.

Âu Dương Phi ôm Lam Dược mới chạy được đến cổng chính, ngay tại trong vườn chạp mặt Thường Chính vừa từ trên xe bước xuống. Thường Chính chợt thấy trong ngực hần là Lam Dược cả người đầy máu nét mặt biến sắc, vội vàng nhào tới, sợ hãi hỏi: “Âu Dương tiên sinh, Lam Dược làm sao vậy?”

Âu Dương Phi cũng không trả lời, chỉ nôn nóng nói: “Thường Chính ngươi tới thật đúng lúc, mau khởi động xe, chạy nhanh đến bệnh viện!”

Thường Chính vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt chung cũng đoán được vài phần, vội vàng mở ngay cửa xe, đưa tay đỡ Âu Dương Phi ôm Lam Dược ngồi xuống, sau đó ngồi vào vị trí tài xế phía trước, nhanh chóng khởi động chân ga, thẳng hướng tới bệnh viện gần nhất son trang lãn bánh.

Yến Nam trang nằm ở ngoại ô thành phố, chỉ có bệnh viện Huy Sơn là nằm cách đó gần nhất, lộ trình cũng có hơn mười dặm. Thường Chính lao xe nhanh như bay, dọc đường suýt gây ra tai nạn mấy lần.

Lúc này máu từ miệng vết thương Lam Dược chảy ra càng ngày càng nhiều, từng giọt từng giọt tích tụ rơi xuống phía trên tấm thảm trong thùng xe phát ra âm thanh “tách tách” thương tâm. Thường Chính kiểm lòng không được, vội hỏi: “Âu Dương tiên sinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Âu Dương Phi thở dài một hơi, âm trầm nói: “Nó muốn tự sát, dùng dao gọt trái đào vào mình một nhát, bọn ta muốn ngăn cản nhưng lại ngăn không kịp. . .”

“À!” Thường Chính trong lòng không khỏi rùng mình, Lam Dược có ý muốn tự sát kỳ thật cũng không có gì lạ. Tình trạng bi thảm hiện tại nó gặp phải, nếu là chết đi may ra còn tốt hơn rất nhiều!

Vất vả lắm mới tới được bệnh viện Huy Sơn, xe chưa kịp dừng bánh, Âu Dương Phi đã đẩy tung cửa xe, ôm Lam Dược lao thẳng vào trong.

Lúc này Lam Dược bởi vì mất máu quá nhiều mà lâm vào trạng thái mê man, trong loáng thoáng nó có thể cảm giác được bản thân như được nâng tới một chiếc giường rất trắng. Ngay sau đó, còn có rất nhiều người mặc đồ trắng hoảng loạn qua lại tới lui xung quanh nó. Nó cảm thấy đầu có hơi choáng váng, mọi thứ chung quanh yên ắng đến đáng sợ, ý thức cũng dần dần mơ hồ, tất cả đều là một màu trắng mơ hồ, thậm chí nhắm hai mắt lại bình yên nghỉ ngơi một chút.

Đúng lúc này, có một bàn tay khô ráo rất ấm áp xoa nhẹ lên gương mặt nó. Ngay sau đó, nó chợt nghe thấy một âm thanh nhu hòa trong trẻo vang lên: “Bác sỹ Điền, trán bệnh nhân này hơi nóng lên, giống như đang phát sốt a.”

Bàn tay to lớn kia chạm vào hai gò má nó ôn nhu đến cực điểm, Lam Dược nhìn không được mở mắt ra muốn nhìn thấy chủ nhân của bàn tay đó, bầy giờ chỉ thấy đứng trước mặt mình là một người có dáng dấp cao gầy tuổi chừng đôi mươi, toàn thân đều tản ra một thứ sức sống bùng bùng nhiệt huyết của tuổi trẻ, khiến Lam Dược nhìn thấy tất ngưỡng mộ. Thiếu niên kia bất gặp Lam Dược đang dõi theo nhìn hẩn, liền cúi thấp người xuống đối diện Lam Dược nở ra một nụ cười cực kỳ thân thiện.

“Đừng sợ, người rất nhanh sẽ chóng khỏe lại thôi.”

Trong phút chốc, trong lòng Lam Dược như lại nảy lên một loại cảm giác giống như trong đêm tối nhìn thấy một tia quang minh. Về tươi cười đó ôn hòa như vậy, chân thành như vậy, từ nhỏ đến lớn nó chưa từng được người ta đối xử tử tế như thế, nên lòng không được trong mắt đỏ ngầu, hạ xuống vài giọt nhiệt lệ.

Thiếu niên đó, thấy nó rơi lệ liền nở nụ cười rất dịu dàng, lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nó, ôn nhu nói: “Đừng khóc mà, người bị thương không nghiêm trọng lắm đâu, yên tâm đi, không có gì nguy hiểm đến tính mạng cả.”

Lam Dược cảm giác trong lòng mình tất cả đều như tan chảy, nước mắt tràn ra càng nhiều hơn nữa. Nhưng đầu óc lại càng ngày càng nặng nề, hình ảnh ánh dưới đáy mắt vị thiếu niên đó cũng càng ngày càng tối, rồi dần dần hóa thành một mảng tối tăm bất lực.

Đương lúc Lam Dược lần thứ hai tỉnh lại, nó đã nằm trong một căn phòng đơn rất thoải mái rất sạch sẽ. Trên tay có một sợi dây nối với chiếc bình treo trên cao, mà từ bụng truyền đến một chút hơi đau nhức. Đang lúc nó mê mê tỉnh tỉnh, một thanh âm vui sướng ôn hòa vang lên bên tai: “Người tỉnh rồi, cảm thấy thế nào? Còn đau nữa không?”

Thanh âm này sao lại quen thuộc như vậy? Trong lòng Lam Dược vừa động, quay đầu lại lập tức nhìn thấy một thân ảnh cao gầy tiêu sái, chính là vị thiếu niên tốt bụng an ủi nó trước khi nó chìm vào mê man.

Lúc này ánh dương rạng ngời của buổi sớm tinh mơ chiếu vào thẳng tắp trên gương mặt có điểm chút trẻ con, càng tôn lên khuôn mặt tuần tú với thần thái tự đắc phiêu lãng. Lam Dược không khỏi nheo hai mắt lại, đầu đó sinh ra một loại cảm giác hư ảo như bị ánh hào quang chói lọi này đâm thủng tâm

can.

Thiếu niên đó đưa tay sờ sờ lên trán nó, mỉm cười nói: “Sốt hình như cũng giảm bớt rồi, bây giờ ngươi còn cảm thấy choáng váng nữa không?” Thấy Lam Dục không trả lời, chỉ là mở to hai mắt bất đắc dĩ nhìn lại chính mình, thiếu niên đó bỗng nhiên bật cười nói: “A! Ngươi xem ta quên mất, anh trai ta từng nói cho ta biết ngươi bị . . .” Nói đến đây, thiếu niên giật mình á khẩu, cảm thấy rằng nếu trực tiếp đi nói sự khiếm khuyết của người khác quả là không mấy tế nhị, nên đành im lặng cười trừ.

Trong lòng Lam Dục cũng giật mình, thầm nghĩ: anh của hắn là ai, làm sao lại biết chuyện của ta?

Thiếu niên ấy tựa hồ nhìn ra được tâm tư Lam Dục, cười thân mật với nó, rồi thấp giọng nói: “Ngươi nhất định là muốn biết anh trai của ta là ai phải không, vậy để ta tự giới thiệu một chút ha!” Nói xong bỗng nhiên ngừng lại một chút, rồi dùng ngữ khí chân thành chậm rãi nói: “Ta là Âu Dương Minh, người hôm qua đưa ngươi nhập viện chính là anh trai của ta – Âu Dương Phi. . .”

Vừa nghe đến ba chữ “Âu Dương Phi”, Lam Dục lập tức tâm thần hoảng loạn, nhin không được lại hồi tưởng đến cái đêm khuất nhục hôm đó nhận hết khổ hình tra tấn. Thì ra người thiếu niên hiền hoà thiện lương này chính là em trai của tên bất nhân đó!

Lại nghe thấy Âu Dương Minh nói tiếp: “Ta là sinh viên của học viện y khoa, hiện tại đang đến bệnh viện này thực tập. Anh trai ta bảo nhất định phải tận tình chăm sóc ngươi, bác sỹ Điền đã khâu lại miệng vết thương cho ngươi rồi, hiện tại ngươi không sao đâu. Nga, đúng rồi, ta còn nghĩ muốn khuyên ngươi một câu, ngươi còn nhỏ như vậy có điều gì uẩn ức trong lòng, mà đến nông nổi phải tự sát cơ chứ? Tuy rằng ngươi. . . ngươi không có cách nào để nói chuyện hoặc bày tỏ với người khác, nhưng chỉ cần ngươi nghĩ thoáng ra mở lòng một chút thì có thể có được một cuộc sống vui vẻ rồi. . . . .”

Lam Dục lẳng lặng nghe Âu Dương Minh khuyên bảo, trong lòng không khỏi âm thầm cười khổ. Âu Dương Phi nhất định là không nói hết cho đệ đệ biết chân tướng sự thật, nếu Âu Dương Minh biết rõ tình cảnh bi thảm của mình, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy mình chết đi vẫn là tốt hơn rất nhiều!

Đúng lúc này, thì bác sỹ Điền người phụ trách trông coi nó đi đến, Âu Dương Minh liền đứng dậy cáo từ. Nhìn thấy hắn dần dần rời đi, trong lòng Lam Dục lại có chút mất mát.

Theo lời bác sỹ Điền nói, Lam Dục biết bản thân rất may mắn, một dao kia vừa lúc cắm vào ngay khe hở nằm giữa nội tạng, bởi vậy không thương tổn gì đến chức năng của gan, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn sẽ chóng lành. Kỳ thật điều này đối với nó mà nói coi như là bất hạnh, nếu nó tự sát thành công, thì từ nay về sau sẽ không cần phải chịu đựng sự lăng nhục tàn nhẫn của ca ca nữa. Đáng tiếc ngay lúc này nó vẫn chưa chết, cho nên con ác mộng của nó sẽ tiếp tục tái diễn kéo dài. Không hề báo trước đến khi nào mới thật sự chấm dứt.

Bắt gặp toàn thân Lam Dục giăng đầy những vết thương hiểm thấy dọa người, bác sỹ Điền cũng không hỏi gì thêm, chỉ là thuận tay giúp nó trị liệu mà thôi. Trong lòng Lam Dục tất hiểu được nhiều thứ, đối mặt với đủ loại việc lạ của bọn nhà giàu, tất cả những người đứng ngoài cuộc đều phải giả câm vờ điếc.

Bản thân được nằm trong gian phòng đơn cao cấp này, nghĩ chắc cũng là do sự an bài của Lam gia. Nó còn nhớ rõ khi đó là Thường Chính lái xe đưa nó tới đây, nhưng lúc này lại không hề phát hiện bóng dáng của Thường Chính đâu cả, hay là lại bị Lam Trạch đuổi đi rồi.

Lại nhớ tới hình ảnh của Lam Trạch, Lam Dục liền sợ hãi không thôi, nó đối với người anh trai này rõ ràng là sợ hãi đã in sâu đến tận xương tủy, vô luận là cố gắng như thế nào, vùng vẫy ra sao cũng không thể nào thoát ra khỏi được.

Thậm chí nó cũng không dám tưởng tượng trải qua chuyện lần này, Lam Trạch hội sẽ đối đãi với nó như thế nào. Đáy lòng nó giờ tê lạnh rã rời, so với trước lúc tự sát càng khủng hoảng tuyệt vọng hơn rất nhiều.

Khi đêm đến, Thường Chinh mang theo rất nhiều thuốc bỏ đến đây. Lam Dược vừa nhìn thấy hần nước mắt không kiềm được là chảy xuống. Thường Chinh nhìn thấy đau lòng, nhưng ngoại trừ thở dài hần thật không biết nên nói cái gì để an ủi nó.

Chỉ chốc lát sau Âu Dương Phi cũng xuất hiện, đối diện Lam Dược có chút áy náy. Ngượng ngừng càng thêm ngượng ngừng. Lam Dược nguyên bản đối với hần có chút oán hận, nhưng nghĩ đến hần đã từng ra tay cứu mình khi ấy không khỏi cũng có chút mềm lòng, hần dù vô luận như thế nào cũng không đến nỗi lạnh lùng vô tình.

Một lát sau, Âu Dương Minh cũng lại đến, không cần biết chuyện gì xảy ra, tùy ý cùng hai người kia trò chuyện tán gẫu, lúc này mới làm cho bầu không khí căng thẳng trong phòng dịu đi được một ít.

Lam Dược yên lặng ngắm nhìn vẻ tươi cười hồn nhiên của hần, cử chỉ tiêu sái, đầu óc trong lòng có một cái gì đó âm thầm rộn lên. Nhưng nhìn lại thân mình dơ bẩn tiện không khỏi có chút tự ti xấu hổ. Cúi thấp đầu hần thẹn buồn phiền.

Âu Dương Minh nhìn thấy tinh thần Lam Dược không mấy phấn chấn, liền kéo nài hai người kia về trước, để Lam Dược yên tĩnh nghỉ ngơi. Thường Chinh tuy có chút không muốn rời đi nhưng vẫn là phải buồn bã ly khai. Âu Dương Phi cũng lập tức theo sau hần cáo từ.

Trên hành lang dài trống trải phía ngoài phòng bệnh, Âu Dương Phi vội vã gọi với theo Thường Chinh. Thường Chinh mặc dù đối với hành vi *** loạn của Âu Dương Phi cực kì căm giận, nhưng niệm tình hần vừa cứu mạng Lam Dược, nên nhân nhượng đối hần lễ phép hỏi lại:

“Âu Dương tiên sinh, có chuyện gì không?”

“Àn. . . Thiếu gia các ngài thế nào rồi?” Âu Dương Phi sau một lúc lâu trầm tư, mới chần chừ hỏi.

Thường Chinh bất đắc dĩ nói: “Thiếu gia không biết như thế nào lại nổi cơn thịnh nộ quát tháo ầm trời, đòi phải bắt bằng được Lam Dược từ tay ngài mang về, thậm chí còn đòi đến bệnh viện cướp người. Nếu không phải Trình tiên sinh nhanh trí gọi điện cho lão gia, lão gia vội vàng quay về ngăn cản hần, chỉ sợ hần đã chạy đến nháo loạn cả bệnh viện rồi.”

Âu Dương Phi có chút ngạc nhiên, cảm thấy Lam Trạch quả thực thần kinh biến thái! Lại quay sang hỏi tiếp: “Lam gia tính xử lý Lam Dược như thế nào?”

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm.” Thường Chinh lắc đầu nói: “Lão gia chỉ phân phó dàn xếp mọi chuyện của Lam Dược, để khi nào nó hoàn toàn lành bệnh mới cho xuất viện.”

Nghe xong mấy lời này, trong lòng Âu Dương Phi thầm tính toán, có Lam Bình Trung ra mặt, Lam Trạch chắc hần không dám làm xằng làm bậy đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

CHƯƠNG 7

Trong căn phòng tối đen yên tĩnh, Lam Dược nặng nề chìm vào mê man, từ dưới bụng thi thoảng truyền đến vài trận đau âm ỷ làm cho nó rất khó đi vào giấc ngủ sâu.

Trong mơ mơ màng màng nó gặp phải ác mộng, giữa cảnh mộng nó dường như thấy ca ca trong tay cầm một con dao rất sắc nhọn, nhe răng cười cợt hướng đi đến gần nó, nó sợ lắm sợ tới cực điểm, nghĩ muốn gào lên kêu cứu nhưng yết hầu khô khốc cố thể nào cũng không phát ra âm tiếng. Muốn tìm đường trốn tránh lại chợt phát hiện tứ chi cứng ngắc làm cách gì cũng không chịu nhúc nhích.

Mắt nhìn thấy ca ca càng ngày càng đến gần, lòng nó càng rối lên kích thích toàn bộ bộ tri giác mong chúng hoạt động, nhưng cái gì nó cũng không làm được, chỉ có thể bất lực trơ mắt nhìn thấy ca ca giờ con dao nhọn đó lên, hung hăng đâm phập xuống dưới. . .

“A a a a. . .” Lam Dược thét lớn một tiếng chói tai, giật mình tỉnh lại, vừa mở mắt lại phát hiện trong căn phòng vốn vắng lặng, không biết từ khi nào đã có một cái bóng đen đứng sẵn ở đó!

Đây là người hay là ma !? Lam Dược bị dọa đến hồn phi phách tán. Kinh ngạc nhìn chăm chăm cái bóng đen kia, động cũng không dám động.

Cái bóng đen đó lặng lẽ di chuyển đến gần giường bệnh, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường. Nương theo tia sáng nhạt nhòa từ ánh trăng rọi xuống, Lam Dược lập tức thấy rõ ràng bộ mặt thật của hắn, chẳng phải là bản thân vừa mới mơ thấy Lam Trạch người anh trai ác ma đó ư, tại sao bây giờ hắn lại xuất hiện ở đây!?

Lam Dược nhin không được muốn hét âm lên, nhưng nó còn chưa kêu ra thành tiếng, miệng đã bị bàn tay thô to của Lam Trạch bịt chặt.

“Cái tên dê tiện nhà ngươi, thật là hạ lưu vô sỉ!” Lam Trạch cúi đầu xuống hung hăng trừng mắt nhìn hắn, điềm nhiên nói: ” Tưởng rằng giả chết là có thể trốn thoát khỏi ta ư!? Ngươi xinh đẹp như vậy! Ta còn chưa thưởng được ngươi cơ mà, đâu dễ dàng gì cho ngươi chết! Ta nói cho ngươi biết! Ngươi nằm mơ cũng đừng nghĩ rằng sẽ thoát khỏi tay ta! Ngươi đời này kiếp này đều là thuộc về một mình ta! Ta thà rằng tự tay giết chết ngươi cũng không bao giờ buông tha cho ngươi!”

Những lời nói tàn nhẫn điên loạn đến cực điểm vừa tuôn ra làm cho Lam Dược cảm thấy kinh hồn bạt vía, trong đầu óc mê dại của nó mang theo chút hy vọng tàn cuối cùng cũng bị ca ca nhấn tâm bóp nát, ca ca đến chết cũng không chịu buông tha cho nó, thậm chí nếu nó có chết cũng sẽ không bao giờ cho phép nó được siêu sinh!

“Soạt” ! Lam Trạch từ trên bộ đồng phục bệnh nhân của Lam Dược túm chặt lấy xé rách, tiếp theo vo tròn thành một khối nhét vào trong miệng nó. Ngay sau đó, lại dùng móng vuốt còn lại buộc thành sợi dài rồi cột chặt hai tay của nó vào mấy chấn song ở đầu giường.

Lam Dược bất lực để mặc hắn tùy ý xấp đặt, miệng bị bịt chặt không thể hét lớn, tay bị trói đến chết cũng không thể động, dù Lam Trạch có làm gì với nó, mọi người ở bên ngoài căn bản là không thể nào biết được. Xem ra số kiếp của nó tới nay đã hoàn toàn được định đoạt!

Sau khi lo liệu mọi việc xong xuôi, Lam Trạch mới kẻ sát mặt Lam Dược, khước mũi hắn khẽ cong lên vẽ ra nụ cười quỷ dị “Hiện tại ta phải xem thử miệng vết thương của ngươi trước đây, ta kì thực hoài nghi nó không phải là thật sự!”

Bàn tay to lớn thô ráp lập tức xoa nắn bằng gạc chỗ vết thương ở bụng. Lam Được cả người từng đọt run rẩy, dưới bụng bằng phẳng kịch liệt phập phồng, càng làm nhô lên tất cả các đốt xương sườn gầy yếu.

Thô bạo xốc hết băng gạc lên, Lam Trạch thấy được mấy mũi khâu mảnh nhỏ đan xen trên miệng vết thương đáng sợ, vết máu chưa khô, da thịt đảo lộn. Ý thức được nhẹ nhàng chạm vào một cái, lập tức truyền tới người thiếu niên dưới thân một trận cự đau.

Lam Trạch nhìn không được đắc ý nở nụ cười cuồng tiếu.

Nhìn thấy ánh mắt thê oán cùng hoảng sợ vô vọng của đệ đệ, khóe miệng Lam Trạch khẽ nhếch lên, đưa một ngón tay dừng lại trước miệng vết thương, rồi bỗng nhiên hung hăng ấn mạnh xuống phía dưới! Máu tươi lập tức theo khe thịt trào ra, nháy mắt đã nhuộm đỏ cả một mảng lớn xung quanh.

“Hmm . . . .” Lam Được bị bịt chặt miệng phát ra những tiếng kêu rên không trọn vẹn, không rõ ràng. Thân mình nhỏ gầy liệu mạng co rút, run rẩy, giãy dụa ngay cả chiếc giường cũng bị nó loạn động đến vang lên những tiếng “cót két” thay lời. Lam Trạch không chút hoang mang dè dặt nó lại, cúi đầu đến bên tai nó, thấp giọng nói: “Ta chỉ mới nhẹ nhàng chạm có một chút thôi mà, lại có thể khiến ngươi đau đến thành bộ dạng như vậy sao?! Tiểu đệ tiện ả, ngươi thật đúng là giỏi giả vờ!” Nói xong ngón tay thứ hai dụng sức, tựa hồ phải cường ngạnh chọc khoét đâm vào băng được miệng vết thương kia mới thôi!

Lam Được liều mình ngưỡng về phía sau, tựa hồ cùng với trận tra tấn này ngoan cường đấu tranh đến cùng, trên gương mặt thanh tú vằn vẹo hoàn toàn biến dạng, mà áp lực thô độc rên rỉ tràn lan một góc trong căn phòng yên tĩnh chỉ nghe mấy tiếng phá lệ dị thường chói tai.

“Hắc hắc hắc. . .” Nhìn thấy bộ dáng thống khổ của đệ đệ, Lam Trạch cười càng sáng khoải, xuống tay càng hung ác hơn, tiếp tục xoa nắn cào cào ở miệng vết thương mãi cho đến khi máu thịt trộn lẫn mới từ từ buông lỏng tay ra.

Dùng khăn đơn lau khô mấy đầu ngón ta nhơ nhớp dính đầy máu, Lam Trạch bóp chặt mặt đệ đệ, nhìn vào con ngươi đen láy không có tiêu cự kia, cười lạnh nói: “Tiểu đệ tiện, tỉnh lại đi, trò chơi còn chưa chấm dứt mà!”

Còn chưa chấm dứt sao? Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ ư? Ca ca, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể thỏa mãn đây! Chú ý thức còn sót lại trong Lam Được bị phần gào thét, đôi lông mi dày đặc run rẩy, giọt nước mắt ẩn nhẫn hồi lâu rốt cục không thể kiềm chế tràn ra rơi xuống.

“Đừng có ở trước mặt ta giả vờ làm bộ đáng thương nữa! Chiều này không dùng được với ta đâu!” Không thèm nhìn đến sự thê thảm của đệ đệ, Lam Trạch tiếp tục hung ác hành hạ nó. Sau khi lột hết quần của nó xuống, hắn lại đem một cái ống nghiệm suốt nhét vào mật động nơi hạ thân đệ đệ.

Thủy tinh lạnh lẽo truyền đến cảm giác rợn gáy khiến Lam Được run mình run rẩy, nó biết rõ ca ca đang muốn làm cái gì. Nhẹ nhàng khép lại hai mắt, nó đã hoàn toàn rơi xuống tận đáy tuyệt vọng.

“Phốc”! Lam Trạch dùng một bình chứa đầy nước biển mạnh mẽ dốc xuống dưới, hung hăng dẫn vào chỗ vết thương chưa khép miệng bên trong bí huyết của Lam Được. Nó giống như con cá gãy chết bám lấy chút hơi tàn mãnh liệt nảy lên liên tục, không ngừng giãy dụa, mãi cho đến khi cả người mềm nhũn không còn chút sinh khí nào mới dừng lại.

Khinh thường hừ lạnh một tiếng, Lam Trạch xuống tay cũng không hề buông lỏng, vẫn bóp chặt nắp bình cho đến khi không còn giọt nào nữa mới ngừng thủ.

Những chuyện xảy ra tiếp theo, Lam Dục cũng mơ hồ không rõ, đau đớn cùng sợ hãi đã gần như phá hủy toàn bộ ý chí của nó, mất máu quá nhiều làm cho nó lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Trong mơ mơ màng màng nó cảm giác được ca ca thay nó mở dây trói.

Rốt cục cũng xong rồi phải không? Nó trong cõi lòng tê lạnh nổi lên một tia gọn sáng, nhưng loáng thoáng nó lại cảm thấy sự tình sẽ không thể nào đơn giản như vậy được, có lẽ sau lúc này còn có một loại khổ hình kinh hoàng nào đó đang chờ đợi nó.

Quả nhiên, sau khi thả nó xuống, Lam Trạch thô lỗ túm lấy nó ném xuống giường, khiến mặt nó đập mạnh xuống nền đá cẩm thạch lạnh băng cứng rắn. Sau vài tiếng thống khổ rên rỉ, nó dùng khước mắt dư quang đảo nhìn ca ca đang ở phía sau nó nâng hai chân lên.

Bất lực nhắm chặt hai mắt, lập tức nó liền cảm giác được bờ mông trúng ngay một cú đánh rất mạnh, lực đạo to lớn đó đủ có thể làm cho mông nó sưng tấy phù thũng.

Ngay khi cơn đau lan ra khắp toàn thân, nó rõ ràng nghe thấy một tiếng giòn tan vang lên, một tiếng giòn tan ấy dường như có cái gì vừa vỡ vụn. Nó bắt đầu hoảng hốt, rốt cuộc là thứ gì đã vỡ ra? Rất nhanh nó đã tìm được nguyên nhân, từ tận sâu trong thân thể truyền đến một trận đau âm ỷ làm cho nó tức thời hiểu được, thì ra thứ bị vỡ vụn đó chính là cái ống thủy tinh suốt đáy bị mạnh mẽ nhét vào bên trong bí huyết nó!

P phía sau truyền đến tiếng cười điên loạn biến thái của Lam Trạch, Lam Dục cả người suy sụp, mọi thứ xung quanh mình càng ngày càng u ám tăm tối, tiếng cười của Lam Trạch cũng càng ngày càng nhỏ, cơn đau đớn trên thân cũng càng ngày càng phai nhạt. Cuối cùng cũng có thể giải thoát rồi, Lam Dục mặc cho ý thức chậm rãi chìm vào bóng tối, có lẽ chỉ có khi bị hắc ám vây quanh, bị hắc ám nuốt chửng, mới có thể đường đường chính chính bình yên ra đi.

Ngay khi nó sắp chìm vào trong đêm đen, cửa phòng bệnh đột nhiên bị người ta mạnh mẽ đẩy ra, Chính thời điểm đó nó nghe thấy một thanh âm cực kì quen thuộc, chất giọng trong trẻo ấy lên tiếng: “Người là ai?! Người đang làm gì vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trảm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

CHƯƠNG 8

Đối với một sinh viên hai mươi tuổi đầu còn chưa tốt nghiệp mà nói, những chuyện xảy ra trong buổi tối ngày hôm đó gây cho Âu Dương Minh một cú sốc rất lớn.

Lúc ba giờ rạng sáng ngày hôm ấy, trong lúc trực đêm hần đi ra ngoài tìm nước uống, khi đi ngang qua phòng bệnh Lam Dục chợt nghe thấy kêu the the của một tiểu nam hài, rồi từ trong phòng vọng ra rất nhiều tiếng động hỗn tạp kỳ quái. Vì thế hần nghi hoặc thử đẩy ra bước vào. . .

Sau những gì mà hần nhìn thấy trước mắt tuyệt đối làm cho hần cả đời này cũng không thể nào quên được! Một thân nam tử áo mũ chỉnh tề đang hung ác đâm đá lên người thiếu niên nhỏ gầy tên gọi là Lam Dục, cả người Lam Dục trần trụi vô lực quỳ rạp trên mặt đất mình đầy thương tích, nhưng gã thanh niên đó vẫn không chịu buông tha cho nó, vẫn từng cước từng cước hung tàn rơi liên tục trên tấm thân đơn bạc của nó.

Âu Dương Minh vừa sợ hãi lại vừa giận dữ, mãnh liệt chạy vọt vào phòng, đối gã thanh niên hung tợn đó quát lớn: “Người là ai?! Người đang làm gì vậy!?”

Người thanh niên đó tức thì ngừng đánh, quay đầu lại kinh ngạc nhìn hắn. Sau một lúc lâu trấn tĩnh cười lạnh hỏi ngược lại hắn: “Thế ngươi là ai?!”

Âu Dương Minh đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên từ ngoài cửa lại xông vào thêm mấy người nữa, một người dẫn đầu vội kêu lên: “Thiếu gia, quả thực là người đang ở đây! Sao người lại chạy đến đây? Mau cùng ta trở về đi! Lão gia hiện tại đang chờ người về đó!” Âu Dương Minh quay đầu nhìn lại, nhận ra người dẫn đầu kia chính là Thường Chính người mình gặp ban sáng, lúc này phía sau hắn còn dẫn theo vài tên hộ vệ mặc đồng phục đen thân hình cao to.

Và gã thanh niên hung ác lúc đó chính là Lam Trạch, hắn vừa thấy Thường Chính cùng cả đám người đi đến hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn cất giọng: “Ta bất quá chỉ là đến xem thương thế của em trai ta thôi mà, các người sao phải khấn trương như vậy?!”

Âu Dương Minh đương ôm lấy Lam Dược trong tay, vừa nghe thấy những lời này thốt ra, trong lòng bất giác giật mình, gã thanh niên tàn nhẫn đó cư nhiên lại là huynh trưởng của Lam Dược! Trên đời này làm gì có loại ca ca nào lại ngược đãi đệ đệ ruột của mình như vậy?!

Thường Chính cứng lời trước những câu biện giải hết sức vô lý của thiếu gia, thờ dài một hơi rồi không để ý đến hắn nữa, lập tức đi qua giúp Âu Dương Minh bế Lam Dược còn đang thoi thóp lên giường nằm. Âu Dương Minh một bên thay Lam Dược xử lý miệng vết thương một bên nhìn Thường Chính nói: “Thường tiên sinh, vừa lúc bác sỹ Điền đêm nay trực ban, nên phiền người đến thông báo một tiếng mời hắn mau mau tới đây.” Thường Chính gật đầu đáp ứng, quay lại hướng mắt nhìn mấy tên hộ vệ phía sau hất đầu ra phía ngoài, lập tức có một người trong số họ bước lên ra ngoài nhận mệnh.

Lam Dược nằm yên trên giường bệnh hai mắt nhắm nghiền sắc mặt trắng bệch, vết thương ở bụng rách lớn loang lỗ nhăm nhở, Thường Chính nhìn thấy âm thầm kinh hãi, không khỏi lo lắng hỏi lại: “Bác sỹ Âu Dương, nó có bị thương nặng lắm không? Có nguy hiểm gì không?”

Âu Dương Minh lo lắng nói: “Miệng vết thương hoàn toàn bị xé rách, cần phải khâu lại một lần nữa. Còn nữa. . . thương thế ở hạ thân nó thật sự rất nghiêm trọng. . .” Nói tới đây kiềm không được chuyển hướng sang Lam Trạch giận dữ chất vấn: “Sao người có thể đối đãi với em ruột của mình như vậy chứ?! Thật là quá sức tàn nhẫn!”

Lam Trạch lập tức giận gào lên: “Ta giáo huấn em trai của ta thì liên quan gì đến người đánh rắm! Người chẳng qua chỉ là bác sỹ thôi mà, cần quái gì quản nhiều chuyện như vậy! Chán sống rồi sao!?”

“Người!” Âu Dương Minh khó thở vừa định phản bác, chợt thấy thân hình nhỏ gầy dưới tay mình khẽ rung động, vừa cúi đầu nhìn xuống, đã thấy Lam Dược đang từ từ tỉnh dậy, hé cặp mắt mờ mịt đảo nhìn xung quanh. Ánh mắt tỉnh lặng vừa nhìn thấy Lam Trạch lại bỗng nhiên trừng lớn mở to, biểu tình hoảng sợ theo phản xạ tự nhiên tràn ra, ngay cả thân thể cũng không thể ức chế mà kịch liệt run rẩy.

Âu Dương Minh vội cúi người xuống, ôn nhu an ủi nói: “Lam Dược, hiện tại đã không còn việc gì nữa rồi, người đừng sợ!”

“Nhảm nhí!” Lam Trạch nghe xong những lời này không khỏi cười lạnh, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lam Dược, giống như muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống. Lam Dược nhìn thấy biểu tình hung ác của hắn càng run rẩy mạnh liệt hơn nữa.

Đúng lúc này, bác sỹ Điền dẫn theo một cái trợ tá đi đến, khi nhìn thấy Lam Trạch vội vàng cười nịnh vọt đến tiếp đón. Lam Trạch cười lạnh đối bác sỹ Điền kháng nghị nói lại: ”Bác sỹ Điền, vị bác sỹ họ Âu Dương này thật là đáng ghét, phiền người bảo hắn biến ra ngoài đi, ta không muốn nhìn thấy hắn nữa!”

Âu Dương Minh bật người đứng dậy, lớn tiếng phản đối: “Ta không đi! Nếu ta đi, chắc chắn người sẽ lại tìm cách tra tấn Lam Dược nữa!”

“Người không muốn đi cũng phải đi!” Lam Trạch hung hăng trừng mắt liếc nhìn hấn giận dữ, quay đầu lại hướng bác sỹ Điền uy hiếp nói: “Bác sỹ Điền, nếu người không bảo hấn đi ngay, ta sẽ lập tức đổi bệnh viện khác!”

Bác sỹ Điền không dám đắc tội Lam Trạch, chỉ khó xử quay sang Âu Dương Minh lạnh lùng nói: “Âu Dương Minh, người nhà bệnh nhân đối không hài lòng với người thì người buộc phải rời đi!”

“Nhưng mà. . .” Âu Dương Minh còn muốn nói cái gì đó, bác sỹ Điền lại đổi sang xuống giọng khuyên nhủ: “Âu Dương Minh, người cứ tạm ra ngoài trước đi, mọi việc đã có ta ở đây lo liệu, yên tâm đi. . . Người nếu tiếp tục làm loạn như vậy, chẳng khác nào làm trái với quy tắc bệnh viện!”

Âu Dương Minh thảm than một tiếng, hấn biết cố nói thêm gì nữa cũng chỉ là vô dụng, quay đầu nhìn Lam Dược lần nữa, chỉ thấy người phía sau mặt không một chút máu trên đôi môi không ngừng run rẩy co rút, nhìn qua tựa hồ đã tuyệt vọng tới cực điểm. Hấn trong lòng đau xót cầm bàn tay bé nhỏ của Lam Dược run giọng nói: “Lam Dược, ta ra ngoài trước đây, ráng đợi một lát nữa thôi ta sẽ quay lại thăm người. . .” Lam Dược nắm chặt tay hấn, lưu luyến nhìn hấn không buông, trong lòng hoàn toàn không muốn để hấn rời đi. Âu Dương Minh chạnh lòng chua xót, bất đắc dĩ giắt bàn tay bé nhỏ kia ra, cắn răng bước nhanh ra ngoài.

Sau khi Âu Dương Minh đi khỏi, Lam Trạch nhàn nhã ngồi trên sofa ở một góc phòng, thư sướng bày ra tư thế như vờ chuẩn bị xem một màn hí kịch.

Thường Chinh nhìn thấy thừa biết hấn cư nhiên là không muốn đi, cảm thấy âm thầm kêu khổ, vội vàng lên tiếng: “Thiếu gia, người mau mau cùng ta trở về đi! Lão gia ở nhà chờ người nhất định rất sốt ruột.”

“Đừng lấy phụ thân ra hù dọa ta!” Lam Trạch thách thức nói: “Chờ bác sỹ Điền xử lý xong ta tự khắc sẽ trở về thôi!” Thường Chinh biết khuyên hấn không thành, chỉ có thể mặt chau mày nhíu, đứng ở một bên âm thầm sốt ruột.

Bác sỹ Điền cùng y tá bắt đầu đi đến xử lý vết thương cho Lam Dược, miệng vết thương nó hoàn toàn rách toét khiến hấn làm nghề y bao năm nhìn thấy cũng có chút run sợ, nhịn không được quay sang y tá phân phó: “Trước tiên chích cho nó một mũi thuốc tê, ta sợ một lát nữa nó sẽ đau đến không chịu nổi.”

“Không cần đâu bác sỹ Điền!” Lam Trạch lạnh lùng xen ngang: “Tên đề tiện này có năng lực chịu đau đặc biệt phi thường, không cần phải chích thuốc tê cho nó làm gì!”

Mọi người ở đây nghe qua mấy lời đó đều giật mình chấn động, thầm nghĩ như thế này thật quá đồ tàn nhẫn! Thường Chinh vội thốt lên, cầu xin nói: “Thiếu gia, Lam Dược đã biến thành bộ dạng như vậy rồi, người hãy buông tha cho nó đi.”

“Người cầm miệng cho ta!” Lam Trạch lập tức từ trên sofa đứng bật dậy, chỉ vào mặt Thường Chinh cùng mấy tên hộ vệ bên cạnh phẫn nộ quát: “Tất cả các người cút hết ra ngoài cho ta!”

Mấy gã mặc đồng phục đen đều là hộ vệ của Lam gia, vừa thấy thiếu gia phát hỏa nổi điên như vậy liền không dám trái ý, đều lẳng lặng đi ra ngoài cửa, khoe miệng Thường Chinh co rúm tựa như còn muốn nói điều gì đó, nhưng rốt cục vẫn không nói được gì, giậm chân bất lực cuối cùng đành lòng bước ra bên ngoài.

Nhìn thấy cả đám người đó từ từ đi ra hết, Lam Trạch nở nụ cười đắc ý. Chậm rãi đi đến bên giường, cúi người trước mặt cậu em trai không ngừng run rẩy, nhẹ giọng nói: “Lam Dược à, hiện tại đã không còn ai có thể quấy rầy chúng ta được nữa, chúng ta tiếp tục đi thôi!” Nói xong từ trong túi quần lấy

ra một bộ còng tay nhe răng cười nham nhở, nói tiếp: “Đây là bộ còng để sẵn vừa nãy quên dùng, hiện tại vừa lúc có dịp phát huy công dụng rồi!”

“Răng rắc” một tiếng, hai tay Lam Dược đã bị còng sắt gắt gao khóa ***g vào mấy chấn song đặt tại đầu giường, một loại cảm giác sợ hãi vô hình trong nháy mắt lan khắp toàn thân nó, nó cảm giác như nó đang đứng giữa quỹ môn quan của địa ngục, bên bờ của cõi chết.

“Bác sỹ Điền, các người có thể bắt đầu được rồi!” Lam Trạch tao nhã ngồi trở lại trên chiếc sofa mềm mại, mỉm cười hướng bác sỹ Điền cùng gã y tá đã bị hăm dọa đứng chết trân, há miệng ngậm ngốc.

Lúc này bác sỹ Điền mới khôi phục lại tinh thần, tiếp nhận kim khâu do y tá đưa qua, chuẩn bị bắt đầu tiến trình khâu lại miệng vết thương. Mấy màn tiểu phẫu thuật này tuy rằng hắn đã làm qua rất nhiều lần, nhưng không cần đến thuốc tê thì đây là lần đầu tiên.

Cương châm tinh tế nhẹ nhàng trát nhập da thịt Lam Dược, thân thể nhỏ gầy của nó lập tức rùng mình nảy lên, hai tay bị khóa trụ phía trên liên tiếp giãy dụa, phất ra những tiếng chói tai thê thương của kim loại va đập vào nhau.

Bác sỹ Điền tức thì càng run rẩy hơn nữa, xuống tay càng chần chừ hơn. Giải phẫu mà không dùng thuốc tê quả thực chẳng khác nào một vòng khổ hình tra tấn! Nhưng với tình hình trước mắt, vô luận là khó khăn như thế nào hắn cũng phải tiếp tục hạ thủ. Khẽ cắn môi, hắn vô tình đâm vào mũi châm thứ hai, lần này hắn nghe thấy thiếu niên dưới thân rớt cuộc kiểm nén không được thất thanh gào lên một tiếng cực kì bi thảm.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

CHƯƠNG 9

Đối với những trải nghiệm của một bác sỹ thâm niên mà nói, giúp Lam Dược khâu lại mấy mũi kim cũng không có gì là quá khó cả, nhưng đối với hắn ngay phút này lại là ca giải phẫu gian nan và căng thẳng nhất mà hắn từng gặp. Căn bản là bởi vì nó không được đánh thuốc mê, thiếu niên đáng thương dưới giường đau đến không ngừng co rút, cơ thể kéo căng đến cực hạn, bị còng tay gắt gao khóa trụ ở đầu giường, hai tay cũng bởi vì điên cuồng vùng vẫy mà phạm vào thịt đến bong tróc chảy máu.

Vì để áp chế Lam Dược khỏi giãy dụa kháng cự, bác sỹ Điền không thể không bắt trợ tá gắt gao kiềm chặt thắt lưng nó. Mỗi một lần mũi kim đâm xuống hắn đều cảm thấy giống cắt bỏ nội tạng trong một ca giải phẫu quan trọng cực kì vất vả. Hơn thế, còn có tiếng thất thanh khàn giọng gào rên của Lam Dược hòa loạn nhịp với liên thanh đánh động còng tay, tiếng kim loại va đập vào nhau loạn thanh chói tai khiến tim hắn càng ngày càng đập dồn, cơ hồ muốn tắc nghẽn.

Cảnh tượng thảm thiết như vậy không khỏi khiến bác sỹ Điền cảm thấy như bản thân xuống tay như một đao phủ hung tàn. Vết và lấm mới khâu xong hơn mười mũi kim, không riêng gì Lam Dược vì đau mà mồ hôi túa ra đầm đìa, mà cả bác sỹ Điền cũng vượt quá sự chịu đựng toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh.

Vết thương ở bụng đã được khâu xong, kế tiếp cần xử lý các mảnh vỡ thủy tinh nằm lẫn lộn trong trực tràng. Từ đầu đến cuối, Lam Trạch ở một bên thường thức tư vị nhìn người thống khổ, lại bỗng nhiên đứng dậy đi đến bên giường, cúi người xuống kề gần mặt đệ đệ, thấp giọng nói: “Lam Dược, người cảm thấy thế nào? Có phải là đau đến không thể chịu đựng nổi hay không? Từ giờ trở đi, để xem người có còn dám bỏ trốn nữa không?” Lam Dược suy yếu, cổ hết sức mở ra hai mắt, mờ mịt nhìn hắn, nhưng trong giây lát lại vô lực nhắm lại, chậm rãi quay mặt sang hướng khác.

“Shit. . .” Một tia mỉm cười đắc ý tụ lại bên khóe miệng Lam Trạch, rất nhanh chóng quay sang bác sỹ Điền thân nhiên lên tiếng: “Bác sỹ Điền, thế còn hạ

thân nó, người định xử lý như thế nào?”

.

Nhìn thấy trong tiểu huyết non mềm vô cùng thể thâm đỏ dính đầy những mảnh thủy tinh vỡ vụn, trong lòng bác sỹ Điền một trận rét lạnh, âm thầm thờ dài: thiếu niên này rốt cuộc đắc tội như thế nào với Lam đại thiếu gia, lại đưa tới thảm trạng ngược đãi tàn nhẫn như vậy. Khẽ lắc đầu, hắn bắt đầu nói: “Bên trong trực tràng có rất nhiều những mảnh vỡ thủy tinh, hơn nữa lại còn rất nhỏ, bơm nước vào súc ruột chắc chắn là không được, chỉ có thể dùng tay thâm nhập gấp ra.”

.

“Nga, phải như vậy thôi! Vất vả cho người rồi. . .” Lam Trạch cười rộ lên sung sướng, chậm rãi lùi ra sau, tựa lưng vào cửa sổ bên cạnh, ngay tại trong phòng nhân nhả châm một điếu thuốc hút.

.

Bác sỹ Điền cùng trợ tá nhìn nhau một lúc rồi khẽ lắc đầu, e ngại địa vị của hắn nên chả có ai dám chạy đến ngăn cản hoặc làm trái ý kẻ đại diện cho tầng lớp thượng lưu.

.

Tất cả các công cụ cần thiết đều đã chuẩn bị xong, bác sỹ Điền dùng chân lót dưới thắt lưng Lam Dược, càng khiến hai chân hắn bài khai thật lớn, hạ thân Lam Dược cứ như vậy không sót gì chỗ nào hoàn toàn hiện ra ở trước mặt mọi người.

.

Chỉ qua loa mấy động tác đơn giản cũng đã khiến Lam Dược đau rên the thé, hơn nữa loại tư thế khó chịu tui nhục này khiến nó cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Nhận mệnh nhắm hai mắt lại, cắn chặt môi dưới.

.

Bác sỹ Điền biết nó rất đau, nên xuống tay cực kì cẩn thận. Sau khi đeo bao tay vào, hắn nhẹ nhàng quệt xuống những phần máu thừa rơi vụn như hoa điệp. Tuy rằng động tác hắn ôn nhu đến cực điểm, nhưng Lam Dược nằm trên giường vẫn đau đến nổi liên tục này người co rút. Bác sỹ Điền không tự chủ được tức thì dừng tay, đợi đến khi thiếu niên thở dốc lại bình thường, mới lấy ra một cây nhíp đơn, bấm bụng đưa vào trong hậu huyết tiến hành gấp những mảnh vỡ lớn nhất ra trước.

.

Máu tươi cứ thế thi nhau trào ra, từng đợt ngân thanh của kim loại va đập loạn hưởng với tiếng nước nở thò dòn của người thiếu niên trước giường liên tục vang vọng bên tai người giải phẫu. Tim hắn càng bóp nghẹn co thắt, cơ hồ như muốn tung cửa chạy trốn, không muốn tiếp diễn loại tra tấn tàn nhẫn này nữa.

.

Những mảnh thủy tinh lớn hầu hết đều đã được lấy ra, bên trong trực tràng còn lưu lại không ít những mảnh vụn sắc nhọn. Vì muốn triệt để xử lý, bác sỹ Điền đành phải dùng tới công cụ khuếch trương hậu môn.

.

Khí cụ bằng kim loại lạnh lẽo chậm rãi đưa vào hạ thân Lam Dược, hắn lập tức cảm nhận được thân thể nhỏ gầy đó kịch liệt run rẩy. Tim hắn đập dồn càng nhanh hơn nữa, nhưng vì để chữa trị, hắn đành phải nhẫn tâm dụng lực lên công cụ khuếch trương mở lớn tâm động. Thiếu niên dưới thân liên thanh gào thét, huyết khẩu rách toét bị khuếch trương tới một mức độ đáng sợ.

.

Máu chảy càng lúc càng nhiều, Lam Dược cũng đau đến hư thoát. Liên ngay cả khăn giọng kêu rên cũng không sao kêu nổi.

.

Bác sỹ Điền nhẫn nại động thủ lần nữa, lau vội vài giọt mồ hôi toát ra trên trán, hắn khẽ cắn môi, đem nhíp một lần nữa chen vào vết thương ghê người giữa nơi bí huyết.

.

.

Tuy rằng chỉ phải chờ đợi hai giờ ngắn ngủi, nhưng đối với Âu Dương Minh mà nói lại như phải chờ đợi cả hai năm. Cùng bị đuổi ra ngoài một lúc, Thường Chính cũng lo lắng không kém, không ngừng qua lại dọc trên khuôn hành lang dài vắng lặng.

Vất vả lắm mới đợi được đến khi cửa mở, nhìn thấy bác sỹ Điền cùng trợ tá đi ra, Âu Dương Minh và Thường Chính vội lao về phía họ, vừa nhìn thấy trên khay giải phẫu bày sẵn các y cụ cùng rất nhiều mảnh vụn thủy tinh nằm vương vãi nhuộm đỏ đầy khay, cả hai người đều không khỏi sững người hóp vội một ngụm khí lạnh, Âu Dương Minh liền cất tiếng hỏi: “Bác sỹ Điền, bệnh nhân thế nào rồi? Không nguy hiểm gì đến tính mạng chứ?”

“Yên tâm đi, các miệng vết thương đều đã xử lý xong rồi, chỉ cần bình an tĩnh dưỡng vài ngày sẽ chóng lành.” Bác sỹ Điền mệt nhọc trả lời. Cũng như bệnh nhân, ca giải phẫu khủng bố này đã ngốn đi không ít sức lực của hắn.

Nghे xong lời này, Âu Dương Minh cùng Thường Chính cũng không hẹn mà gặp cùng thở ra nhẹ nhõm.

Đúng lúc này Lam Trạch cũng đi ra, vừa thấy Âu Dương Minh vẫn túc trực ngoài cửa không rời, lập tức trừng mắt liếc nhìn người kia khinh thường. Âu Dương Minh cũng không muốn yếu thế trừng mắt lại đứng đối diện hắn.

Thường Chính thấy thế, cuống quýt chen vào giữa hai người, hướng Lam Trạch cố nhỏ nhẹ nói: “Thiếu gia, đến giờ ngươì phải trở về rồi.”

“Ta biết khi nào nên về thì về, không cần ngươì nhắc nhở!” Lam Trạch sắc lạnh liếc mắt sang Thường Chính trừng lớn, rồi quay ngươì lại sải bước ra cửa.

Thường Chính cười khổ một tiếng, rồi quay sang Âu Dương Minh thành khẩn nói: “Bác sỹ Âu Dương, hiện tại Lam Dươc xin phiền ngươì chăm sóc, ta đi trước đây.”

Âu Dương Minh cũng không yên lòng, vội gặt đầu rồi lập tức chạy vọt vào phòng bệnh.

Trong căn phòng ngổn ngang hỗn độn, Lam Dươc nhắm chặt hai mắt suy yếu nằm trên giường bệnh, khuôn mặt không chút huyết sắc so ra còn trắng bệch hơn cả tấm chăn bông đắp trên ngươì nó. Mấy liều nhúu chặt, chứng tỏ trong nó đang thống khổ đến không sao chịu nổi.

Âu Dương Minh lặng lẽ đi đến gần, đau xót nhìn ngươì thiếu niên với gương mặt đáng thương nhọt nhọt nằm trên giường bệnh, đáy lòng chua xót nói không nên lời, mà nếu có nói cũng không biết nên nói như thế nào. Tựa hồ bị nhiều tỉnh, Lam Dươc nhẹ nhàng mở mắt, vừa nhìn thấy Âu Dương Minh liền nhìn mãi hắn không rời, trong con ngươì vẫn đục đen láy tán ra phản chiếu lại về mặt bị ai tuyệt vọng.

Âu Dương Minh nhìn thấy đau lòng, khom ngươì đến bên giường ngồi xuống, nắm chặt tay nó ôn nhu nói: “Lam Dươc, đừng nên cử động, trước tiên cứ yên ỗn ngủ một giấc thật sâu đi.”

Lam Dươc vẫn mở lớn mắt nhìn hắn, khóe miệng khẽ động tựa hồ như muốn mỉm cười với Âu Dương Minh, nhưng nó bị thương quá thật rất nặng, đầu môi tái nhợt cố gắng nhếch lên còn không được, chứ đừng nói là nhoẽn miệng cười.

Dưới đáy mắt Âu Dương Minh cay xè khô khốc, miễn cưỡng mỉm cười lại với nó: “Thôi, mau ngủ đi, ta sẽ ở lại đây với ngươì mà, ngươì cứ yên tâm ngủ đi.”

Sự cảm kích hiện lên trên gương mặt Lam Dươc, trong ánh mắt trống rỗng của nó thân nhiên dâng lên một tia xao động, kiếp nạn này qua đi nó cuối

cùng cũng vui đi một ít lo lắng luôn túc trực trong lòng. Chậm rãi nhắm hai mắt lại, thể xác và tinh thần hoàn toàn mệt mỏi, rốt cục cũng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Trong căn biệt thự xa hoa tại Yên Nam trang, một bước tiến nhanh vào phòng khách, Lam Trạch liền nhìn thấy phụ thân hắn – Lam Bình Trung đương ngồi ngay ngắn trên chiếc sofa chờ đợi. Lam Bình Trung sắc mặt âm trầm biểu tình nghiêm túc, nhìn qua là biết vừa qua con thịnh nộ. Thường Chính cùng vài tên hộ vệ trong lòng căng thẳng đứng lặng một bên không ai dám hé răng.

Lam Trạch lại xem như không hề nhìn thấy bất cứ điều gì, ngang nhiên ngồi xuống trên chiếc ghế sofa êm ái, vờ hồ đồ tùy ý hỏi một câu: “Ba, đã trễ thế này sao còn chưa đi ngủ?”

Lam Bình Trung cau mày khó chịu, đối diện lạnh lùng nói: “Lam Trạch, có phải ngươi muốn gây họa chết người rồi mới cam tâm không?!”

“Ba, không phải ba không muốn để ý tới nó hay sao?” Lam Trạch cười khê chậm rãi nói tiếp: “Sao bây giờ lại bắt đầu quan tâm tới chuyện sống chết của nó?”

“Ta không muốn nhìn thấy mặt nó, nhưng chưa bao giờ nghĩ muốn giết chết nó cả!” Lam Bình Trung cắn giận đáp trả.

“Thì ta cũng có giết nó đâu!” Lam Trạch không chút sợ hãi cùng phụ thân đôi co gay gắt, “Ta chỉ là không muốn để nó dễ dàng trốn thoát khỏi tay ta mà thôi!”

“Ngươi nói cái gì!” Lam Bình Trung giật mình, trừng mắt nhìn con mình, lò mò cảm thấy sau những lời nói của hắn càng ngày càng hư hỏng.

Lam Trạch biết phụ thân nhất định đang củng cố tư tưởng, từ từ nở nụ cười, thần nhiên nói tiếp: “Yên tâm đi phụ thân, sự tình cũng không phải tồi tệ như người nghĩ đâu. Ta đối với cái tên đề tiện đó làm gì có chút hứng thú nào!” Nói xong dừng lại một lúc, rồi đối diện phụ thân không chút nề nề, châm chọc nói: “Ta sẽ không giống với người đâu, ngay cả đứa em mình cũng...”

“Ngươi cam tâm lại cho ta!” Lam Bình Trung phẫn nộ gào lớn chặn ngay lời Lam Trạch, từ trên sofa nhảy dựng lên, lớn tiếng quát mắng: “Ngươi thật sự là vô pháp vô thiên! Nếu không dạy dỗ ngươi thật tốt tránh sau này ngươi sẽ càng làm xằng làm bậy!”

Thường Chính cùng cả đám người đứng bên, cũng thấy rằng những lời nói đó của Lam Trạch thật sự rất quá đáng, không khỏi thay hắn toát mồ hôi lạnh, con khuyên hắn nói vài lời dễ nghe, để con tức giận của lão gia dịu đi một chút.

Ai ngờ Lam Trạch đã không hồi cãi, ngược lại còn tiếp tục cười khê tiếp lời: “Ba à, người nổi giận như vậy để làm gì, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

Sắc mặt Lam Bình Trung càng thêm u ám, hung hăng trừng mắt nhìn Lam Trạch một lúc lâu, bỗng nhiên quay đầu đối Thường Chính cùng đám người bên cạnh phân phó nói: “Thường Chính, mang thiếu gia về phòng, ta hiện tại không muốn nhìn thấy mặt hắn, không có lệnh ta không ai được phép thả hắn ra!”

Thường Chính cúi đầu không nói, cùng bọn hộ vệ yên lặng bước lại gần thiếu gia. Lam Trạch hừ lạnh một tiếng rồi quay lại nhìn chằm chằm phụ thân, khinh mạn nói: “Ba à, ba tốt nhất nên giữ ta cho thật kỹ một chút, bằng không chỉ cần một có cơ hội thì ta sẽ lập tức chạy ngay tới bệnh viện!” Nói xong

ung dung đứng lên, cùng cả đám hộ vệ vây quanh kiều ngạo đi lên lầu hai.

Lam Bình Trung vẫn không tin vào mắt mình, nhìn bóng lưng của đứa con trai rời đi xa dần, hơn nửa ngày sững người tại chỗ vẫn chưa định thần được. Bất quá chỉ mới mấy tháng trôi qua, mà hắn cảm thấy Lam Trạch giống như hoàn toàn thay đổi thành một con người khác, trở nên điên cuồng, cố chấp, ngạo mạn đến đáng sợ, cơ hồ làm cho hắn không sao thích ứng kịp.

Tại bệnh viện Huy Sơn, mặc dù những tháng cuối đông chưa thực sự qua đi, nhưng hơi thở của mùa xuân đã ve vãng tràn về khắp nơi, không bao lâu nữa, sức xuân sẽ dạt dào nương theo những mầm non đâm chồi nảy lộc.

Ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tình của Lam Dược vẫn như trước buổi đông tàn giá rét, u ám lạnh băng không hề vương mang chút sinh khí. Từ sau cái đêm tàn khóc ấy cũng đã trôi qua hơn gần mười ngày. Lam Trạch không thấy xuất hiện lần nào, mà Thường Chính cũng không hề lui tới, chỉ âm thầm gọi điện thoại đến, bảo bọn họ yên tâm, rằng Lam Trạch sẽ không chạy đến bệnh viện quấy rối nữa.

Nhưng thần kinh của Lam Dược vẫn căng thẳng khủng hoảng, từ đầu đến cuối không thể nào trầm tĩnh như ban đầu, bất cứ lúc nào dễ dàng nhấm nhát lại, thì hình ảnh Lam Trạch với khuôn mặt hung tợn bùng bùng sát khí luôn hiện ra trong mỗi giấc mộng của nó, liên tục quấy phá nó khiến nó không sao ngủ yên. Sau những lúc đó, nó gần như phải nhờ vào thuốc ngủ mới có thể yên ổn ngủ được.

Mười mấy ngày này, người làm nó cảm động nhất chính là Âu Dương Minh vẫn luôn túc trực ở bên chăm sóc nó, giúp nó thay thuốc, đổi băng, đút cơm. Cho dù là những lúc bận việc phải đi thực tập, cũng cố nhích chút ít thời gian đến thăm nó, giúp đỡ nó, có thể nói là quan tâm nó từng li từng tí. Từ nhỏ đến lớn Lam Dược sống trong cảnh cơ khổ tủi nhục chưa bao giờ từng được người nào ôn nhu săn sóc che chở mọi bề như vậy, điều này đối với một con người chịu đủ mọi tàn phá như nó là một ân huệ lớn nhất, song song với tấm lòng cảm kích và hâm mộ Âu Dương Minh, tận đáy lòng còn ẩn tàng một loại tình cảm sâu sắc khó tả.

Hôm nay, sau khi Âu Dương Minh thực tập xong lại lật đật chạy đến thăm Lam Dược, vừa mới được bạn học tặng hai trái dưa hấu, hắn đã ba chân bốn cẳng vội vàng xách tới cho Lam Dược ăn thử.

Dưa hấu vào mùa đông ở phương bắc là loại hoa quả rất hiếm thấy, Lam Dược lần đầu tiên được ăn thật sự rất vui, vẻ tái nhợt tiêu tụy trên mặt rốt cục cũng nở rộ nụ cười hưng phấn đến đỏ ửng, khuôn mặt thanh tú càng toát lên nét hồn nhiên động lòng. Âu Dương Minh một lần nhìn qua không khỏi ngây người, tận đáy lòng có một cái gì đó xao động dậy lên.

Lam Dược bắt gặp Âu Dương Minh chăm chú nhìn mình ăn dưa, vội vàng từ trên bàn lấy một miếng dưa nhỏ khác đưa lên trước mặt hắn, ngượng ngùng ý bảo hắn cũng cùng ăn. Âu Dương Minh mỉm cười nhận lấy, cho vào trong miệng, rồi phảng phất cảm thấy đây là miếng dưa hấu ngọt ngào nhất trong cuộc đời của hắn.

Đợi cho đến khi Âu Dương Minh ăn xong, Lam Dược lại cầm lên một miếng dưa khác đưa lên cho hắn, Âu Dương Minh cười cười, cúi đầu cắn một miếng, sau đó cũng với tay lấy một miếng khác đưa đến bên miệng nó, Lam Dược cũng học theo hắn cắn một miếng. Hai người cứ như vậy đút nhau cùng ăn, trong nháy mắt đã đem một mâm đầy dưa hấu ăn thật sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trâm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

CHƯƠNG 10

Đương dọn dẹp mớ vỏ dưa nằm ngổn ngang trước mặt, Âu Dương Minh chuẩn bị bung chén đĩa đi rửa, quay người lại phát hiện tại cửa vào không biết từ lúc nào đã có một người mình mặc Âu phục đứng sẵn ở đó, người kia không ai xa lạ chính là anh trai hần – Âu Dương Phi.

.

Đương dọn dẹp mớ vỏ dưa nằm ngổn ngang trước mặt, Âu Dương Minh chuẩn bị bung chén đĩa đi rửa, quay người lại phát hiện tại cửa vào không biết từ lúc nào đã có một người mình mặc Âu phục đứng sẵn ở đó, người kia không ai xa lạ chính là anh trai hần – Âu Dương Phi.

.

“Ca, người tới thật đúng lúc, ta sắp đi thực tập rồi, người thay ta ngồi trò chuyện với Lam Dục đi.” Âu Dương Minh nhiệt tình chạy đến tiếp đón anh trai.

.

Âu Dương Phi tiêu sái đi vào phòng bệnh, mỉm cười nói: “Tiểu Minh, người cứ yên tâm, cả chiều nay ta đều nhàn rồi, vừa lúc có thể đến thăm Lam Dục.”

.

“Vây, tốt quá.” Âu Dương Minh híp mắt nở nụ cười, xoay người lại vui vẻ nói với Lam Dục: “Lam Dục à, ta đi trước đây, có gì buổi tối ta lại đến thăm người.” Lam Dục mỉm cười khẽ gật đầu, thần sắc trong mắt tràn đầy vẻ lưu luyến không rời. Trong lòng Âu Dương Minh lại khẽ rung động, như có một cái gì đó khuấy động thôi thúc không yên, mãi cho đến đi ra khỏi phòng mới có thể đôi chút bình tĩnh trở lại.

.

Nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng, Âu Dương Phi đi đến cạnh giường Lam Dục ngồi xuống, biểu tình cổ quái nhìn nó. Lam Dục lặng lẽ cúi đầu, nét tươi cười vui sướng trên mặt trong nháy mắt đã biến mất không tăm tích. Tuy rằng, Âu Dương Phi đã cứu tính mạng nó, và cũng chính người này thường xuyên lui đến thăm nom quan tâm nó, nhưng bởi vì vốn ngay từ đầu Âu Dương Phi đã bức hiếp lăng nhục nó quá nặng nề, tận đáy lòng nó đến nay vẫn không thể tiêu tan nổi mớ kí ức đó, cho nên đối với người đàn ông này vẫn không thể nào mở lòng, niềm nở chào đón được.

.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng trầm mặc rất lâu, bầu không khí trong phòng bệnh nhất thời dần trở nên bế tắc nghẽn mạch.

.

Bỗng nhiên Âu Dương Phi lạnh lùng lên tiếng nói trước: “Không phải mới vừa rồi, còn mỉm cười rất vui vẻ hay sao? Vây mà bây giờ sao lại không cười nữa!?”

.

Vừa nghe thấy nhưng lời nói ám trắng chỉ gió này, Lam Dục giật mình ngẩng đầu lên, bỗng nhiên phát hiện Âu Dương Phi lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, cùng với con người hòa nhã thân thiện vừa rồi hoàn toàn trái ngược.

.

“Tại sao không cười nữa đi? Chẳng lẽ ta không đủ mị lực bằng đệ đệ ta, thế cho nên ở với ta người không cười nổi?!” Sắc mặt Âu Dương Phi càng ngày càng u ám, tựa hồ như đã rất gần kề với một cơn bão tố.

.

Lam Dục mở to hai mắt nhìn hần sợ hãi, một tia dự cảm bất an dần dần dấy lên trong lòng.

.

“Vây sao lại bày ra ánh mắt sợ hãi như vậy? !” Âu Dương Phi chồm tới bóp chặt hai má nó, điềm nhiên nói: “Chẳng lẽ ta kinh khủng như vậy, xấu xí như vậy, cho nên người ngay cả nhồn miệng cười khẽ cũng không thêm bổ thí cho ta?” Lam Dục bị hần bóp chặt sinh đau, vội vàng dùng sức cổ giật cổ tay hần ra, hy vọng có thể giải thoát khỏi ma trảo của hần.

.

Âu Dương Phi lại bóp trụ càng chặt, điên cuồng quát tháo: “Cười đi! Cười cho ta! Mau cười ngay cho ta!” Lực đạo mạnh mẽ làm cho Lam Dục cảm thấy xương quai hàm của mình cơ hồ như bị bóp nát, không khỏi “Ách... ách...” khản giọng thờ dốc, gương mặt vặn vẹo thay hình đổi dạng.

.

“Chát!” Âu Dương Phi hung hăng giáng xuống một cái tát cực mạnh, đánh đến nó nằm vật trên giường, mặt lệch qua một bên.

“Đồ dê tiện!” Âu Dương Phi tức giận gào mắng: “Bỏn thiếu gia coi trọng ngươi, cư nhiên còn không biết tốt xấu! Xem ra nếu không dạy dỗ ngươi một chút thì ngươi không biết đường mà quy thuận!” Nói xong, mãnh liệt xốc chân bông trên người Lam Dục lên, túm lấy quần nó ý đồ lột xuống.

“A a. . .” Lam Dục hoảng sợ kêu lên, hai tay cố chết nắm chặt lưng quần ương ngạnh phản kháng. Nhưng nó sức lực yếu ớt thương nặng chưa khỏi, càng không phải là đối thủ với một thân cường hãn tráng niên như Âu Dương Phi. Chỉ mới dùng sức đôi ba lần Âu Dương Phi đã mạnh mẽ lột thẳng quần nó xuống.

Cảm giác hạ thân tư mật của mình trần trụi bại lộ bên ngoài không khí, Lam Dục lật đật dùng tay dấu xuống, điều này lại càng làm cho Âu Dương Phi phần nộ hơn nữa.

Hung ác túm chặt tóc Lam Dục, Âu Dương Phi mạnh mẽ giật ngược đầu Lam Dục, khiến cho thiếu niên ngơ ngác mặt ra, đối diện nhìn hắn.

“Lam Dục, đừng vội nhìn hiện tại em trai ta đối xử tốt với ngươi như vậy mà làm tưởng, nếu một ngày nào đó hắn biết ngươi từng làm những việc dơ bẩn thấp hèn, biết ngươi là cái thứ dê tiện ngàn người cười vạn người dè, ngươi nghĩ hắn còn có thể đối đãi ôn nhu với ngươi như vậy được không?!” Âu Dương Phi giả dối nhe răng cười cay độc, nói tiếp: “Chẳng lẽ hắn sẽ không chê ngươi bẩn ư? Chẳng lẽ hắn sẽ không chê ngươi tiện sao?!”

Từng câu từng câu nói vô tình tàn nhẫn đó giống như từng nhát dao cứa nát vào trái tim mong manh của nó đau đến cơ hồ không sao thở nổi, nhưng tận đáy lòng nó thừa biết, những lời Âu Dương Phi nói không phải là hoàn toàn vô lý, đối với Âu Dương Minh – một cậu thanh niên đơn thuần không hiểu sự dối mà nói, nếu biết rõ bí mật đen tối của nó, nhất định sẽ nhìn nó kinh tởm hết như một con quái vật xấu xí không hơn.

Nhìn thấy Lam Dục bị đã kích sâu sắc, Âu Dương Phi đắc ý nở nụ cười nhạo báng: “Lam Dục à, ta biết ngươi rất thích ở bên cạnh đệ đệ ta, nếu ngươi còn muốn hắn vẫn có thể xem ngươi là bằng hữu, thì hãy ngoan ngoãn nghe hết thấy những lời ta sai bảo. Còn nếu không ta sẽ đem hết thấy những chuyện xấu xa của ngươi nói hết cho hắn biết, xem lúc đó hắn sẽ có phản ứng như thế nào!”

Khiếp sợ nhìn gã nam nhân ác ma trước mắt, Lam Dục cuối cùng cũng hiểu được dụng tâm sâu kín thật sự của Âu Dương Phi, nếu còn muốn tiếp tục che dấu bí mật của bản thân đồng thời duy trì tình bằng hữu với Âu Dương Minh, nó nhất định phải hạ mình thấp hèn, mặc cho nam nhân này tùy ý sắp đặt.

“Thế nào? Cậu bé của ta, nghĩ thông suốt rồi chưa? Có chịu ngoan ngoãn trở thành sủng vật của ta không nào? Hay là vẫn dằn lòng cùng đệ đệ ta đoạn tuyệt ân tình?” Âu Dương Phi ra vờ vẻ mặt hiền từ, thâm độc dò hỏi, biểu tình trên mặt lộ ra nét tốt cùng âm hiểm.

Lam Dục trong lòng run lên, từ khóa mắt chậm rãi chảy xuống giọt nước mắt bị phần đau xót. Từng lời nói từng cử chỉ ôn nhu của Âu Dương Minh cứ tái hiện lặp đi lặp lại trong đầu nó, nó là một đứa trẻ luôn an phận tuyệt vọng trôi theo kiếp người, bất chợt người thanh niên đó xuất hiện trở thành ánh sáng duy nhất soi rọi cuộc đời tăm tối của nó, mang đến cho nó sự ấm áp, mang đến cho nó sự an ủi chưa bao giờ từng có, nó làm sao có thể từ bỏ hết thấy những thứ mà nó luôn luôn khát khao theo đuổi từ thuở thiếu thời?

Chậm rãi dời đi hai tay đang che lấp hạ thân, Lam Dục cũng không phát ra bất cứ tiếng động nào, động tác ấy đại biểu cho sự khuất phục của nó.

“Hắc hắc, chấp nhận số mệnh đi Lam Dục, ngươi không còn lựa chọn nào khác đâu!” Nụ cười đắc ý cuồng tiếu hiện ra trên gương mặt Âu Dương Phi, hắn vươn hai tay tham lam tiến về phía trước, hưng phấn sờ soạng nơi bí huyết phần hồng mê người của Lam Dục.

“A. . .” Nơi bí huyết từng bị thương rất nặng, một khi đụng chạm lập tức khiến cho Lam Dược đau đến cơ thể từng trận co rút. Mấy ngày nay vì để bảo vệ trực tràng, nó gần như ngày nào cũng phải ăn thức ăn nấu lỏng, chính vì tránh cho trực tràng lần nữa lại bị thương tổn. Mà lúc này chỗ đó vẫn chưa lành hẳn, lại phải giương mào chào đón sự chơi đùa bạo ngược của Âu Dương Phi, cơ hồ như lập tức chảy ra tơ máu, đồng thời cũng khiến nó đau đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Tựa hồ như cũng ý thức được nơi đó bị thương thật sự quá nặng, căn bản không thể tận tình hưởng dụng, Âu Dương Phi bắt đầu dĩ dừng thủ. Ngược lại quay sang bắt đầu cời bỏ lớp áo của Lam Dược xuống.

“Biết không Lam Dược, từ sau lần hưởng qua tư vị tuyệt vời của thân thể người, ta một lần cũng chưa bao giờ quên được.” Âu Dương Phi một bên nhẹ nhàng vuốt ve thân hình niên thiếu chưa phát dục đầy đủ của Lam Dược, một bên si ngốc thờ dài: “Đây quả thực là kiệt tác của thượng đế! Nó hoàn mỹ như vậy, mê người như vậy, không ai có thể cưỡng chế nổi sự lôi cuốn dụ hoặc của nó. . .”

Lam Dược buông xuống hai mắt, ngây dại để mặc hắn đùa bỡn. Mấy ngày nay, tâm hồn bị tàn phá chà đạp của nó được Âu Dương Minh trấn an bảo hộ may ra có được một tia khởi sắc, mà giờ lại lần nữa chìm sâu hoàn toàn dưới đáy bể tuyệt vọng vô bờ. Nó bị ai ý thức được, đến chết cũng nhất định bị người người ức hiếp chà đạp, nhâm nhâm lẳng nhục phi báng, vĩnh viễn không có khả năng ngẩng đầu, không có cơ hội trở mình làm một con người bình thường.

Vì phía dưới không thể hưởng dụng, mà dục hỏa cứ liên tục thiêu đốt thân thể hắn, Âu Dương Phi liền bắt Lam Dược giao khẩu. Tựa lưng ngồi thoải mái trên giường, hắn không cần biết trên người Lam Dược có bao nhiêu thương thế, vẫn thô lỗ túm đầu thiếu niên mạnh mẽ úp mặt vào giữa hai chân hắn, tàn nhẫn chà đạp khoang miệng đương trương mở mềm mại.

Phân thân to lớn của nam nhân trưởng thành đã cương cứng hung mãnh tiến vào sâu trong khoang miệng Lam Dược tùy ý tàn sát bừa bãi, lập tức khiến nó tắc nghẽn mạch thở, hô hấp cực kì khó khăn. Kịch liệt vận động vô tình va chạm đến miệng vết thương dưới bụng song song với hậu đình hỏa liệt thiêu đốt, đau đớn khiến bụng nó dao động dữ dội. Nhưng nó không thể phản kháng, vì tia hy vọng viên vồng trong lòng nhỏ nhỏ biết chừng nào, mong manh ra sao, nó phải cố hết sức chịu đựng tên tà ác trước mặt đang mặc sức lẳng ngược tàn phá. . . . .

Đương khi Âu Dương Minh trở về, nhìn thấy bác sĩ Điền đang bung một khay y cụ từ trong phòng bệnh Lam Dược đi ra. Âu Dương Minh lễ phép tiến đến chào hỏi, vừa cúi đầu lại phát hiện trong khay lẫn lộn một đồng bóng y cùng vài băng dính đầy máu tươi. Tim hắn chợt thất lại, vội vội miệng hỏi: “Bác sĩ Điền, Lam Dược lại bị thương nữa à?”

Bác sĩ Điền thần nhiên đáp: “Không có gì, chỉ là tuyến vết thương ở hạ thân có hơi rách ra dẫn đến xuất huyết nhẹ, ta vừa xử lý xong. . .” Âu Dương Minh trong lòng căng thẳng, không đợi bác sĩ Điền nói xong bay vọt vào phòng bệnh.

Vừa tiến vào phòng trong, Âu Dương Minh đã phát hiện Lam Dược nằm bất động trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch một mõi cực điểm, so với lúc trước khi hắn rời đi không biết là đã tiêu tụy hơn bao nhiêu lần nữa. Trong lòng hắn cực kỳ đau nhói, chuyển hướng sang Âu Dương Phi người này giờ vẫn im lặng một bên, gần hỏi: “Anh à, xảy ra chuyện gì vậy? Đang yên đang lành tại sao vết thương lại rách ra chứ?”

Âu Dương Phi vẻ mặt áy náy, âm thầm thờ dài, đáp lại: “Trong khoảng thời gian ta ra ngoài gọi điện, hình như nó muốn uống nước, phải cố với tay đến trên bàn lấy tách, kết quả là không ngờ lại té ngã trên mặt đất. . . Aizz, đều là do ta sơ suất quá.”

Âu Dương Minh càng nghe càng kinh hãi, cúi người xuống nhẹ nhàng trách cứ Lam Dược, nhỏ giọng nói: “Lam Dược à, từ nay về sau đừng bất cẩn như vậy nữa, nếu muốn làm cái gì thì chờ bọn ta trở về rồi giúp người làm, cứ liên tục tổn hại miệng vết thương như vậy rất ảnh hưởng đến việc khôi phục sức khỏe đó.”

Lam Được sâu kín nhìn hần, mở đôi mắt tối đen trống rỗng, tựa hồ giống như kẻ đã mất đi linh hồn. Âu Dương Minh thấy thế tim hần đau như ai dày xéo, vội chồm tới nắm chặt bàn tay nhỏ bé của thiếu niên, chỉ hy vọng sự trấn an vô ngôn này có thể làm cho thiếu niên có một chút yên lòng.

Lõn vốn một bầu không khí ảm đạm lẫn phía sau hai người họ, Âu Dương Phi lộ ra nét mỉm cười xảo quyệt, trên gương mặt góc cạnh rõ ràng hiện ra một loại biểu tình vui sướng của sự hân hoan chiến thắng khi tóm gọn được con mồi trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

CHƯƠNG 11

Từ ngày đó trở đi, số lần Âu Dương Phi tới thăm hỏi Lam Được càng ngày càng nhiều, gần như mỗi ngày đều xuất hiện. Những lúc có mặt Âu Dương Minh, hần sẽ thực thân thiết cùng đệ đệ tâm sự cả ngày, bàn bạc về bệnh tình của Lam Được, đôi khi thậm chí còn có thể thực ôn nhu dứt Lam Được uống thuốc, dùng cơm.

Nhưng đến khi Âu Dương Minh bận việc rời đi, hần sẽ lập tức biến thành một con người hoàn toàn khác biệt. Lấy cớ để Lam Được được nghỉ ngơi thật tốt, thế là hần luôn luôn khóa trái cửa phòng. Sau đó bước tới trước mặt người thiếu niên đương sợ hãi chăm chú nhìn hần chậm rãi tháo cà vạt của mình xuống, thuận thực đem hai tay thiếu niên gắt gao cột chặt vào chân song ở đầu giường. Kế tiếp hần bằng bản năng thú tính của mình tùy ý chà đạp đủ kiểu trên thân thể non nớt mà mê người.

Còn Lam Được dù có bị tàn phá như thế nào cũng chỉ có thể cắn chặt môi dưới mặc cho hần tra tấn *** ngược, thậm chí vì không muốn kinh động người khác ngay cả kêu rên cũng không dám kêu ra thành tiếng.

Chính vì Âu Dương Phi là một tên giảo hoạt rất giỏi che đậy, vì thế với một người thiện lương đơn thuần như Âu Dương Minh làm sao có thể phát hiện ra bất cứ thứ gì bất ổn. Hần chỉ lờ mờ cảm nhận Lam Được càng ngày càng trầm mặc, thân thể khôi phục cũng càng ngày càng chậm chạp.

Khi Lam Được nhập viện toàn thân mang theo rất nhiều thương tích, vì thế Âu Dương Phi mặc sức tặng thêm cho thân thể nó rất nhiều dấu vết xanh tím ứ đỏ, Âu Dương Minh hiển nhiên cũng không hề chú ý tới, hơn nữa Lam Được lại cố ý che lấp, người thanh niên đơn thuần kia càng sợ ý bỏ qua lại hoàn toàn không chút nghi ngờ.

Kỳ thật Âu Dương Minh đối với quan hệ của ca ca và Lam Được từ đầu đến cuối đã là rất mờ mịt, chỉ biết sơ qua một ít chuyện từ miệng ca ca kể ra, rằng Lam Được là em trai của một người bạn cùng học với ca ca, bởi vì uẩn ức trong lòng mà tự sát, may mắn được ca ca phát hiện lập tức đưa vào bệnh viện mới lưu lại được tính mạng này về.

Tuy rằng thái độ của Lam Được đối với ca ca luôn là xa lạ và nghi kỵ, thậm chí còn giống như có chút gì đó địch ý, nhưng Âu Dương Minh nhanh chóng xua ngay ý nghĩ đó, thay vào đó lại cảm thấy ca ca dù sao cũng coi như là ân nhân cứu mạng của Lam Được, bởi vậy trong lòng Lam Được đối ca ca hần là rất cảm kích. Sau đó lại vô tình bắt gặp Lam Trạch, hần rốt cục cũng hiểu được nguyên nhân Lam Được tự sát, bị người anh ruột của mình ngược đãi như vậy, cho dù có là ai cũng sẽ không hề muốn sống.

Từng ngày từng ngày trôi qua, vì ngại bệnh tình Lam Được lại trở nặng, Âu Dương Phi cũng không dám rất làm càn, chỉ là chơi đùa thân thể nó một chút, rồi hung ác bắt nó giao khẩu. Nhưng đến lúc sau, bệnh tình Lam Được ngày một chuyển biến tốt hơn, hần rốt cuộc không thể kiềm chế được chính mình, rốt cục đợi khi Âu Dương Minh ra ngoài, giữa đêm khuya thanh vắng bắt đầu lao vào hung hần xâm phạm thiếu niên này.

Hậu huyệt nó vẫn chưa khỏi hẳn mà lần thứ hai xâm phạm khiến nó bị thương càng nghiêm trọng hơn, vốn đã có thể xuống giường đi lại được, nay Lam Dục thêm lần nữa phải nằm trên giường không sao dậy nổi. Âu Dương Minh cực kì kinh ngạc vì bệnh tình của nó vô cớ lặp lại, nhưng Lam Dục ngoại trừ im lặng cũng chỉ là im lặng. Ngày đó khi thô bạo mập mờ, Âu Dương Phi cố ý dùng bao cao su, bởi vậy miệng vết thương trừ máu ra rồi cuộc không hề để lại bất cứ dấu tích gì.

Mà Âu Dương Minh còn tưởng rằng Lam Dục vì kịch liệt vận động, va chạm mạnh đến miệng vết thương khiến nó rách ra, vì thế không khỏi vừa vờ giận vừa ôn nhu khuyên bảo. Trong lòng Lam Dục vừa khổ sở lại vừa thấy ngọt ngào, khổ sở là bản thân chịu đựng nhục nhã nhưng không thể nói, ngọt ngào là vì Âu Dương Minh đối xử với nó thật tốt, lúc nào cũng quan tâm chăm sóc.

Thân thể cũng từ từ khôi phục dần, mà Âu Dương Phi lắng nghe Lam Dục cũng từng bước thăng cấp. Không chỉ riêng gì xô xuyên qua thân thể nó tận tình phát tiết những điên cuồng tính dục của bản thân, mà bên cạnh đó còn nghĩ ra đủ loại trò chơi biến thái để tàn phá hết thảy thể xác cùng tinh thần nó.

Có một lần, Âu Dương Minh nhờ ca ca kiểm tra giúp nhiệt độ cơ thể Lam Dục. Nhưng Âu Dương Phi lại đem thanh nhiệt kế đó chỉnh thật lớn rồi đâm vào niệu đạo nhỏ hẹp ở phần thân của Lam Dục, hơn nữa còn dùng tay không ngừng khiêu khích trên chọc nơi đó.

Lúc ấy nếu không phải Âu Dương Phi cột chặt hai tay Lam Dục, và nhét đầy vải bó vào khoang miệng nó. Thì có lẽ thiếu niên đáng thương ấy đã kiểm không nổi thất thanh hét toán cùng với sự phản kháng kịch liệt của nó chắc chắn sẽ chấn động cả một góc bệnh viện.

Ngay lúc này, Âu Dương Phi làm sao có thể dễ dàng buông tha cho Lam Dục, hắn càng hưng phấn đùa nghịch phần thân ngô nghê đang dần ngừng đau, thúc đẩy sự bức thiết muốn bản tính của nó, nhưng lại vì nhiệt kế đã ngăn chặn cửa khẩu phát tiết, Lam Dục buộc phải lâm vào tình cảnh khủng bố sống không bằng chết. Mà điều đáng giận là gã hung đồ kia lại tiếp tục khiêu khích dục hòa trong nó, dẫn vật mãi đến khi nó sắp kiệt sức ngất đi mới mở lòng từ từ rút ra nhiệt kế. Một dòng bạch dịch nhờn bắn trong người thiếu niên đang co rút rung động cuồng vọng bắn ra, lẫn trong đó còn kèm theo không ít tơ máu.

Qua đi sự kinh hoàng đó, Lam Dục tê liệt bất động tựa như sự tồn tại chậm rãi tan biến, nếu không phải còn có chút hô hấp mỏng manh, cơ hồ sẽ làm người ta lầm tưởng nó với một cái xác không hề phản ứng.

Kỳ thật Âu Dương Phi cũng rất khó chịu, rằng tại sao bản thân lại có thể đối xử một thiếu niên yếu ớt chỉ mới mười ba tuổi làm ra những thủ đoạn ngoan độc như thế. Trước kia chính mình tuy rằng phong lưu háo sắc, nhưng là quyết không bao giờ thi bạo tàn nhẫn với người khác. Rồi kể từ sau khi gặp được Lam Dục, tận sâu trong nội tâm ẩn tiềm mới ý định tàn sát phá hoại bất luận cổ vũ sâu như thế nào cũng từng bước từng bước hiện ra hết thảy.

Đúng vậy, từ sau lần đầu tiên hắn hưởng dụng Lam Dục, hắn liền thèm khát được thượng người thiếu niên tuyệt mỹ trước mắt. Hắn bức thiết muốn có được thiếu niên này, muốn độc chiếm nó, muốn nó chỉ thuộc về duy nhất mỗi hắn.

Cứ thế tới nay, mặc dù hắn đã cứu Lam Dục một mạng, thiếu niên này cũng bởi vì lúc trước từng bị hắn thương tổn mà khó có thể tiêu tan oán giận, trái ngược lại đem lòng yêu thương ngay chính đệ đệ của hắn.

Chìm đắm trong tình yêu thiếu niên nở rộ nét tươi cười rạng rỡ bừng lên sáng chói, nụ cười đó làm cho Âu Dương Phi như kẻ si mê ngây ngốc. Nhưng nụ cười động tâm này không vì hắn mà lộ. . . Hắn nhìn không được tận đáy lòng điên cuồng gào thét chất vấn: Lam Dục ơi Lam Dục, vì sao ngươi đối đệ đệ của ta cảm kích như vậy lại đối với ta oán hận không tha?! Vì sao ngươi đối với đệ đệ ta ôn nhu, còn đối với ta lại lạnh lùng như vậy?! Vì sao ngươi đối với đệ đệ ta một lòng ái mộ còn ta thì khinh thường cố chấp?!

Hắn đổ ky, phần nộ rồi điên cuồng. . . Hắn bắt đầu tàn nhẫn lắng nghe thân thể Lam Dục, vì làm như thế hắn mới có thể dập đi tất nụ cười thuần khiết chói mắt đó! Ngươi đã không cười với ta, ta cũng sẽ cho ngươi không bao giờ còn cười không nổi! Hắn âm thầm tự thề với lòng mình. . .

Vì thường xuyên lui đến thăm Lam Dược, ngay cả các công việc thực tập luật sư, Âu Dương Phi thậm chí cũng không thèm quan tâm tới ! Cái gì là tiền đồ, cái gì là sự nghiệp, trong mắt hắn tất cả không là gì hết với so với thân thể kia của Lam Dược! Trước kia hắn từng cảm thấy Lam Trạch hoang dại như kẻ điên loạn, mà nay hắn bỗng nhiên cảm thấy chính mình và Lam Trạch càng ngày càng giống nhau . . .

Nhưng khác biệt lớn nhất chính là hắn không lỗ mẫn và xúc động như Lam Trạch, vì để được ân ái cùng bảo bối, hắn buộc phải vắt óc suy nghĩ không từ mọi thủ đoạn.

Ngay khi Lam Dược dần dần bình phục, Âu Dương Phi quyết định cùng đệ đệ bàn tính kế hoạch do hắn dự liệu.

“Tiểu Minh, Lam Dược rất nhanh sẽ xuất viện, nó tất yếu là người của Lam gia, sau khi xuất viện dù muốn hay không cũng phải quay trở về Lam gia.”

“Như thế thì làm sao được?!” Âu Dương Minh vừa nghe lời ấy, vội bật người kháng nghị nói: “Nếu nó lại quay về Lam gia, chỉ sợ không bao lâu, sẽ lập tức bị tên ca ca biến thái đó tra tấn đến chết!”

“Đừng vậy!” Âu Dương Phi ra vẻ thương tiếc thở dài, “Cho nên chúng ta phải cố nghĩ ra một biện pháp khác, bằng mọi giá cũng không thể để cho Lam Dược tiếp tục rơi vào ma trảo của ca ca nó.”

“Ân . . .” Âu Dương Minh cúi đầu suy ngẫm một hồi, nhìn ca ca chờ đợi nói: “Ca, người mau suy nghĩ đi, nhất định phải nghĩ ra một cách nào đó thật chu toàn.”

” Cách thì không phải là ko có. . .” Âu Dương Phi nở nụ cười quỷ dị, mọi thứ diễn ra quả nhiên đúng như trong dự kiến của hắn.

Về tươi cười vụt mất, hắn trịnh trọng nói từng chữ từng chữ một: “Chúng ta lên trộm nó mang đi!”

Cái gì? Âu Dương Minh chấn động! Lam Dược chưa trưởng thành, làm như vậy chẳng khác nào lừa bán nhi đồng, là biết pháp phạm pháp! Ngoại trừ biện pháp này thì thật sự không còn biện pháp nào tốt hơn sao.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

CHƯƠNG 12

Âu Dương Phi rõ ràng là biết đệ đệ đương suy nghĩ cái gì, nên điềm nhiên nói thêm: “Kỳ thật cũng không hẳn là trộm mang đi. . .” Hắn nói còn chưa dứt câu, đã bị Âu Dương Minh chặn ngay lời hắn, vội vã nói: “Ca, người đừng vòng vo nữa, nói mau đi!”

Nhìn thấy đệ đệ khẩn trương khó dần nổi tâm ý, Âu Dương Phi cười cười rồi chậm rãi nói tiếp: “Lấy thái độ lão gia của Lam thị – Lam Bình Trung làm điểm tựa, hắn rõ ràng rất lo lắng Lam Trạch vì Lam Dược mà nháo động làm lớn mọi chuyện, nhất định không hề muốn để Lam Dược tái quay về Lam gia. Nếu bây giờ ta đi tìm hắn, đề ra yêu cầu giao Lam Dược lại cho chúng ta chăm sóc, hắn nhất định sẽ không cần suy nghĩ mà đồng ý ngay.”

Âu Dương Minh cân nhắc một chút, cũng hiểu được kế hoạch này khá khả thi. Nhưng vẫn trầm ngâm nói: “Việc này hẳn là nên hỏi qua ý kiến Lam Dục trước đã, xem nó có nguyện ý đi theo chúng ta không. . .”

“Vậy giờ chúng ta đến hỏi ý nó.” Âu Dương Phi thân nhiên nói, trong lòng lại nhin không được thăm mắng đê đê ngu độn chậm chạp, Lam Dục đối hẳn một lòng ái mộ, vì hẳn, cho dù là xuống địa ngục cũng chẳng nề hà mà cam lòng nguyện ý.

Ánh tà dương ngã dần về phía Tây, buồng xuống nhuộm đỏ cả một góc căn phòng nhỏ bé, Lam Dục chống tay đứng dậy, đi từ từ ra hướng ra cửa sổ hít lấy một làn không khí mới mẻ mà không biết chán. Thời tiết chuyển tốt, hoa viên dưới lầu có rất nhiều người bệnh đều đi ra tản bộ tìm vui. Âu Dương Minh cũng từng khuyên nó nên ra ngoài đi lại nhiều một chút, phơi nắng hóng gió, đối với việc khôi phục sức khỏe sẽ rất có ích. Nhưng nó lại cảm thấy chính mình cùng ánh ban mai sáng rực ở thế giới bên ngoài hoàn toàn không hòa hợp với nhau, có lẽ là cảm thấy xa lạ, có lẽ là tâm tình thâm đạm, nó từ đầu đến cuối cảm thấy bản thân chỉ thích hợp sinh hoạt trong một góc tối âm u sâu thẳm ẩn mình dưới cái bóng của sự sống.

Từ cửa truyền đến một tiếng vang nho nhỏ, anh em nhà Âu Dương một trước một sau tiến vào phòng bệnh, Lam Dục vừa xoay người đã nhìn thấy Âu Dương Minh đi đến nét mặt liến lợ về khỏi sắc vui mừng, nhưng lập tức khi nhìn thấy Âu Dương Phi sắc mặt lại vụt tắt tối sầm, thậm chí còn toát ra thân sắc thu mình sợ hãi.

Vừa nhìn thấy nó đứng bên cạnh khuôn cửa sổ rộng lớn đang lộng gió, Âu Dương Minh vội vã đi tới, nhanh chóng đóng cửa sổ lại. Sau đó ôn nhu nói với Lam Dục: “Thân thể ngươi còn chưa hoàn toàn khôi phục, phải biết tránh gió chứ, cẩn thận coi chừng lại nhiễm lạnh.” Lam Dục cúi đầu khẽ gật, trong lòng như có một dòng nước ấm áp giao lộ chảy qua.

Âu Dương Minh cùng nó tựa vào một bên khung cửa, tiếp tục thân thiết ân cần thăm hỏi nó đôi ba câu, sau đó mới chậm rãi nói ra kế hoạch mà mình và ca ca vừa bàn tính.

Lam Dục lắng lắng nghe hẳn nói xong, cảm thấy một tia sáng lóe lên như trắng bông tuyết. Âu Dương Phi không hề nghi ngờ rằng bản thân càng ngày càng muốn hoàn toàn độc chiếm nó. Và nếu như nó đồng ý, thì từ nay về sau tuyệt nhiên sẽ rơi vào vòng tròn tình ái do chính hắn giăng ra trực tiếp trở thành sủng vật của độc nhất của mỗi Âu Dương Phi, cho dù sau này có bị tên ca ca ác ma đó lôi về giữ riêng bên mình cũng không sợ. Huống chi ở bên cạnh Âu Dương Phi còn có thể tiếp xúc thân tình với Âu Dương Minh, vì hẳn nó có thể hy sinh hết thảy, thậm chí nó không chút do dự tự biến mình trở thành tính nô.

Âu Dương Minh vui vẻ cầm chặt tay nó, hồ hồ nói: “Lam Dục, ta cùng ca ca nhất định sẽ chăm sóc cho ngươi thật tốt, sẽ không để ngươi phải chịu khổ nữa đâu!” Lam Dục bình tĩnh nhìn vào ánh mắt chân thành của hắn, trong lòng càng ngày càng âm áp, hộc mắt cũng dần nhòe đi cay xè. Nhưng đến khi nó quay đầu nhìn về phía gương mặt lộ vẻ đắc ý của Âu Dương Phi lại không nhin được khê rừng mình lo sợ.

Lúc này trên hành lang bỗng nhiên có người đến gọi tên Âu Dương Minh, hắn thấp giọng trấn an Lam Dục một chút, rồi vội vàng chạy thẳng ra ngoài, tức thì trong phòng bệnh chỉ còn lại mỗi Âu Dương Phi và Lam Dục. Hai người ở cùng một chỗ đối với Lam Dục mà nói quả thực chính là ác mộng, nó cúi đầu thấp xuống, hạ hai mắt không dám nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

Như thường lệ cửa vẫn được đóng chặt, Âu Dương Phi chậm rãi bước từng bước thông thả tới bên người nó, vươn một tay ôm vội thắt lưng nó, đồng thời tay kia cũng mon men lần vào bên trong gấu áo nó. Lam Dục khấn trương nhắm hai mắt lại, đôi bàn tay thô ráp ở trước ngực nó xoa nắn không chút thương tiếc lên hai điểm anh đào nhỏ hồng, nó kiểm lòng không được khê rừng mình run rẩy.

Cảm giác được trong ***g ngực thiếu niên đương mãnh liệt sợ hãi, Âu Dương Phi nở nụ cười đắc ý. Rồi bỗng nhiên buông lỏng tay ra, ngừng lại trò đùa quái ác, bốn cợt nói nhỏ: “Tiêu khả ái của ta, ngươi không cần phải sợ hãi như vậy, ta hôm nay sẽ không chạm đến ngươi đâu. Dù sao chúng ta cũng còn quá nhiều thời gian với nhau mà, về sau thiếu gì cơ hội, ta cần gì phải gấp gấp ngay bây giờ muốn ngươi!”

Lam Dược nâng lên ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm người thanh niên tà ác trước mặt, thân thể chẳng những không trầm tĩnh lại được, mà ngược lại càng ngày càng rơi vào cực độ khủng hoảng. Nó rõ ràng ý thức được, những ngày sau này của bản thân chỉ sợ còn kinh hoàng hơn với địa ngục đáng sợ thường thấy. Kỳ thật khi ở cô nhi viện, hay khi ở Yên Nam trang – nó lúc nào mà chẳng sống trong địa ngục, chính xác là từ lúc nó sinh ra tới nay, nó vẫn luôn sống trong địa ngục, chưa bao giờ từng thoát khỏi, và chắc chắn rằng cũng không bao giờ có thể thoát khỏi.

Tại khu biệt thự xa hoa ở Yên Nam trang, Âu Dương Phi đột nhiên xuất hiện trước văn phòng Lam Bình Trung như ma trơi khiến hắn cực kì kinh ngạc, Lam Trạch bị giam lỏng trong phòng sau khi hay tin lập tức vùng dậy bắt kẻ sự ngăn cản của Thường Chính hưng hăng chạy xộc vào phòng cha hắn.

“Ngươi tới đây làm gì?!” Vừa nhớ đến ngày đó còn cùng Âu Dương Phi hòa nhã thân thiện mà nay Lam Trạch bắt kẻ mọi thứ, chỉ nhìn hắn căm tức.

“Ta tới đây muốn cùng Lam thế bá thương lượng vài việc.” Vẫn vững vàng ngồi trên sô pha, Âu Dương Phi không chút hoang mang nói lời lưu loát.

“Giữa chúng ta căn bản không hề có việc gì để thương lượng cả!” Lam Trạch hung tợn nói: “Từ ngày đó trở đi, ta và ngươi đã hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ!”

“Lam Trạch, ta tới đây là cùng Lam thế bá thương lượng một việc, không liên quan gì đến cái mớ quan hệ của ngươi cả!” Âu Dương Phi lạnh lùng châm chọc lại.

Lam Trạch vừa định đáp trả, Lam Bình Trung đã lên tiếng quát mắng: “Lam Trạch, ngươi cảm ơn ngay cho ta! Lần trước, ít nhiều cũng nhờ vào Âu Dương tiên sinh mới không gây chuyện lớn làm kinh động tới giới báo chí. Vậy mà bây giờ ngươi cư nhiên còn dám tùy tiện làm loạn!”

Lời nói của phụ thân Lam Trạch không thể không nghe, căm giận trừng mắt liếc nhìn Âu Dương Phi, rồi bất đắc dĩ ngồi phịch xuống sô pha.

“Âu Dương tiên sinh, ngươi có chuyện gì xin cứ nói thẳng ra.” Lam Bình Trung giữ phép hướng Âu Dương Phi bình tĩnh nói.

“Nga, là như vậy.” Âu Dương Phi vờ đắn đo vài giây rồi mới mở miệng: “Lam thế bá, trải qua sự cố lần trước, ta nghĩ Lam Dược đại khái không hề thích hợp ở lại Lam gia, cho nên ta có ý định muốn thu dưỡng nó. . .”

Những lời nói đó còn chưa nói dứt, Lam Trạch đã nhảy dựng đứng bật dậy, hét lớn: “Ngươi mơ à! Cái thứ đê tiện đó là của riêng một mình ta! Ai cũng đừng mong có thể từ tay ta đem nó cướp đi!”

Lam Bình Trung vừa thấy đứa con mình lại sắp bắt đầu điên loạn, vừa tức vừa giận, quay đầu hướng Thường Chính cùng đám hộ vệ lớn tiếng phân phó: “Các ngươi lập tức lôi thiếu gia phòng ngay cho ta!” Thường Chính cùng cả đám hộ vệ vội vàng nhào tới vây quanh, túm chặt Lam Trạch hướng thang lầu lôi lên.

Lam Trạch liều mạng vùng dậy, một bên còn điên cuồng hô lớn: “Ba, ngươi nhất thiết không được đồng ý với hắn! Lam Dược là của ta, nói cái gì cũng không có thể để người ngoài cướp đi! ! !”

Nhìn thấy biểu hiện thất thường của con trai, Lam Bình Trung tức giận run người, hẳn cảm thấy Lam Trạch hiện tại đã thần trí bất minh, thậm chí còn thay hẳn lo nghĩ có nên báo bác sỹ Lý đến Lam gia một chuyến xem bệnh cho hẳn.

Trải qua một hồi giằng co gian nan, Thường Chinh cùng đám hộ vệ cuối cùng đem Lam Trạch đang nổi cơn điên cuồng lôi trở về phòng ngủ trên tầng hai, nhưng âm thanh chói tai của Lam Trạch vẫn không ngừng tê rống vọng quanh lần quần khắp nơi ở Yến Nam trang.

“Lam thế bá, người cũng thấy rồi đó ” Âu Dương Phi đối Lam Bình Trung nghiêm mặt nói tiếp: “Lam Trạch chấp nhất Lam Dược phi thường đáng sợ! Nếu lại để Lam Dược quay về Lam gia, khó bảo đảm sẽ sau này sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì nguy hiểm. Cho nên xin ngài hãy đồng ý lời thỉnh cầu của ta.”

Thở dài một hơi, Lam Bình Trung mỗi một nói, “Được rồi, ta đáp ứng người! Lúc trước quả thực không nên đón nó trở về, nếu không phải nó, Lam Trạch cũng sẽ không biến thành bộ dạng như vậy.”

Nhìn thấy lão gia của Lam Trạch buồn bã thở dài, Âu Dương Phi trong lòng không khỏi thay Lam Dược cảm thấy bi ai, cùng là một thân cốt nhục, Lam Bình Trung lại chỉ lo nghĩ cho mỗi Lam Trạch, còn với Lam Dược thực tế chưa bao giờ từng quan tâm, rõ là sự đời lắm chuyện bất công!

Sau khi từ Yến Nam sơn trang trở về, Âu Dương Phi lập tức đem tin này nói cho Lam Dược biết, Lam Dược nghe nói phụ thân đã đồng ý, nhưng trong lòng dậy lên một loại tư vị khác thường lại nói cũng nói không nên lời. Phụ thân vì ca ca cư nhiên không chút do dự liền xem nó như một món đồ giao tay tùy tiện vứt cho người khác, từ đó có thể dễ dàng nhận định, với nó dù là một chút tình thâm phụ tử cũng không có. Kỳ thật từ lúc nó trở về, thái độ cự tuyệt không muốn đến gặp mặt nó, nó cũng thừa biết phụ thân chán ghét nhìn thấy nó, căm ghét sự tồn tại của nó. Ở trong lòng phụ thân, chỉ tồn tại một mình ca ca Lam Trạch, còn nó ngay cả một chút địa vị cũng không có.

Rất nhanh, quyền giám hộ Lam Dược chuyển tay giao thư đã được ký kết, và đương nhiên người giám hộ Lam Dược chính thức biến thành Âu Dương Phi. Qua vài ngày sau đó, Lam Dược hoàn toàn bình phục, và cuối cùng cũng có thể bình an xuất viện.

Bởi vì khi Lam Dược được đưa tới bệnh viện, trên thân chỉ mặc đúng một áo ngủ đơn mỏng, trong quá trình nằm viện cũng vẫn luôn mặc đồng phục bệnh nhân, bởi vậy đến ngày xuất viện, Âu Dương Minh cố ý chạy đi mua quần áo mới và giày mới cho nó. Sau khi thay quần áo mới xong, ngắm lại dù Lam Dược còn đến tuổi chưa trưởng vậy mà vẫn có thể toát ra một vẻ đẹp thanh tú đến đáng yêu. Âu Dương Minh nhìn không được, lên tiếng tán thưởng: “Lam Dược, người thật sự rất đẹp! Sau khi lớn lên nhất định sẽ trở thành một thân nam tử đỉnh đặc khôi ngô! Không biết chừng đến lúc đó sẽ có bao nhiêu thiếu nữ chết mê vì người đây!?”

Lam Dược ngẩn ra, không khỏi âm thầm cười khỏ: loại hạnh phúc của một con người bình thường, vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể đến được với nó.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

CHƯƠNG 13

Cha mẹ của Âu Dương Phi và Âu Dương Minh đều bốn ba khắp nơi làm ăn xa nhà, vì vậy hai anh em họ phải chuyển đến trường mới nằm ở một thành phố khá phồn hoa phía Bắc. Rồi đến khi Âu Dương Phi tốt nghiệp đã quyết định ở lại bản địa phát triển sự nghiệp, cha mẹ hẳn thừa tiền để chu cấp cho hẳn một căn nhà riêng biệt và cao cấp.

Vốn cha mẹ chỉ hy vọng hai anh em họ cùng ở chung với nhau, nhưng trường học của Âu Dương Minh lại quá xa nhà, tới lui không tiện, cố lắm cũng chỉ

có thể vào cuối tuần mới tạt qua ghé về nhà thôi.

Hôm nay là ngày Lam Được ra viện, Âu Dương Minh vốn muốn dành một chút thời gian ít ỏi của mình để tự dẫn nó về nhà. Ai ngờ giáo sư của hắn phải mổ một ca giải phẫu hết sức quan trọng, và bảo hắn nhất thiết phải tham gia, hắn đành nén lòng, nhờ ca ca Âu Dương Phi tiễn Lam Được ra viện.

Phòng bệnh vừa mới dọn dẹp xong, Âu Dương Phi đã vào tới trong. Âu Dương Minh tiến tới hỏi: “Ca, thủ tục xuất viện đã xong hết chưa?”

“Mọi việc xong cả rồi, giờ ta đi thôi.” Âu Dương Phi gật gật đầu, một đôi mắt ý vị thâm trường không hề che dấu ẩn ý bên trong lóe lên nhìn quét qua người Lam Được. Nó bị hắn nhìn thấy không rét mà run, thần kinh lập tức khẩn trương, co rút. Âu Dương Minh vẫn không hề phát hiện bất cứ gì quái lạ, hơn thế còn đẩy hắn tới sát gần Âu Dương Phi, nhẹ nhàng nói: “Lam Được, người theo anh trai ta trở về trước đi, hôm nay có một ca phẫu thuật rất quan trọng cần ta tham gia, nên trước mắt không thể tiễn người về được, chờ đến cuối tuần ta sẽ quay về thăm người mà.”

Lam Được u oán nhìn hắn, vừa nghĩ sắp phải rời xa hắn, tuy rằng chỉ là tạm thời, nhưng trong lòng lại nổi lên một cái gì đó tê tái, dị thường khó chịu.

Âu Dương Minh nhìn ra sự mất mát của nó, nhìn không được khẽ trêu đùa nói: “Sao vậy, chỉ có mấy ngày mà đã luyến tiếc không nỡ rời ta sao?” Mặt Lam Được đỏ bừng hẳn lên, nhất thời ngượng ngùng cúi thấp đầu hơn. Âu Dương Minh dịu dàng ôm lấy nó rồi ôn nhu nói: “Đừng buồn, vài ngày sau ta sẽ quay về. Hơn nữa còn có ca ca ta ở lại bên người mà.”

Lời này vừa tuôn ra, Lam Được trong lòng mãnh liệt run lên, chẳng những không cảm thấy vui mừng, ngược lại càng ngày càng bất an lo sợ. Vừa nghĩ đến những ngày sau đó đều phải cùng ở một nơi với Âu Dương Phi, tận đáy lòng nó nén không nổi bắt đầu run rẩy.

Sau vài câu dặn dò, Âu Dương Minh rút cục lưu luyến rồi đi. Nhìn bóng lưng anh tuấn dần dần biến mất nơi cuối hành lang, nước mắt nó rút cục rơi xuống.

“Đi thôi! Người đã đi rồi, cố nhìn nữa cũng vô dụng mà thôi!” Đệ đệ vừa ly khai Âu Dương Phi như cũ lập tức thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nhìn Lam Được mệnh lệnh nói.

Khẽ cắn môi, Lam Được lau khô nước mắt, yên lặng đi theo Âu Dương Phi bước ra phía cổng.

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện, Lam Được liền nghe thấy có tiếng người gọi nó, quay đầu nhìn lại, thì bắt gặp Thường Chính. Thường Chính vội vã bước nhanh đến trước mặt nó, cầm một bó hoa đưa cho nó, tươi cười nói: “Lam Được, mừng người xuất viện!” Lam Được kinh ngạc tiếp nhận hoa tươi, thâm ý nhìn hắn, trong ánh mắt thấu suốt tràn đầy sự cảm kích khó tả.

Thường Chính nở nụ cười ôn hòa, nói thêm: “Lam Được, nói cho người một tin tức tốt đây! Lão gia muốn để ta cùng đại thiếu gia xuất ngoại du học, về sau người không cần phải lo sợ đại thiếu gia sẽ chạy tới tìm người gây rối nữa. Người có thể đường đường chính chính bắt đầu một cuộc sống mới rồi!”

Nhìn thấy Thường Chính thay nó hưng phấn như thế, Lam Được miễn cưỡng vờ làm bộ đáng thật vui vẻ, nhưng trong lòng âm thầm than oán, bản thân nó có cái gì là cuộc sống mới đây, chẳng qua chỉ là dời đến sống trong một hang hùm miệng sói mới khác mà thôi!

Thường Chính không hề cảm thấy sự bất ổn nào trong nó, lại còn tiếp tục dài dòng thăm hỏi, liên tiếp dặn dò Âu Dương Phi phải đối xử thật tốt với Lam Được. Âu Dương Phi cũng giả vờ làm bộ đáng thành khẩn lắng nghe, còn tỏ vẻ nhất định sẽ coi Lam Được như em ruột mình mà tận tình chăm sóc.

Căn bản đợi đến lúc Thường Chính vừa đi, Âu Dương Phi lại khôi phục gương mặt tàn nhẫn lãnh khốc ban đầu. Lam Dược vừa mới tiến vào ngồi trong xe hân, hân lập với tay đoạt lấy bó hoa tươi trong tay thiếu niên hung hăng ném thẳng ra ngoài cửa sổ. Lam Dược kinh hãi, liền xoay người định đẩy cửa xe để đi nhất lại. Nhưng tức thì Âu Dương Phi nắm chặt cổ nó lôi về, mạnh mẽ túm nó quay về chỗ ngồi.

Lập tức tất cả các cửa bên trong xe đều đã đóng chặt, kính chắn thủy tinh sậm màu cả phê khiến người bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy và nghe rõ bất cứ chuyện gì xảy ra bên trong. Âu Dương Phi âm trầm bức tiến Lam Dược, lạnh lùng nói: “Thực nhìn không ra cái thứ để tiện nhà ngươi cũng có thể câu dẫn được nhiều nam nhân như vậy, nào là trái một người phải một người, mà người nào cũng đối với ngươi ân tình lưu luyến!”

Bị bức giữa đầu, Lam Dược rút rờ nhìn vị hung thần trước mặt tiếp tục mặt sát, theo thói quen của bản năng tức thì khởi xương run rẩy.

Âu Dương Phi bức sát đầu nó càng gần hơn nữa, một tay nắm chặt tóc nó, một tay đột ngột tham tiến vào quần nó, nắm lấy một thứ tròn tròn mềm mại nằm giữa đôi chân đương run rẩy, bắt đầu mạnh mẽ xoa nắn. Lam Dược cực đau, giãy dụa gào thét chói tai.

“Kêu la cái gì!” Âu Dương Phi hung ác điên cuồng hét lớn một tiếng, Lam Dược cả người run lên, thở gấp dồn dập, lập tức không dám làm ra bất cứ hành động phản kháng nào nữa, mở to hai mắt kinh hoàng nhìn hân, tựa hồ như bị dọa đến mức choáng váng, say sẩm đầu óc.

Đắc ý cười lạnh, Âu Dương Phi bỗng nhiên nói lỏng bàn tay kiềm trụ thiếu niên, sắc lạnh nhìn nó, khinh thường nói: “Ồ trên xe, ta không có hứng thú xuống tay với ngươi!” Nói xong cũng chẳng thèm để ý đến nó nữa, xoay người đạp chân ga, khởi động xe.

Bị vứt sang một bên, sắc mặt Lam Dược co rúm thống khổ, cậm cụi cúi người sửa sang lại quần áo, nước mắt ngấn đọng bên khóe mi chực chờ rơi xuống.

Nơi ở của Âu Dương Phi là ở phía Tây ngoại thành trước kia là khu nhà của một MC nổi tiếng, sau hơn hai giờ đi đường rết cục cũng tới.

Tiến vào phòng, Lam Dược còn chưa đứng vững, đã bị Âu Dương Phi thô bạo kéo vào toilet. “Ầm” một tiếng hung hăng ném ngã trên mặt sàn trắng men lạnh cứng.

Bất thành linh bị xô ngã Lam Dược còn chưa kịp định thần, đã nghe thấy Âu Dương Phi lạnh lùng hạ lệnh: “Cởi quần áo ra!” Lam Dược ngẩn người, có chút chần chừ. Âu Dương Phi lập tức hét lớn: “Cởi ra mau! Chẳng lẽ còn muốn ta lặp lại lần hai ư!?”

Lam Dược bị dọa đến cả người giật mình, bật người ngồi dậy, luống cuống tay chân cởi quần áo xuống, chỉ chốc lát sau liền hoàn toàn thoát y. Trần trường quỳ gối trên mặt sàn lạnh băng không ngừng run lên bần bật.

Nuốt xuống nước bọt, Âu Dương Phi cố nén trụ ý nghĩ xúc động vừa dấy lên trong lòng. Vờ khinh miệt nhìn Lam Dược, thấp giọng nói: “Ngươi mới từ bệnh viện trở về, trên người bẩn thối, mau ngồi vào bồn tắm lớn đi, để ta giúp ngươi tắm rửa!” Lam Dược trong lòng tất biết hân tuyệt không bao giờ tốt bụng như vậy, không chừng đang muốn tìm cách nào đó để tra tấn nó, nhưng nếu dám cãi lại mệnh lệnh của tên ác ma này e rằng đến lúc đó sẽ còn thảm hại bấy giờ rất nhiều, vì thế chỉ ngoan ngoãn bước vào bên trong bồn tắm lớn.

Âu Dương Phi tiến tới phía trước, mở vòi sen phun nước tắm xuống, và đương nhiên chẳng cần vặn khóa nước nóng, cứ thế nước lạnh trực tiếp xả xuống trên thân mình xích lửa của Lam Dược. Lúc này chính ngay đầu xuân, thời tiết ở phương bắc cực kỳ âm lạnh. Lam Dược rét lạnh lập tức nép qua một bên

tránh né.

Âu Dương Phi cười lạnh nói: “Sao, ta tự mình hầu hạ ngươi tắm rửa, ngươi còn không nguyện ý à!” Lam Dược ôm vai lui thân cuộn tròn lại, đau thương nhìn hấn không dám lắc đầu, trong ánh mắt quẩn quanh nét cầu xin khoan thứ. Âu Dương Phi lại căn bản không hề động tâm, hơn nữa còn giận tái mặt điềm nhiên nói: “Còn không mau tắm đi? Hay là muốn ta dùng roi đến quất ngươi tắm!”

Lam Dược âm thầm cúi đầu, biết rằng có cố cầu xin nữa cũng chỉ vô dụng, cắn răng một cái tiến vào giữa dòng nước băng lãnh, bắt đầu máy móc cọ xát. Chờ đến khi nó tắm rửa xong hết, mới nó vì lạnh cóng mà tím tái.

Lập cập run rẩy sau khi đã chà lau trên khắp thân thể, Lam Dược cả người trần như nhộng bị Âu Dương Phi ôm vào phòng ngủ. Ngay sau đó bị đặt lên trên một chiếc giường kim loại sang trọng rộng lớn.

“Bảo bối đáng yêu, giờ phút này không còn ai đến quấy rầy chúng ta nữa rồi, tối nay chúng ta có thể cùng nhau tận tình cuồng hoan rồi!” Cởi quần áo xuống, Âu Dương Phi khấn trương áp người lên thân thể trắng nõn mềm mại kia của thiếu niên.

Nhất cử động thân, lao vào điên cuồng hỗn cấn, Âu Dương Phi rút ra một cặp cồng tay từ sớm đã chuẩn bị, hướng Lam Dược nở nụ cười *** ô: “Tối nay, ta đã dày công chuẩn bị rất nhiều tiết mục cho ngươi đó, ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ đi!” Nói xong, mở khóa cồng gắt gao cố định tay nó vào chần song kim loại ở đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

CHƯƠNG 14

Cảm giác lạnh lẽo do cồng tay mang lại với Lam Dược từ lâu đã quá quen thuộc, từ khi lên mười tuổi, nó không biết đã từng bị bao nhiêu nam nhân cồng qua, ở trên giường, ở trên bàn, ở trên ghế, thậm chí là ở tay vịn của cầu thang. Những người có sở thích chơi đùa nam hài cho đến bây giờ làm gì có ai là người lương thiện đâu, cho nên thái độ đối với nó cũng tuyệt sẽ không có cái gì gọi là ôn nhu trù mến cả.

Vương viện trưởng cũng từng nói với nó rằng: Một nam hài có bộ dạng xinh đẹp, không phải là thứ trời sinh để người khác đùa bỡn hay sao! Tuy rằng, nó không muốn thừa nhận điều đó, nhưng cũng không thể không thừa nhận, nếu không phải vì mỹ mạo, ở trong cô nhi viện nó sẽ không phải chịu nhiều lăng nhục như vậy, nếu không phải vì mỹ mạo, ca ca cũng sẽ không đối với nó làm ra những chuyện hồ thẹn đến mức căm giận, nếu không phải bởi vì mỹ mạo, lúc này người đàn ông cười trên thân nó cũng sẽ không si mê đến điên cuồng. . . . .

Sau khi khóa trụ Lam Dược xong, Âu Dương Phi quỳ gối giữa hai chân nó, dùng đầu gối của mình gắt gao chặn ngang cặp chân thon dài mảnh khảnh đương còn luống cuống muốn khép lại.

Thân thể trần trụi tuyết trắng tung hoành trên giường tăn ra thứ mị lực lôi cuốn kì diệu, Âu Dương Phi sớm đã bị kích thích đến dục hỏa đốt người. Nhưng hấn vẫn cố gắng khống chế bản thân, thời gian vui vẻ trước mắt còn rất dài, hấn không cần phải vội vã mà bỏ lỡ cuộc vui.

Thân mình khẽ nghiêng về phái trước, Âu Dương Phi cảm lấy phân thân thô to từ la6i đã cương cứng của mình, bắt đầu không ngừng cọ xát trên phân thân nhỏ bé đang dần vút cao của Lam Dược.

“Ấn . . .” Lam Dược nhẹ nhàng rên rỉ, thờ dốc càng ngày càng dồn dập. Nó tuy rằng còn khá nhỏ, nhưng lại quá dày đặc kinh nghiệm tính trường, rất nhanh đã bị khiêu khích đẩy lên dục vọng tăng vọt, phần thân non mẫn chính thức ngừng đầu.

Nhưng ngay lúc nó đến cao trào có nhu cầu cấp bách cần phát tiết, thì Âu Dương Phi lại dùng một sợi dây ràng mảnh buộc chặt vào tận gốc phân thân của nó, ngăn trở dục vọng bức thiết muốn giải phóng.

“Ừ . . .” Lam Dược phát ra một tiếng gào ngân cực thấp, thờ dốc càng ngày càng dữ dội. Trò chơi này nó trước kia đã từng bị đùa qua vô số lần, có rất nhiều người đàn ông đều tàn nhẫn treo cột nó như vậy. Nhưng nó ngoại trừ nhẫn nại cũng chỉ có nhẫn nại, những người đàn ông cảm thú đó nếu không phải đến cuối cùng thì một khắc cũng sẽ không bao giờ chịu buông tha cho nó.

Nhìn thấy dưới đáy mắt Lam Dược tràn đầy sự đau thương giằng xé, con lửa giận bốc hỏa từ khi ở bệnh viện tới nay nhất loạt bùng lên nộ khí sung thiên.

“Lam Dược, kỳ thật ta không muốn đối xử ngoan độc với ngươi như vậy đâu. . .” Âu Dương Phi cúi đầu nói: “Ta rất yêu ngươi, rất thương ngươi, có thể vì ngươi mà từ bỏ hết thảy! Vậy mà, vì sao ngươi vẫn luôn lạnh lùng hờ hững với ta, còn ngược lại đối tên đệ đệ ngu ngốc kia của ta lại thâm tình ý thiết. . Ngươi làm cho ta thật sự rất đau lòng!”

“Cho nên ta buộc phải trừng phạt ngươi. . .”

Khi nghe dứt câu nói khủng bố cuối cùng, ý thức đang mê loạn của Lam Dược hoàn toàn bị kéo trở về thực tại. Trong bầu không khí yên tĩnh di động hơi thở của sự nguy hiểm, nó dự cảm chắc chắn kế tiếp sẽ xảy ra một chuyện gì đó cực kì đáng sợ.

Quả nhiên, Âu Dương Phi từ bên cạnh tủ trên đầu giường cầm xuống một chiếc bàn là bằng điện, một chiếc bàn là điện được điều chỉnh ở mức độ cực nóng.

Lam Dược chỉ cảm thấy tóc gáy toàn thân dựng đứng, da đầu cũng từng đợt từng đợt run rẩy.

“Biết không Lam Dược, vì ngươi – ta lần đầu tiên phải học cách tự sử dụng bàn là đó” Âu Dương Phi nở nụ cười quỷ dị, nhưng nét tươi cười đó chưa động lại được bao lâu, bàn là nóng bỏng trong tay hắn đã hung hăng dùng ngay trên bụng thiếu niên.

“Xuy . . .” nhất thanh muện hưởng vang lên, trong căn phòng ngủ bốn bề yên tĩnh lập tức vang vọng một tiếng thét thất thanh chói tai.

Bàn là cực nóng tuy rằng không thể đạt đến mức độ đả thương da thịt, nhưng Lam Dược vẫn không thể nào chịu đựng nổi. Nó điên cuồng giãy dụa cơ hồ như muốn vùng dậy lật ngược cả chiếc giường này lên. Âu Dương Phi phải tốn khá nhiều khí lực mới có thể ngăn chặn được nó.

Sau khi nhấc bàn là lên, phần giữa bụng của thiếu niên để lại một dấu vết phỏng đỏ rất đáng sợ. Nhìn thấy ghê người, nhưng Âu Dương Phi vẫn không chút động tâm, khóe miệng khẽ nhếch lên vẽ thành một nụ cười man rợ rợn người, rồi nhẹ nhàng đem vật đáng sợ đó ấn về phía ngực trái của Lam Dược.

Tiếng gào thảm thiết thê lịch như trước vang lên, song song với tiếng đánh “Đình đình” từ còng tay kim loại, hòa thành một khúc loạn hưởng đặc thù cổ quái.

“Người không phải là rất thích cười với đệ đệ của ta hay sao!?” Âu Dương Phi hưng tận quất lớn trước mặt Lam Dược, Ngay sau đó nhấc bàn là chuyển qua ấn lên ngực phải của thiếu niên.”Ta xem người từ nay về sau còn có thể không thể còn hồn nhiên cười được nữa hay không!?”

Lam Dược ngay giây phút này đương nhiên không thể nào cười không nổi, nó thậm chí ngay cả khóc cũng không khóc ra được.

Tình huống hiện tại của nó cực lực căng thẳng, nơi bị phỏng trước ngực đau như lửa thiêu lửa đốt, hết như hàng ngàn hàng vạn mũi kim nhọn đâm vào từng tác trên da thịt, khiến cho nó mỗi lần hô hấp đều cảm thấy vô cùng gian nan. Cổ tay bị còng sắt cô trụ cắt phạm vào da ngoài tạo ra cảm giác âm ướt nhồn nhột, không cần nhìn nó cũng thừa biết nơi đó chắc chắn hiện tại đã chảy ra không ít máu tươi.

Cứ thế, vòng tra tấn tàn nhẫn vẫn tiếp tục không ngừng luân chuyển. Giằng co giữa trò chơi khốc liệt đó, Lam Dược lại vì cực đau mà phân thân dần mềm nhũn gục xuống, Âu Dương Phi nghiêng đầu cười lạnh, nhấc chiếc bàn là còn đang bốc khói đề áp tại hạ thân của nó. . .

Ngay lúc, Âu Dương Phi cời bỏ còng tay cho Lam Dược, nó lập tức thống khổ cuộn tròn thân lại, hai tay run rẩy bưng kín hạ thân. Đó là nơi yếu ớt nhất của một nam nhân bình thường, bị chà đạp tàn nhẫn như vậy, đổi lại là ai đi nữa cũng không nào thể chịu đựng nổi quá kích như thế.

Với lấy một tay kéo Lam Dược vào trong ***g ngực, Âu Dương Phi không hề để ý đến vết bỏng trước ngực nó, bắt đầu vận nhéo hai điểm hồng anh trước ngực vô tình thương thức nhìn nó thống khổ. Lam Dược chỉ có thể cúi đầu kêu lên thành tiếng, cũng tuyệt không hề dám loạn động phản kháng.

Âu Dương Phi hưng phấn càng khởi lên ý muốn thi ngược tàn bạo, với đến đầu giường nhấn vào một cái nút ẩn bên dưới, sau đó chỉ thấy trên tường ở đầu giường một bức họa bộ thật lớn cuộn cuộn nổi lên về phía trước, lộ ra một mặt tấm kính bằng thủy tinh phản xạ lại thứ ánh sáng chói lọi chiếu xuyên suốt góc tối.

Thô bạo túm tóc thiếu niên lôi về trong ***g ngực, Âu Dương Phi bức Lam Dược ngửa đầu đối diện với hình ảnh trong gương.

“Tiểu khả ái của ta, nhìn xem người ở trong gương có bao nhiêu mê lực!”

Trong chiếc gương rộng lớn phản chiếu rõ ràng những hình ảnh *** loạn ô bản, một thiếu niên mảnh khảnh thân mình trần trụi đương bị một nam nhân trưởng thành đồng dạng trần truồng đùa lộng bốn cợt, thứ hình ảnh dơ bẩn, hạ lưu như vậy, Lam Dược chỉ nhìn một lần, liền xấu hổ nhắm chặt mắt lại.

“Một món đồ chơi thân xác đã qua ngàn người cười vạ người đê, còn có cái gì là thẹn thùng nữa đâu!” Nhìn thấy Lam Dược xấu hổ quay đầu, Âu Dương Phi khinh thường buông lời châm chọc.

Ngửa hẳn người về phía sau, hần giãn ra tựa vào phần lang can ở cuối chiếc giường, uể oải ra lệnh cho Lam Dược: “Ngồi vào trên người ta đi, người phải dốc hết mình để thỏa mãn cho ta, rõ chưa!?”

Đắn đo do dự một chút, Lam Dược ảm đạm xoay người, đối diện Âu Dương Phi tách hai chân ra hướng lên. Phân thân cao ngất đứng đưa vừa ngay nơi bí huyết của nó, nhũu chặt mảy, nó chậm rãi ngồi xuống.

“Ư. . .” Phân thân Âu Dương Phi cực kỳ cương lớn, dù sao Lam Dục tuổi còn quá nhỏ, chỉ vừa mới tổng vào đầu đỉnh đã đau đến cả người phát run.

Âu Dương Phi lại bị mấy màn khiêu khích nhột nhật này của nó khiến dục hỏa hần chuyển biến tán loạn, nhin không được thúc giục gắt gỏng: “Nhanh lên đi! Kiên nhẫn của ta cũng có giới hạn thôi!”. Lam Dục cắn chặt răng, nín thở co tim, hung mãnh ngồi xuống.

“A. . .” Cả hai người đồng loạt kêu lên, Âu Dương Phi là sáng khoái cực lực khôi hô, còn Lam Dục lại đau đớn đến cực điểm gào thán. Hạ thân bị huyết chậm rãi truyền đến một cảm giác ẩm ướt quen thuộc, nó thừa biết nơi mỏng manh đó lại lần nữa bị tổn thương.

Nhìn thấy bộ dáng chật vật không chịu đựng nổi của Lam Dục, trong lòng Âu Dương Phi lại nảy lên một chủ ý tàn độc hơn nữa.

Cố nén trụ ý nghĩ muốn điên cuồng lộng phá tàn sát, hần tự bên giường lấy ra một giả phân thân thô to làm bằng cao su, vung tay ném đến trước mặt Lam Dục, “Đem cả cái này cắm vào luôn đi!”

Lam Dục hoảng sợ ngẩng đầu, trong tâm trí nhất thời gọi lên hình ảnh đen tối của đêm hôm ấy khi Âu Dương Phi cùng Trình Thư đồng thời song song cùng chà đạp nó. Chính lúc đó nó như bị rã rời cảm thấy như bị ái đó xé thành hai mảnh, đau đến chết đi sống lại. Và giờ đây chuyện kinh khủng đó cứ nhiên lại sắp tái diễn, nó quả thực có một loại cảm giác như đang tiến gần đến bên bờ tận thế.

“Sao, không muốn làm à?” Nhìn thấy Lam Dục vô cùng kinh hãi, Âu Dương Phi thản nhiên lên tiếng: “Vậy để ta đi mời đệ đệ ta đến xem bộ dáng *** đàng này của ngươi là được ngay chứ gì!”

“Đừng! ! !” Lam Dục trong lòng thống khổ gào to. Dưới hàng mi dày đậm giọt nước trong suốt nặng nề rơi xuống. Sự thật vốn là tàn khốc như vậy, hoặc là nhẫn nhục khuất phục hoặc là mất đi tia ôn nhu duy nhất cuối cùng, ngoại trừ hai con đường này nó không còn lựa chọn nào khác.

Sau những giằng co tư tưởng xé lòng, cuối cùng nó vươn tay run rẩy cầm lấy dị vật đáng sợ trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

CHƯƠNG 15

Tính theo tuổi ta thì cũng vượt qua hơn tuổi mười bốn, chừng ấy năm trường nó phải gặp vô số ác mộng. Mỗi một lần bị đánh, mỗi một lần bị cưỡng gian đều là một giấc mộng kinh hoàng.

Nhưng con ác mộng tối nay, lại chính là ác mộng đáng sợ nhất trong tất cả các con ác mộng của nó.

Trước kia, mỗi một lần chịu lăng nhục đều là do người khác tổn thương nó, mà bây giờ chính nó sắp phải tự tổn thương chính mình!

“Quay người lại, đối diện với gương mà làm!” Vị đạo *** nữ xông lên tràn lan khắp căn phòng ngủ tối mịt vắng lặng, tiếp đó thanh âm Âu Dương Phi lại

lạnh lùng lần nữa truyền đến.

.

Lam Dược hiểu được đây là hấn cố tình lãng nhục nó.

.

Nhưng nó căn bản không thể kháng cự, đành phải cố sức di chuyển thân mình, đưa lưng về phía Âu Dương Phi và giữ vững tư thế ngồi trên người hấn.

.

Tấm gương sáng ngời lập tức rọi lại hình ảnh một bộ dáng dơ bẩn hạ lưu cực kì xấu xí.

.

Lam Dược kinh ngạc mở to mắt nhìn, nó nhìn thấy thân ảnh *** loạn của nó đang chập vật cựa quậy, cũng nhìn thấy nốt Âu Dương Phi tàn nhẫn tươi cười giữa lúc vô tình chà đạp.

.

Trong nháy mắt này nó bỗng nhiên nghĩ tới Âu Dương Minh! Điều này làm cả người nó rung mình kinh tởm, một thứ hạ lưu dơ bẩn như vậy làm sao có thể xứng đáng ở bên cạnh một Âu Dương Minh hồn nhiên lương thiện!?

.

“Chậm chạp quá! Làm nhanh lên!” Âu Dương Phi tức giận nói lời chặn ngay những suy tưởng viển vông của nó.

.

Cắn chặt răng, nó bắt đầu hành vi tự tàn phá mình.

.

Bí huyết kia sớm bị phân thân Âu Dương Phi bức đẩy tắc nghẽn, không thể nhúc nhích, nên nó đành phải lấy đầu ngón tay mình chen vào bên trong, ý đồ từ nơi đó banh ra một khe hở nữa.

.

Tiếng da thịt nhop nhóp cọ xát, gọi lên hình ảnh của đêm hôm đó Trình Thư cũng hung ác làm ra những chuyện đáng căm giận như vậy, mà giờ phút này chính nó lại tiếp tục tái diễn điều đó!

.

Trong gương phản lại hình ảnh nơi non mềm yếu ớt kia đã bắt đầu chảy ra tơ máu, nó rất nhanh liền đau đến mồ hôi đầm đìa tứa ra.

.

Nhưng nó không thể dừng lại, vì tia quang minh duy nhất xua đi đêm tối, vì hi vọng duy nhất vùng lên từ tận đáy tuyệt vọng, cho dù đau đến chết nó cũng phải tiếp tục kiên trì!

.

Huyết khẩu chặt chẽ đã bị nó kéo ra được một khe hở, nó run rẩy đem giả phân thân thô to cường ngạnh nhét vào.

.

“Ừ. . . A. . .” Tiếng rên rỉ thống khổ trong bóng tối tịch mịch nhẹ nhàng vang lên, hai mắt Lam Dược mơ hồ đắm lệ ngóng nhìn cảnh tượng vô cùng thảm thiết phản xạ lại trước gương.

.

Một đứa trẻ mới chầm ậy tuổi, cổ hết sức nhồi nhét một khối giả dương thô to vào bí huyết tắc nghẽn sớm đã bị kéo căng đến cực hạn. Cứ đau đến khuôn mặt nó co rúm vằn vẹo, cứ đau đến tứ chi nó run rẩy hai bàn tay kia vẫn như trước không dừng. . .

.

.

*****

Sáng sớm, Lam Dược đột nhiên bị ánh mặt trời chói mắt chiếu vào, nhiều tỉnh.

Đầu đau như búa bổ, trước ngực nặng nề như nổ tung khó chịu, hạ thân đau xót, nó cơ hồ ý nghĩ bản thân như đã bị người khác cắt làm hai đoạn.

Gian nan mở mắt ra, dĩ nhiên hình ảnh đầu tiên nó nhìn thấy là một Âu Dương Phi ăn mặc chỉnh tề nằm rồi từ bên cửa sổ đang chậm rãi thông thả đi về phía nó.

Tình cảnh bị thảm đêm qua vừa nghĩ đến đã kinh hồn bạt vía, từng hình ảnh cứ thế gọi lên trong đầu nó liên tục vọng về.

Điên cuồng tìm kiếm, tàn bạo áp bức, phân thân thật với cả phân thân giả cùng nhau song song gian *** khủng bố nó. . .

Chỉ mới hồi tưởng một chút, nó đã sợ hãi đến mức run lên từng trận.

Chậm rãi đi đến bên giường, Âu Dương Phi thân nhiên ngồi xuống, giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác, hắn ôn nhu với Lam Dược từ tốn hỏi: “Ngươi tỉnh rồi à, trên người có đau nhiều lắm không?”

Tâm Lam Dược từ từ thất lại, sợ hãi nhìn hắn, không biết nên lắc đầu hay là phải gật đầu.

Nhìn thấy thiếu niên bất động không trả lời, Âu Dương Phi vươn cánh tay sờ nhẹ lên má nó.

Thiếu niên suy yếu mảnh liệt run rẩy, trong đôi mắt đen láy lập tức tán ra về mặt khăn trương hoảng loạn.

Khóe miệng Âu Dương Phi cong lên đặc ý hiện ra một tia mỉm cười khinh miệt.

Chậm rãi thu tay về, hắn cầm lấy một cái ly đặt trên tủ ở đầu giường, nói với thiếu niên đang nằm trên giường: “Uống chút sữa đi.”

Nói xong chồm người về phía trước nâng đầu nó dậy, đưa biên ly tới gần bên miệng nó.

Mặc dù động tác này rất nhỏ cũng làm cho Lam Dược đau đến mặt nhăn mày nhu, nhưng nó không dám phát ra tiếng, thuận theo kẻ miệng gần sát chiếc ly, nó yên lặng uống hết chất lỏng trắng đục trong đó.

Sau đó, Âu Dương Phi để nó nằm trở lại trên giường, đắp chăn cho nó, nhẹ nhàng nói: “Ta đi làm đây, ngươi ngủ thêm một chút nữa đi.”

.

Nói xong nhìn nó nở nụ cười quý dẻ, xoay người đi ra cửa phòng.

.

Đương khi bóng dáng Âu Dương Phi dần dần biến mất ngoài cửa phòng, nước mắt từ khóe mắt Lam Dược vô thanh vô tức chậm rãi chảy trượt xuống.

.

Hôm nay mới là ngày đầu tiên, nó không biết những ngày về sau còn phải trải qua bao nhiêu lần bi thảm, mặc nhiên rơi xuống đầu nó nữa đây.

.

Nhưng nó không nghĩ sẽ bỏ đi, cũng không muốn chạy trốn, thân thể đã cực kì dơ bẩn, cho dù thêm một lần trầm luân nữa thì đã làm sao!? Có khác biệt gì đâu?

.

Vì nụ cười đẹp rực rỡ như ánh mai bùng lên trong cuộc đời tăm tối của nó, vì tình yêu quý báu duy nhất bùng lên từ đáy bùn tuyệt vọng sâu trong tâm khảm, nó tình nguyện chịu đựng hết thảy để bảo vệ mặt trời của nó, ôm lấy tình yêu nho nhỏ của nó.

.

Hỗn loạn ngủ đến giữa trưa, Lam Dược vì đói tỉnh lại, buổi sáng không hề ăn bất cứ gì ngoài một ly sữa nhạt, hiện tại nó đã đói đến bụng kêu ròn rột, mắt hoa tay run.

.

Âu Dương Phi đến chiều mới có thể trở về, nó định bụng tự thân lột xuống giường để tìm chút đồ ăn.

.

Thực tế khi còn ở cô nhi viện, nó vẫn luôn thường xuyên chịu đói, cũng đã dần hình thành thói quen. Nhưng lần này do bị thương quá nặng, nếu không ăn một chút thức ăn, bổ sung và bồi đắp lại năng lượng, chỉ sợ nó sẽ hạ mẩu nhanh chóng ngất đi.

.

Nhưng nó chỉ vừa nhẹ nhàng động thân một chút, lập tức cảm giác hạ thân truyền đến từng đợt đau đớn xuyên tâm thấu xương, mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra, tâm thần suy sụp lặng thinh quay về giường nằm, lúc sau đó nó cũng không dám... nhúc nhích thêm nữa.

.

Trong gian phòng to lớn im ắng như vậy, Lam Dược cố sức chống lại từng trận đau không ngừng dâng lên.

.

Mồ hôi túa ra càng lúc càng nhiều, nhịn không được âm thầm bi ai: Chẳng lẽ cả đời nhất định phải bị nam nhân tra tấn đến chết không được mà sống cũng không xong hay sao?!

.

Nước mắt không thể kiềm nén nổi trào ra không ngừng, nó bất lực bật khóc, vận mệnh đối với nó tại sao lại không công bằng như thế, là một đứa trẻ do loạn luân sinh ra làm sao có tư cách cầu xin ơn trên ban ân cho nó!? Chỉ có thể âm thầm than oán tại sao số phận lại khắc nghiệt như thế...?

.

Mãi cho đến khi chạng vạng, Âu Dương Phi mới huyết sáo tung bùng, hưng phấn bước vào nhà.

.

Lại nhìn thấy ly sữa được đưa qua từ tay hắn, Lam Dược ủ rũ nhìn xuống, nó cả ngày đều không có thứ gì trong bụng, một ly sữa nho nhỏ làm sao có lấp đầy một bụng đói thoi kêu.

“Uống đi, sữa là thực phẩm dinh dưỡng tốt nhất đó!” Âu Dương Phi giả dỗi tươi cười với nó: “Vì để bảo vệ trực tràng của ngươi, về sau ngươi không được tùy tiện ăn bậy bạ bất cứ thứ gì nghe chưa!?”

Yên lặng hạ thấp mi xuống, Lam Dược dò dẫm, mặc cho Âu Dương Phi đưa sữa tiến đến miệng mình.

Sữa loãng chậm rãi đổ xuống, Lam Dược chẳng những không cảm thấy dịu bớt, ngược lại càng cảm thấy bụng đói còn cồn cào hơn nữa.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện Âu Dương Phi đã cởi bỏ quần áo, xốc chắn lên chui vào.

Lam Dược trong lòng kinh hãi, bây giờ mới là chàng vạng thôi, chẳng lẽ tên súc sinh này đã muốn. . . .

Quả nhiên sau khi Âu Dương Phi tiến vào trong chắn, lập tức với một tay nắm lấy thắt lưng nó, một tay thuận thế trượt xuống giữa hai chân nó.

“A. . .” Vết thương bị tác động, Lam Dược phát ra tiếng kêu gào the thé suy yếu.

Âu Dương Phi vẫn nhẹ nhàng chồm đến ôm vội lấy nó, khẽ đầu sát một bên tai, lầm bầm nói: “Tiểu bảo bối, không cần phải sợ, sau khi bôi trơn sẽ không còn đau nữa đâu!”

Làm sao mà không đau được chứ!? Lam Dược phẫn hận trong lòng cuồng khiêu. Chỉ dùng một ngón tay cho vào cũng đã đủ làm cho nó cùng cực thống khổ, vậy mà cả phần thân thô to của Âu Dương Phi hung hăng cố tổng vào trong, nó chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nhất thời cái gì cũng không biết.

*****

Vất vả lắm mới chờ được đến cuối tuần, sau buổi tan ca, Âu Dương Minh bằng tốc độ nhanh nhất mình có, lao vọt lên tuyến xe chuẩn bị lạng bánh về miền Tây yêu dấu.

Âu Dương Phi lúc nào cũng khuyên hấn nên mua một chiếc xe để lái, nhưng hấn lại thấy mình vẫn còn là sinh viên, không cần thiết phải quá xa xỉ như thế.

Lảo đảo ngồi trên xe hơn hai giờ đồng hồ, hấn cuối cùng về đến, đứng trước cửa nhà mình.

Hung phấn mở cửa chính ra, hấn bất thành linh chấn động!

Thân thể vừa mới khôi phục của Lam Dược sao có thể quỳ gối trên sàn nhà cực nhọc chà lau.

“Lam Được! Ngươi đang làm gì vậy!?” Âu Dương Minh lập tức xông lên phía trước, với tay nâng đứa trẻ gầy yếu kia dậy, lại hoàn toàn không kịp chú ý tới thần sắc dưới đáy mắt của người kia rất nhanh xẹt qua một tia đau đớn.

“Thương thế ngươi vừa lành, sao có thể làm mấy việc nặng nhọc này chứ!” Âu Dương Minh thương xót nhìn Lam Được, lại phát hiện đứa trẻ đáng thương này dường như so với trước khi xuất viện còn gầy yếu hơn chút.

Lam Được kinh ngạc chăm chú nhìn hắn, bỗng nhiên mãnh liệt nhào vào ***g ngực hắn, ôm chặt lấy!

Nước mắt theo cặp mi dày rậm không sao kiềm nén nổi trào ra rơi xuống, nhưng nó vẫn cố cắn chặt môi dưới, nỗ lực không cho phép tiếng khóc nức từ khóe miệng tràn ra.

Mấy ngày khuất nhục, ân nhân qua đi, đều là vì thời khắc tuyệt vời này đến, nó sao có thể không kích động như vậy được!

Yêu thương nhẹ nhàng vỗ về Lam Được, Âu Dương Minh cúi đầu cười nói: “Làm sao vậy, mới một tuần không gặp ta, đã thành bộ dạng vậy rồi sao?”

Vùi sâu trong ngực hắn, Lam Được không rên lên một tiếng nào, chỉ là gắt gao ôm chặt hắn, tham lam hưởng thụ chút ấm áp của giây phút bình yên hiếm hoi.

“Được rồi! Lam được!” Thân ảnh cao lớn của Âu Dương Phi chợt xuất hiện ở cửa thư phòng, “Minh ca của ngươi ngồi lâu trên xe như vậy mới trở về, còn không mau đi chuẩn bị chút đồ ăn cho hắn đi.”

Vốn đang ôm chặt lấy Âu Dương Minh, Lam Được vội bật người nói lòng, hai tay thả ra buông thõng xuống, rất nhanh quay người lại tiến thẳng vào phòng bếp.

“A, Lam Được, ngươi không cần vội, ta tự mình làm là được rồi.” Âu Dương Minh gọi với theo, định bụng cùng nó tiến vào phòng bếp, nhưng thỉnh linh lại bị Âu Dương Phi ngăn lại.

“Anh, Lam Được bệnh nặng mới khỏi, phải để nó tĩnh dưỡng mới đúng chứ! Ngươi sao lại có thể bắt nó làm mấy việc nặng đó? Người giúp việc của mình đâu?” Âu Dương Minh nhìn không được chất vấn huynh trưởng.

“Người giúp việc cho mình vừa xin nghỉ.” Âu Dương Phi thần nhiên đáp: “Con nít cũng nên vận động chân tay nhiều một chút, đây đều là vì tốt cho nó thôi! Hơn nữa mấy việc vặt này đâu đến nỗi mệt chết người được, lo gì!”

Nhìn thấy thái độ của huynh trưởng chẳng mấy để tâm, Âu Dương Minh bất đắc dĩ vờ cười qua loa.

Mấy tiếng lách cách khuua động vang lên, chỉ chốc lát sau, Lam Được từ lò bếp hai tay bung đến một đĩa rau xào còn nóng hôi hổi.

Người được hương thơm mê người, Âu Dương Minh hưng phấn vọt miệng khen: “Lam Được, ngươi thật là lợi hại nha! Làm đồ ăn thơm ngon như vậy, so

với ta còn giỏi hơn nhiều lắm đó!”

.

Lam Được vui mừng nở nụ cười, nó từ lúc bảy tuổi đã theo làm phụ phòng bếp trong cô nhi viện, xào rau nấu com có thể nói là com bữa hằng ngày.

.

Trịnh trọng gấp một đũa thức ăn cho vào miệng, Âu Dương Minh chỉ cảm thấy hương vị món ăn thơm ngon cực kỳ. Nhịn không được liên tiếp gật đầu khen ngợi.

.

Lam Được vui vẻ càng cười tươi hơn nữa, gương mặt tái nhợt tuần tú nở rộ nét rạng ngời loá mắt. Âu Dương Minh không khỏi nhìn thấy ngây người.

.

Sau một lúc lâu, hắn bỗng nhiên như nhớ ra một chuyện nào đó, liền hướng Lam Được vội hỏi: “Ngươi ăn chưa, ngồi xuống cùng ăn một ít đi.”

.

Lam Được chưa kịp trả lời, Âu Dương Phi vốn đang ngồi ở phòng khách xem TV đã lạnh lùng đáp thay: “Chúng ta tứ sớm ăn xong rồi, ngươi cứ tự mình ăn từ từ đi.”

.

Âu Dương Minh nghĩ ngợi gì đó, rồi vội chạy vào trong bếp lấy ra một bộ bát ăn nữa, đặt ngay trước mặt Lam Được, cười nói: “Lam Được, ngươi ăn thêm một chút nữa đi, coi như là ăn phụ ta vậy.”

.

Lam Được cảm kích nhìn hắn, sau khi do dự một lúc, cố thu hết dũng khí rồi cầm lấy bát lên.

.

.

*****

.

.

Chẳng lẽ, những đứa trẻ ở ngưỡng tuổi sắp trưởng thành, đều có thể ăn khỏe như vậy sao? Nhìn thấy Lam Được cơ hồ như ngấu nghiến chực ăn, Âu Dương Minh không khỏi tự trong lòng sinh ra nghi vấn.

.

Đĩa rau xào trên bàn Lam Được cũng chưa ăn được bao nhiêu, mà trong nháy mắt nó lại ăn luôn những ba bát com đầy! Âu Dương Minh không khỏi thán phục: may là đã ăn no rồi mà còn ăn được nhiều như thế, nếu mà chưa ăn no không biết sẽ còn ăn nhiều đến đâu đây.

.

Nhận thấy vẻ mặt khác thường của Âu Dương Minh, đột nhiên Lam Được như bùng tỉnh lập tức buông bát com xuống. Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến đỏ bừng.

.

Âu Dương Minh nhịn không được cười nói: “Lam Được, không cần phải ngại đâu, nếu còn chưa no, thì ăn nhiều một chút nữa đi.”

.

Lam Được ngượng ngùng cười gượng, lấy tay xoa bụng rồi khoa tay múa chân vài cái, làm ra những hình dạng trông đến buồn cười, ý tứ bảo bản thân đã ăn đến no căng.

.

Nhìn thấy hành động của thiếu niên ngây thơ đáng yêu, Âu Dương Minh cao hứng cười lên khanh khách.

Trong gian phòng ăn lịch sự tao nhã tràn ngập một bầu không khí ấm áp thân tình, nhưng bọn họ lại hoàn toàn không chú ý tới nét mặt của người đang ngồi trong phòng khách hiện lên một biểu tình u ám dè dặt.

Cơm nước đã xong, Lam Dục lập tức nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa, đưa vào bồn rửa.

Âu Dương Phi đối diện Âu Dương Minh nói: “Đã khuya rồi, tắm rửa một chút rồi ngủ đi.” Lam Dục nghe được lại lập tức chạy vào phòng vệ sinh của Âu Dương Minh chuẩn bị nước tắm.

Chờ Âu Dương Minh tắm xong đi ra, lại nhìn thấy Lam Dục chạy vào ngay bên biên bồn thay hần ôm quần áo bẩn đi giặt.

Cánh tay gầy trơ của Lam Dục trong làn nước băng lạnh cố sức vò giặt, Âu Dương Minh nhìn thấy rất đau lòng, vội đi lên khuyên can nó, nhưng đứa nhỏ hiền lành này vẫn là kiên trì đem tất cả quần áo giặt xong. Giờ phút này, Âu Dương Minh không nói được gì, chỉ cảm thấy cổ họng mình rung động không thôi.

Tới lúc đi ngủ, Âu Dương Minh nắm tay Lam Dục lại nói: “Đêm nay sang ngủ cùng với ta đi.”

Ở nhà hần, chỉ có ba gian phòng để ở, một gian là phòng hần, một gian là của ca ca, gian còn lại đương là thư phòng, bình thường khi hần không có nhà, chắc Lam Dục nhất định đều ngủ trong phòng hần, còn giờ hần đã trở về, Lam Dục đương nhiên nên cùng hần ngủ chung mới phải, đây cũng là hy vọng bức thiết nhất của hần lúc này.

Ai ngờ Âu Dương Phi lại lên tiếng ngăn chặn: “Giường của ngươi quá nhỏ, hai người cùng ngủ làm sao tiện được, hay để Lam Dục theo sang phòng ta ngủ đi.”

Âu Dương Minh thấy Lam Dục cũng không có ý kiến gì, đành phải thất vọng lùi thối quay về phòng mình.

Mà Lam Dục thì âm trầm sợ hãi nhìn Âu Dương Phi lảng lảng bước theo vào gian phòng mang đến cho nó sự khủng bố lớn nhất từ trước tới nay.

Cửa vừa được khóa lại, Âu Dương Phi liền lộ ra bản tính hung ác, hung hăng vung tay một tát đánh nó ngã vật xuống đất!

“Bộ ta chưa cảnh cáo ngươi rằng không được phép tùy tiện ăn bất cứ thứ gì hay sao!?” Âu Dương Phi lạnh lùng tiến đến gần Lam Dục đang nửa ngồi trên đất, “Ngươi cứ nhiên dám không nghe theo! Còn hết như quỷ đói ăn mãi không dứt! Ngươi muốn chống đối lại ta chứ gì!?”

Âu Dương Phi khí thế cường đại, lấn áp Lam Dục không một chút nào dám động dấy phản kháng, chỉ có thể ôm mặt liên tiếp lùi dần về phía sau.

Nhìn thấy Lam Dục cùng ở bên Âu Dương Minh trước sau khác biệt với bộ dáng hoảng sợ này đối với hần, lửa giận trong lòng Âu Dương Phi lập tức sôi trào dâng lên tới đỉnh điểm.

Từ trên mặt đất túm lên tấm thân đơn bạc của nó, Âu Dương Phi hung hăng ném mạnh vào ngay giữa mấy chấn song kim loại ở lan can cuối giường.

Hoa văn của kim loại đột ngột va vào phía sau thắt lưng Lam Dược cắn đau như muốn chọc thủng lưng nó, nó thống khổ trượt xuống mặt đất, răng cắn chặt vào môi dưới đến tươm máu, lại cố nén không kêu ra âm tiếng.

Loại kiên cường khác thường này khiến Âu Dương Phi có chút kinh ngạc, nhưng hắn lập tức hiểu ngay vấn đề, Lam Dược khẳng định là sợ tiếng kêu thất thanh của mình làm kinh động đến Âu Dương Minh đang ngủ ở phòng bên cạnh, nên buộc lòng phải cố nén đau đớn.

Âu Dương Phi đứng một bên nhìn thấu mọi lẽ, liền nở nụ cười đắc ý, trong đầu nảy lên một ý tưởng âm độc đáng sợ.

Cười lạnh đi tới, Âu Dương Phi kéo Lam Dược từ trên mặt đất lôi lên giường, chậm rãi áp gần mặt nó, nhẹ nhàng nói với nó: “Người có phải là rất sợ tiếng kêu thảm của mình làm kinh động đệ đệ ta không? Vậy, đêm nay ta sẽ khảo nghiệm thử, xem người có thể nhẫn được bao lâu!”

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Ái Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

CHƯƠNG 16

Lam Dược từ đầu tới cuối vẫn không rõ vì sao Âu Dương Phi lại cấm hận nó như vậy.

Nhưng trong đêm kinh hoàng hôm nay, Âu Dương Phi lợi dụng nhược điểm của nó rằng không muốn kinh động đến Âu Dương Minh, nên hắn tùy ý tìm mọi cách vũ nhục tra tấn nó.

Nó cố hết sức kiềm nén, vát và nhẫn nại, gần như nghiền chặt răng hàm, lại một tiếng kinh hô cũng không dám kêu ra!

Ngay cả chính nó cũng có chút tự bội phục mình !

Ở trong lòng nó, Âu Dương Minh tựa như một thiên sứ thánh thiện, thuần khiết không vương tục nhân thế. Nếu thiên sứ này phát hiện chính mình dơ bẩn như thế, liệu sẽ phản ứng ra sao?

Có căm ghét nó không? Có còn quan tâm chăm sóc nó nữa không? Hay là sẽ nhìn nó bằng ánh mắt kinh tởm, ruồng bỏ nó như một con quái vật không hơn?

Lam Dược không dám tưởng tượng những hậu quả kinh khủng sau đó, cho nên nó chọn cách giấu diếm, nó thà rằng chịu đựng Âu Dương Phi biến thái tra tấn cũng không cam tâm để ánh mắt thiên sứ vì mình mà vậy bẩn!

Mãi đến hừng đông rạng sáng, Âu Dương Phi mới hài lòng buông tha Lam Dược.

.

Còn đối với Lam Được, một đêm này trôi qua còn dài lâu hơn một năm trường gian nan.

.

Gã súc sinh bên người cảm thấy mỹ mãn liền vui mình trong chăn nệm say ngủ. Lam Được run rẩy nghĩ muốn rời giường, nhưng chân vừa chạm đất thân người chóng không nổi tức thì ngã phịch xuống sàn.

.

May mắn thay tiếng động khá nhỏ nên không làm kinh động đến Âu Dương Phi, khẽ cắn môi, nó cố gắng kiên trì đứng lên.

.

Trong phòng Âu Dương Phi vẫn tiếp tục ngủ say, còn nó lại một mình ngồi buồn vេ sinh, sau khi cố hết sức cọ xát thân mình, Lam Được mặc quần áo vào đi thẳng đến phòng bếp.

.

Nó biết Âu Dương Minh có thói quen dậy sớm, cho nên nó muốn vì người thương yêu gượng dậy chuẩn bị bữa sáng.

.

Đến khi Âu Dương Minh bước ra khỏi phòng ngủ, vừa liếc mắt liền nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn của Lam Được đang bận rộn trong bếp.

.

“Lam Được, sao ngươi không ngủ thêm một lát nữa đi?” Âu Dương Minh quan tâm hỏi: “Mới sáng sớm đã vội làm gì vậy, không sợ bản thân mệt chết à!?”

.

Lam Được ôn hòa tươi cười với Âu Dương Minh, chậm rãi mang sang một chén cháo hạt sen bát bảo còn nghi ngút khói.

.

Âu Dương Minh vui vẻ cảm tạ Lam Được, vừa định ăn lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Lam Được, ngươi ăn chưa?”

.

Lam Được giơ tay lên quơ vài động tác ý bảo ăn rồi, nhưng kỳ thật nó chưa hề ăn bất cứ thứ gì, từ trận giáo huấn đêm qua nó không dám tùy tiện ăn bữa thứ gì nữa.

.

Âu Dương Minh kiên trì cố nài Lam Được cùng ăn với hắn, nhưng Lam Được vẫn vậy không hề ăn thêm bất cứ thứ gì.

.

Nhìn thấy bộ dáng Âu Dương Minh ăn uống ngon miệng, Lam Được bỗng nhiên cảm thấy vì thời khắc ảm áp này dù có trả giá bao nhiêu cũng đều thấy xứng đáng!

.

Đáng tiếc giây phút ảm áp đó chưa dừng lại được lâu, thì bệnh viện đột nhiên có việc, Âu Dương Minh chỉ mới về nghỉ chưa đầy một ngày, liền lưu luyến vội vàng rời đi.

.

Trong căn nhà rộng lớn chỉ còn trơ lại mỗi mình Lam Được cùng Âu Dương Phi.

.

Nhìn Âu Dương Phi dần dần tiến đến gần nghe răng lậ ra nét cười âm hiểm trên gương mặt tối sầm, Lam Được bất đắc dĩ quay đầu nhắm hai mắt lại.

.

Một vòng địa ngục dày vò đáng sợ lại lần nữa tiếp tục luân chuyển!

.

Nhẫn nại, nhẫn nại, cố nhẫn nại nữa! Lam Dược bắt đầu trong vòng tròn nhẫn nại liên trường và vô tận!

.

...

.

Ngày cứ như vậy nổi ngày trôi qua, thấm thoát nó đã ở Âu Dương gia được hơn một năm.

.

Sống trong ngược đãi, vật lộn với đói khát và đau khổ, cứ thế gian khổ nuôi lớn nó cũng dần đến tuổi mười lăm.

.

Âu Dương Phi vẫn như cũ đối đãi với nó cực kì tàn nhẫn, nhưng luôn hết sức cẩn thận không để lại mấy vết thương dễ nhìn thấy ra ngoài trên người nó.

.

Trường kì chịu tàn phá nhục hình, mặt Lam Dược luôn lộ ra vẻ tái nhợt buồn bã, tuy rằng cũng dài người lên một chút, nhưng thân mình đồng thời cũng gây đến dọa người, thế cho nên mỗi khi Âu Dương Phi áp lên người lên thân nó luôn oán giận các đốt xương ấy liên tục cắn đau hần.

.

Lại nói sau khi Âu Dương Minh tốt nghiệp thì quyết định ở lại bệnh viện nơi mà hắn từng thực tập y khoa, mọi sinh hoạt vẫn diễn ra như vậy, cứ một tuần trở về một lần.

.

Lúc nào về cũng ở bên nó giúp đỡ tận tình, còn nài nỉ Âu Dương Phi đồng ý để cho Lam Dược được đi tới trường khuyết tật học chữ.

.

Điều này làm cho Lam Dược mừng rơi nước mắt.

.

Lúc ở cô nhi viện, vì là đứa trẻ câm, viện trưởng ngại phiền toái nên không muốn đưa nó đến trường.

.

Mỗi khi các cô nhi khác lưng mang túi sách tay cầm tay vui vẻ phấn chấn đi tới trường, Lam Dược đều đứng trốn nhìn sau cánh cửa bật khóc.

.

Học bài biết chữ từ trước đến nay vẫn là nguyện vọng cố hữu lớn nhất của nó, hiện giờ mộng đẹp này rốt cục cũng nhờ Âu Dương Minh thay nó toàn thành!

.

Nhưng Âu Dương Phi lại nhằm ngay lúc nó học tập mang đến cho nó rất nhiều áp lực khó khăn.

.

Ban ngày nó phải thật chăm chú lắng nghe bài giảng, tan học về nhà, nó phải làm cơm giặt quần áo và làm rất nhiều rất nhiều việc tạp vụ khác nữa.

.

Đến khi đêm về, chính là thời khắc gian lao nhất trong một ngày mệt mỏi của nó, vậy mà còn phải thỏa mãn một Âu Dương Phi tràn đầy tính dục vô cùng vô tận. Có vài lần nó còn bị Âu Dương Phi dày vò đến hấp hối, thế nên ngày hôm sau phải đến trường khá muộn, may ra cũng không bị mất bài hay bị đuổi về.

Âu Dương Minh đối với tất cả những chuyện này vẫn như trước không chút nào hay biết, hắn còn tưởng rằng Lam Dược cùng ca ở chung rất vui vẻ khoái hoạt.

Âu Dương Minh không hề thấy thời điểm không có hắn Lam Dược luôn ủ rũ ngầy người, suốt ngày buồn bã. Mà một khi Âu Dương Minh trở về, nó lập tức hưng phấn kích động, mặt mày hớn hờ, suốt ngày vui cười không thôi. Điều này làm cho Âu Dương Phi đổ kị đến gần như muốn phát điên tại chỗ!

Âu Dương Phi dần phản cảm với sự tồn tại của đệ đệ. Tuy rằng hắn cũng biết Âu Dương Minh là dây cương duy nhất khống chế Lam Dược, nhưng hắn vẫn muốn loại bỏ một chướng ngại lớn nhất trên con đường đạt tới mục đích độc chiếm một mình Lam Dược!

Bên cạnh đó, Âu Dương Minh đối việc anh trai mình cùng quan hệ thân thể với Lam Dược vẫn chưa từng phát hiện qua, mà Âu Dương Phi âm thầm suy nghĩ để tìm cách vạch trần điều này cho đệ đệ mình biết!

Giữa trưa ngày chủ nhật, Âu Dương Minh theo thường lệ sắp xếp xong một số việc cho cuối tuần, Âu Dương Phi thừa dịp hắn không chú ý, lén lấy tiền hắn giấu đi.

Âu Dương Minh không biết gì cả vẫn ung dung rời đi, Âu Dương Phi đoán hắn sẽ đi đến nhà ga mua vé và ngay lúc ấy lại phát hiện bóp tiền đã mất, chắc chắn sẽ quay về nhà tìm lại bóp tiền.

Vì thế hắn nắm chặt cơ hội này, cời sạch quần áo Lam Dược rồi khế bế nó lên giường.

Lam Dược đối với việc hắn tùy ý xâm phạm sớm tập dần thành thói quen, chỉ cố nắm chặt nắm tay để thân mình cảm nhận đau đớn mà chuẩn bị.

Ai ngờ Âu Dương Phi cũng không đánh nó, ngược lại ôm chặt nó vào trong lòng, không ngừng ôn nhu vuốt ve.

Lam Dược hồ hững để mặc hắn đùa nghịch, nó xem như, Âu Dương Phi lại đang chuẩn bị một dạng phương thức trên cột mới nữa mà thôi.

Vừa ve vuốt, Âu Dương Phi vừa xoa nắn phần thân nhỏ bé của nó, bắt đầu thuần thực khiêu khích.

Sớm bị nam nhân đùa bỡn Lam Dược đã trở nên cực kỳ mất cảm, lập tức dậy lên phản ứng đáp trả, phần thân non nớt dần dần ngẩng đầu, thờ dốc cũng càng ngày càng dồn dập khó chịu.

Nhưng Âu Dương Phi cũng không mau như vậy đã để cho Lam Dược thống khoái thỏa mãn, hắn tiếp tục ác ý trên đùa hạ thân, mỗi khi Lam Dược đạt tới cao trào, đều bị hắn tàn nhẫn ngăn chặn.

Dục vọng tăng vọt cũng không có thể giải phóng, điều này làm cho Lam Dược thờ dốc càng lúc càng kịch liệt. Ý thức cũng dần dần trở nên mê man tán loạn.

Đang lúc nó ý loạn tình mê, uể uải chuyển rên rĩ, lại bỗng nhiên nghe được một tiếng dồn dập kinh hô!

Tâm nó mãnh liệt chấn động, run rẩy quay đầu, không ngoài dự kiến nó nhìn thấy một người mà lập tức trợn mắt há hốc mồm nhìn vào Âu Dương Minh đang đứng đông cứng trước cửa phòng ngủ!

Trời đất trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ, tim Lam Dược thất lại, đình chỉ mọi nhịp đập.

Đối với nó mà nói, trên cõi đời này không còn cái gì đáng sợ hơn là giây phút kinh hoàng hiện tại!

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

CHƯƠNG 17

Đối với Lam Dược mà nói, trời đất trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ, còn đối Âu Dương Minh mà nói, Trời đất trong thoáng giây đã hoàn toàn tối sầm.

Hắn nhìn thấy cái gì?

Hắn nhìn thấy ca ca mà mình yêu kính cùng người thiếu niên mình yêu dấu nhất đời đang trần truồng ôm nhau trên giường. . .

Cho dù hắn có đơn thuần như thế nào, cho dù hắn có cổ hủ ra sao, hắn cũng thừa biết những chuyện gì đang diễn ra trước mắt. . .

Hắn kinh ngạc nhìn trân trân Lam Dược, mà Lam Dược cũng kinh ngạc nhìn ngược lại hắn, cả hai người tựa như hóa thạch không hề nhúc nhích, hoàn toàn mất đi những tri giác sơ đẳng thường ngày.

Ngay trong bầu không khí lặng thinh đến ngạt thở, chỉ có Âu Dương Phi thần thái tự nhiên, hắn một tay ôm lấy Lam Dược kéo vào lòng xem như vô cùng thân thiết, hướng đệ đệ khẽ cười, lên tiếng: “Tiểu Minh, ta biết ngươi nhất định rất giận mình, ngươi có thể còn không chấp nhận được những chuyện đồng tính luyến ái. . . Nhưng ta với Lam Dược thật lòng yêu nhau, chúng ta muốn ở bên cạnh nhau trọn đời trọn kiếp. . . .”

Cái gì! Lam Dược vô cùng khiếp sợ trừng mắt nhìn Âu Dương Phi, nó không thể tin được thiên hạ cư nhiên lại có hạng người vô liêm sỉ như vậy!

Rõ ràng đối với mình thì tìm mọi cách chà đạp ngoạn độc, mà giờ đây còn mặt dày nói lời lừa gạt người khác rằng: nó cùng hắn thật tâm yêu nhau, rõ là trơ trẽn, hết sức trơ trẽn!

Nhưng nó càng quan tâm hơn phản ứng của Âu Dương Minh. Khẽ quay đầu lại, nó nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Âu Dương Minh không ngừng co giật, tựa hồ như muốn nói điều gì đó lại không biết làm sao để mở miệng, cuối cùng chau mày bất lực, rất nhanh chạy vụt ra ngoài.

Lam Dục trong lòng giật mình, mãnh liệt giãy thoát khỏi người Âu Dương Phi, vớ lấy mở quần áo nằm vương vãi lung tung, lao nhanh ra ngoài vội vàng đuổi theo tình yêu của cả đời nó.

Lúc này, trong lòng nó chỉ có một ý niệm duy nhất, nó phải giữ chặt lấy Âu Dương Minh, nó sẽ giải thích rõ ràng hết thảy với hắn, nó không thể để cho người nó yêu nhất cứ hiểu lầm như vậy, mà rời khỏi nó!

Đẩy cổng lớn ra, chạy vội đến hành lang, Lam Dục nhìn thấy Âu Dương Minh thất hồn lạc phách chuẩn bị đi vào thang máy của cao ốc, nó vội vàng chạy tới, ôm đồm giữ chặt lấy tay Âu Dương Minh.

Âu Dương Minh ngạc nhiên quay đầu lại, một đôi mắt trong suốt sáng ngời mở to thất thần nhìn nó, thốt khẽ nói: “Lam Dục, ta chưa bao từng nghĩ tới người lại đi yêu anh trai của ta. . .”

Vừa nghe dứt lời này, Lam Dục như bị sét đánh chết trân, cả người đông cứng. Âu Dương Minh bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng rời khỏi tay nó, âm thầm bước vào trong thang máy.

Cửa thang máy lập tức khép lại, vô tình ngăn cách hai con người giữa hai dòng đời.

Nhìn cánh cửa thang máy đóng sập vào nhau, Lam Dục bỗng nhiên tỉnh táo trở lại, vội vàng theo thang bộ lao đi băng băng xuống lầu.

Chạy nhanh ra khỏi bãi đỗ xe của cao ốc, Lam Dục liếc mắt nhìn thấy Âu Dương Minh đang khom người đi vào một chiếc taxi.

Nó vội vàng lao tới, xe taxi cũng đã bắt đầu lạng lách, giống như tiễn rời cung tên lao thẳng về phía trước. Nó càng gia tăng thêm tốc độ, cố sức đuổi theo.

Nhưng sức người làm sao so được với lực xe, chiếc taxi càng lúc càng nhanh, Lam Dục tuy rằng ra sức đuổi theo, nhưng khoảng cách chênh nhau càng ngày càng xa, cuối cùng chỉ có thể tro mắt đứng nhìn chiếc xe dần dần biến mất nơi cuối đường.

Thần trí rã rời tinh lực cạn kiệt, Lam Dục quỵ phịch xuống ngay giữa lộ, lúc bấy giờ nó thừa biết, nếu lần này không đuổi theo kịp Âu Dương Minh, về sau có lẽ vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể đuổi kịp.

Đúng lúc này, có một chiếc đen bóng sang trọng xuất hiện, thân xe chậm rãi dừng lại bên người nó.

Vừa thấy hình dáng quen thuộc của chiếc xe lông lầy đó, Lam Dục lập tức đình chỉ hô hấp.

Cửa xe vừa mở ra, đã có hai gã hộ vệ mình vận đồng phục tối màu lừ loát nhảy phắt ra ngoài, Ngay sau đó một dáng người cao to, tuổi độ xuân thì, tao nhã tiêu sái đi ra, điềm nhiên bước đến đứng trước mặt nó.

“Lam Được, đã lâu không gặp . . . . .”

.

Lam Trạch! Lam Được kinh hãi tột cùng, mở to hai mắt nhìn hắn, trong phút chốc, nó chỉ cảm thấy khí lực toàn thân giống như bị người khác tước đoạt mang đi. Thậm chí ngay cả quỳ cũng quỳ không xong.

.

Tiếng nói âm trầm này, khuôn mặt lãnh khốc này, dù có hóa thành tro, cả đời nó cũng không bao giờ có thể quên được!

.

Lam Trạch cứ thế lạnh lùng nhìn nó, Lam Được đã hoàn toàn mất đi tất cả tri giác, nó không thể kêu la cũng không thể động đậy, thậm chí ngay cả tư tưởng chạy trốn cũng tuyệt không có nổi.

.

Hai gã hộ vệ sai bước tiến đến gần nó, giống như quơ tay bắt một con gà con bị quăng trong đêm tối, dễ dàng lôi đứng dậy nhét vào bên trong phòng xe.

.

Chiếc xe màu đen lại bắt đầu cấp tốc lao đi. Bên trong thùng xe xa hoa rộng lớn, Lam Được nhỏ gầy bị kẹp giữa hai gã hộ vệ to cao lực lưỡng, bắt lực run rẩy.

.

Trước mặt người ca ca ác ma đó, nó ngoại trừ run rẩy cũng chỉ có run rẩy, có cố nặn cũng không ra nổi được phản ứng nào khác.

.

Chiếc xe chờ nó hung hăng lao như vũ bão, thoáng chốc đã vượt lên trên chiếc xe của Âu Dương Minh. Tựa như dự tính từ trước, tài xế bỗng nhiên thả chậm tốc độ, cuối cùng chạy song hành hai chiếc xe trên một giao lộ.

.

Xuyên thấu qua lớp thủy tinh sẫm màu tối đen, Lam Được thậm chí có thể nhìn thấy vẻ mặt tịch mịch của người nó yêu tha thiết.

.

Nhưng ngay giữa lúc này, một gã hộ vệ nhẹ nhàng cửa đẩy chốt, hạ kính xe xuống tạo thành một khe hở nho nhỏ, sau đó từ trong ngực rút ra một cây súng lục, khẩu súng vươn ra ngoài theo khe hở kia, ngắm trộm chuẩn xác ngay Âu Dương Minh đang ngồi trong taxi.

.

Trong đầu Lam Được “Oanh” một tiếng nổ tung thật lớn. Nó đương nhiên hiểu được gã hộ vệ đó đang định làm cái gì, thế nên nó gom hết tất cả khí lực nó có liều mạng vùng dậy, nó không thể để chuyện kinh khủng đó biến thành sự thật được, nó muốn ngăn cản hết thảy, muốn cứu lấy tình yêu của nó!

.

Nhưng một tên hộ vệ khác đã chồm lên đè chặt nó lại, và trên thực tế nó không thể nào nhúc nhích loạn động nữa.

.

“Pằng” tiếng súng vang ra, Lam Được gào lên tuyệt vọng.

.

Song, khi khói thuốc súng qua đi, nó cũng không hề thấy cảnh tượng thảm thiết đáng sợ nào xảy ra cả.

.

Xe taxi bỗng chốc kinh hoàng, vội thắng phanh ngừng lại. Nguyên lai gã hộ vệ kia cũng chỉ bắn một phát súng vào ngay một bên bánh xe của chiếc taxi đó mà thôi.

.

Mục đích dùng súng của tên hộ vệ đã được hoàn thành, xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra thu hồi súng lục về nguyên vị trí, chậm rãi đẩy cửa kính lên.

Mã lực của chiếc xe tăng tốc vọt lên, vượt qua hẳn chiếc taxi vừa dừng bên vệ đường, thoáng chốc chiếc xe đó đã bị bỏ lại đằng sau một khoảng rất xa.

Lam Được nức nở một tiếng, mềm nhũn ngã xuống trong lòng gã hộ vệ bên cạnh, nó đã hoàn toàn bị dọa đến mức linh hồn lia xác như muốn nhảy vọt ra ngoài.

Lam Trạch không khỏi đắc ý cười lạnh, chậm rãi nói: “Lam Được, chuyện vừa nãy ngươi cũng thấy rồi đấy, nếu muốn Âu Dương Minh bình an vô sự, về sau ngươi phải ngoan ngoãn nghe theo hết thấy những gì ta nói! Biết không!”

Lam Được mặt xám như tro tàn lặng lẽ gật đầu, màn nguy hiểm vừa rồi đã lấy đi tất cả mọi dũng khí cuối cùng còn sót lại trong nó.

“Ngươi quả là rất biết thức thời!” Lam Trạch cười đến khoái trá, sau lại tiếp tục cất giọng nói thêm: “Còn một điều nữa, chính là ngay cả tự sát ngươi cũng không được cho phép!”

Ngay cả chết cũng không được cho phép ư? Tâm như nước lạnh, mọi thứ đều vùi sâu trong tuyệt vọng. Nhưng nó vẫn như cũ lặng lẽ gật đầu, vì an nguy của Âu Dương Minh, nó bết kể mọi thứ, không muốn quan tâm thêm bất cứ thứ gì nữa!

“Cởi quần áo ra!” Nhìn thấy Lam Được ngoan ngoãn phục tùng, Lam Trạch lạnh lùng hạ xuống mệnh lệnh đầu tiên.

Lam Được không dám chần chờ, máy móc bắt đầu cởi bỏ quần áo, thoáng chốc đã cởi hết ra ngoài.

Nhìn vào thân thể trắng nõn của Lam Được càng ngày càng mê người, Lam Trạch cảm thấy dục vọng mãnh liệt trong cơ thể lại bắt đầu rục rịch nổi dậy.

“Mang xiềng xích vào cho tên dê tiện này!” Hần khàn giọng hướng hai gã hộ vệ ra lệnh. Chỉ có tra tấn lăng nhục khối thân thể này, hẳn mới có thể khắc chế được sự kích thích đáng sợ kia thôi!

Rất nhanh, trên tay, trên chân Lam Được, đã bị mang vào xiềng xích tinh xảo bằng sắt nối kèm theo một đoạn xích không dài nghiêm ngặt hạn chế sự tự do trong từng hành động của nó. Cuối cùng, bọn hộ vệ lại đeo vào cổ nó một cái vòng bằng sắt có dây nối dùng để dắt đi như những con chó thông thường khác.

“Ha ha ha! Lam Được, bộ dáng hiện tại của ngươi vừa nhìn qua đã thấy đủ chuẩn của một tính nô!” Lam Trạch đắc ý cười lớn cuồng tiếu, “Là một loại trang sức rất cân xứng với thân hình xinh đẹp của ngươi, từ giờ ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi đâu, yên tâm đi!”

Ngồi nửa quỳ bên chân Lam Trạch, Lam Được yên lặng chịu đựng ca ca si nhục và châm chọc. Nó -lúc này đã không còn hy vọng gì nữa, và đến khi chiếc xe chậm rãi tiến vào khuôn viên của Yên Nam trang, cảnh vật quen thuộc xung quanh giống như để nói cho nó biết địa ngục trừng phạt đang đang rộng cánh tay ôm nó vào lòng.

Từ nay về sau, không còn quang minh nữa... không còn hy vọng nữa... những thứ còn lại trong cuộc đời của nó chỉ có thể là trong bóng đêm vô tận dày vò, kéo dài hơi tàn, thẳng đến ngày nó lìa đời đó mới có thể đến được bên bờ giải thoát.

Chương 18

CHƯƠNG 18

Một khi đã rơi vào trong tay ca ca, Lam Dục cũng không trông mong sẽ nhận được cái gì gọi là đối xử tử tế.

.

Cửa xe vừa mở ra, nó đã bị Lam Trạch hung hăng túm lấy tóc lôi ra. Ngay sau đó lập tức bị ném vào nơi đã từng mang đến cho nó vô số cơn ác mộng kinh hoàng – tầng hầm ngầm dưới đáy Yến Nam trang.

.

Tiến vào tầng hầm, Lam Dục liền hoảng sợ trừng mở lớn hai mắt.

.

Căn phòng âm u ẩm ướt hiển nhiên đã kinh qua sửa sang đặc biệt, càng tăng thêm không ít hình cụ đáng sợ, vừa nhìn qua tựa như một hình phòng của Âu Châu vào thời Trung cổ đầy rẫy tội ác.

.

Nó còn chưa kịp run rẩy, đã chợt nghe thấy mệnh lệnh lãnh khốc của ca ca.

.

“Đem tên dê tiện này treo lên tường đi!”

.

Hai gã hộ vệ lập tức đi tới bắt lấy tay nó, rất nhanh, đã treo hẳn nó trên tường tạo thành một loại tư thế vô cùng kỳ quái.

.

Trên vách tường thô ráp lạnh băng, hai tay Lam Dục bị xích lên cao, hai chân tách ra tạo hình chữ “M” lơ lửng cố định, hạ thân bí ẩn hoàn toàn bại lộ ra ngoài.

.

Cảnh tượng *** ngược này không khỏi khơi dậy tính dục sâu thẳm của mỗi người trong khắp tầng hầm. Bọn hộ vệ hơi chút rung mình, thậm chí còn có người bắt đầu kiểm chế không được nuốt vội nước bọt.

.

Mà trong đó, ngay lúc này chỉ có duy nhất Lam Trạch thần sắc như thường, và khi sắc lệnh của hắn vừa được hạ xuống, một vòng khổ hình cuồng hoan chính thức mở màn.

.

Đầu tiên bọn tay sai đem một cái móc sắt tinh xảo hung hăng nhét vào hậu huyệt Lam Dục. Móc sắt bén nhọn xuyên thủng da thịt non mềm ở hậu đình Lam Dục, gài gao móc vào trực tràng nó. Làm cho nó đau đớn mím chặt môi, rít lên tiếng than cổ nén qua từng kẽ răng.

.

Nhưng lúc này mới chỉ là mấy màn khai vị ở đầu buổi tiệc, tiếp đó Lam Trạch lại sai người lấy một quả cân nặng trĩu treo vào móc sắt.

.

Sức nặng của quả cân khiến cho móc sắt trụ xuống, mà lưỡi câu móc vào trực tràng dẫn theo đó đoạn tràng cũng bị túm xuống dưới.

Lam Được rốt cục biết được tư vị đứt ruột đứt gan thật sự là như thế nào. Cảm giác rõ ràng khi một đoạn ruột bị kéo giật xuống, một khi là người bình thường thì không một ai là có thể chịu đựng nổi cả.

Vậy mà Lam Trạch lại đứng một bên nở nụ cười đắc ý giòn tan, chỉ cần là nhìn thấy tên tiện chủng trước mặt chịu dày vò thống khổ, thì đối với hắn trên đời này không còn có cái gì là vui vẻ hơn.

Và hắn lại thân nhiên hạ xuống một ý lệnh khác, hộ vệ lập tức treo vào bên dưới móc sắt thêm một quả cân nữa.

“A. . .” Một trận xích sắt đánh động âm ỉ vang lên, xen lẫn những tiếng gào thét dồn dập không ngừng phát ra vang vọng thảm thiết. Nó cảm thấy nội tạng của mình gần như bị một sức lực hữu hình tàn ác túm chặt lấy lôi ra bên ngoài.

Nhưng mấy màn kinh khiếp hiện tại tuyệt không thể nào chạm đến cái gọi là “nhân tâm dã thú” của những con người vùi sâu dưới lớp bùn tội ác, trong tiếng gào thê lịch kéo dài liên tục, quả cân thứ ba, thứ tư, thứ năm theo thứ tự lần lượt treo vào móc sắt. . .

Máu chảy ra càng lúc càng nhiều, từ móc sắt đến những quả cân bên dưới đều bị nhuộm đỏ rực thứ màu sắc của sự chết chóc.

Bị khổ hình tra tấn đến thần trí mơ hồ, Lam Được dần dần buông đầu gục xuống, tròng trắng của nó đã bị tàn bạo kéo ra một đoạn ruột rách nát, phần máu thịt lẫn lộn chùng xuống lộ ra bên ngoài hậu môn, hình dáng chân thật của một bộ tràng ruột xuyên qua lớp dạ dày nát vụn.

Nhìn thấy cảnh tượng vô cùng thê thảm trước mắt, Lam Trạch lại cảm thấy được khắp người dậy lên tư vị của sự khoái trá dị thường hưng phấn. Vững bước tiến về phía trước vài bước, hắn ác ý búng tay vào mấy quả cân ở móc sắt, lập tức dẫn tới Lam Được từng trận vô lực gào thét.

“Đồ dê tiện, mới có tí xíu mà đã không duy trì được, phía sau còn rất nhiều tiết mục đang chờ ngươi kia mà.” Lam Trạch trêu tức cười cay độc, quay đầu vơ lấy một chiếc roi da, vút hướng trên tấm thân trần trụi của Lam Được ra sức quất xuống.

“A! ! !” Lam Được kêu thảm ngẩng đầu, bởi vì thân thể chấn động dẫn đến lay động móc sắt, làm cho nó cảm thấy được đoạn ruột của mình lần nữa như bị ai đó xé rách đau buốt khó tả.

Nó đã rời một môi đến không sao chịu nổi, mà nay lại bắt đầu tiếp nhận một vòng khổ hình lăng nhục mới khác.

Phía sau còn tiếp diễn cái gì nữa đây, đầu óc mê muội đã không còn nhớ rõ bất cứ thứ gì nữa. Nó chỉ còn nhớ duy nhất sau khi ca ca quất đánh nó đến toàn thân đầy máu, lại dùng một ống nước dẫn từ trên cao dội xuống người nó, mà nước lạnh từ ống chảy ra đương nhiên là nước muối, nó lúc ấy gào thét chói tai đến mức sứ tận lực cạn, lần nữa ngất đi.

Đương khi Lam Được tỉnh lại, nó phát hiện bản thân đã được thả xuống, ném vào mặt sàn lạnh băng trên nền đá ẩm ướt và tối tăm.

Một bác sỹ đang cầm ống tiêm chuẩn bị tiêm gì đó vào cánh tay nó. Nó nhận ra vị bác sỹ này, hắn chính là bác sỹ Lý – người từng thay nó kiểm tra qua thân thể một lần và cũng chính là bác sỹ tư của Lam gia.

Lam Được đoán biết thứ mà bác sỹ Lý tiêm vào cho nó nhất định là một loại thuốc kích thích nào đó, bởi vì khi mũi tiêm vừa vào thân thể, thần trí nó lập tức thanh tỉnh dị thường. Đồng thời càng cảm giác được rõ ràng tất cả những đau xót trải dài khắp người.

Nhìn thấy vẻ mặt cười lạnh tàn nhẫn của Lam Trạch, nó hiểu được ca ca làm như vậy đơn thuần là vì càng muốn nó phải chịu càng nhiều đau và trừng phạt hơn nữa.

Sau khi tiêm xong vào cánh tay nó, bọn tay sai đưa kéo hai chân nó nâng lên tách ra, bác sỹ Lý lại bắt đầu chạm vào khối máu thịt lẫn lộn ở phần hậu đình.

Miệng vết thương vừa bị đụng chạm, Lam Được lập tức đau đến rùng mình muốn vùng thoát, nhưng bọn hộ vệ đã nhanh chóng đè tay xuống ghì chặt nó lại.

Ngay sau đó, Lam Được cảm giác được một loại đau đớn còn kinh hoàng hơn ban đầu rất nhiều, từ hạ thân lần lượt truyền đến, nguyên là do bác sỹ Lý lại đem cả thân ống tiêm tham tiến vào bên trong trực tràng của nó cứ thế tiêm vào.

“U. a. .” Lam Được suy yếu rên rỉ, nó cảm thấy hạ thân của mình cơ hồ như bị bọn tay sai đó tàn phá phé đi.

Và sau khi bác sỹ Lý tiêm xong, bọn hộ vệ lúc ấy mới buông Lam Được ra, rồi đột nhiên cởi bỏ hết quần áo trên mình.

Nhìn thấy những gã ấy dần dần lộ ra thân hình trần truồng to lớn, Lam Được lập tức hiểu được bọn họ đang muốn làm cái gì.

Nó nhìn không được bắt đầu co người run rẩy, hạ thân nó sớm đã vỡ nát, mà giờ đây còn phải chống chọi với sự tra tấn khủng hoảng của những gã nam nhân cường tráng trước mặt thì làm sao nó chịu nổi!

Khi một tên hộ vệ toàn thân trần trụi nở nụ cười *** đang chạm rãi tiến đến gần nó, nó nhìn không được lớn tiếng hét ầm lên, kéo tấm thân đầy thương tích của mình cố hết sức lui về phía sau trốn tránh.

“Tiểu tiện nhân, ngươi trốn cái gì?” Vẫn vậy đứng một bên nhìn kịch vui chuẩn bị mở màn, Lam Trạch lạnh lùng nói: “Ngươi đừng tưởng mình hiện tại còn cố giả vờ cái gì là tam trinh cửu liệt, hừ, chỉ chốc lát nữa thôi khi được hiệu phát tác, chỉ sợ ngươi sẽ phải khóc lóc hô đòi nam nhân để tận tình phóng đảng!”

Vừa nghe xong lời này, trong lòng Lam Được dậy lên một nỗi sợ hãi tột cùng vô tận, nó đã bắt đầu cảm giác được từ sâu trong thân thể dần dần sinh ra những biến đổi khác thường.

Không! Nó không muốn! Nó không muốn trở thành nô lệ của dục vọng! Lam Được trong lòng vô thanh gào thét, nhưng lúc này cường đại tính dục của bọn hộ vệ lại càng ngày càng bức gần.

Trong đó có một gã hung mãnh nắm chặt hai chân nó lên, xóc ngược nó dậy, cuối cùng là thỉnh linh xỏ xuyên qua nó!

Trong tiếng tê thanh thâm thiết của nó, một tên họ vệ khác lời đầu nó kéo về phía mình, bất giác khiến cho cả thân thể nó đều lơ lửng giữa không trung, sau đó đem phân thân thô to dụng sức đâm vào bên trong khoang miệng mềm mại đó. . . . .

*****

Tại trong phòng hồ sơ của đại học y khoa Huy Sơn, Âu Dương Minh trong lòng không yên đang sửa sang lại chồng bệnh án bên bàn.

Từ lần trước, trong lúc vô tình nhìn thấy ca ca và Lam Dược bên nhau, hắn dần trở nên buồn bực tinh thần sa sút, đến giờ vẫn chưa gượng dậy nổi.

Trước kia, hắn vẫn luôn nghĩ rằng bản thân đối với Lam Dược chỉ là tình nghĩa huynh đệ keo sơn gắn bó, mà nay khi hắn nhìn thấy Lam Dược và ca ca thân mật ôm nhau, trong lòng hắn chợt dâng lên nỗi niềm, chua xót khôn kể hòa lẫn trong sự ghen tị đến mãnh liệt không ngờ!

Lần đầu tiên hắn nhận ra, hắn đã yêu Lam Dược sâu đậm lắm rồi.

Nhưng người Lam Dược yêu thương lại là ca ca của hắn, bất lực hắn không biết nên làm thế nào cho khỏi, cuối cùng cũng chỉ có thể đứng một bên âm thầm than tiếc.

Đang lúc Âu Dương Minh một mình âu sầu chán chường, thì bên tai hắn chợt vang lên một âm điệu vô cùng quen thuộc.

Lấy điện thoại cầm tay ra, vừa thấy là số điện thoại di động của ca ca, trong lòng hắn khẽ động, từ từ chạm đến nút trả lời, cố gắng bình tĩnh nói: “Ca. . .”

Bên đầu dây kia tức thời truyền đến thanh âm lo lắng của Âu Dương Phi: “Tiểu Minh, Lam Dược có ở chỗ người không?”

“Không có.” Âu Dương Minh có chút kinh ngạc, anh ấy hỏi như vậy là ý gì đây?

“Chắc, không xong rồi!” Âu Dương Phi hấp tấp kêu lên.

“Anh à, xảy ra chuyện gì vậy?” Nghe thấy ngữ khí không bình thường của ca ca, Âu Dương Minh cũng bắt đầu khẩn trương theo.

“Aiz, chờ người trở về ta sẽ kể đầu đuôi cho người nghe!” Dứt lời, Âu Dương Phi vội vàng cúp điện thoại xuống.

Máy móc khép lại di động, trong đầu Âu Dương Minh thoáng chốc ngờ ngàng.

Hay là Lam Được xảy ra chuyện gì rồi! Hắn càng nghĩ càng thấy sợ, vội vàng đi đến chỗ thầy hướng dẫn xin phép, rồi vội gọi một chiếc xe taxi hoá tốc chạy gấp về nhà.

Tiến vào cửa, đã nhìn thấy ca ca ủ rũ ngồi trên sô pha dập tắt tàn thuốc, hắn vội vàng đi đến gần, thân thiết hỏi: “Ca, Lam Được có phải đã xảy ra chuyện rồi hay không?”

Âu Dương Phi thờ dài một tiếng, quay đầu đến nản lòng nhìn thẳng hắn, thấp giọng nói: “Từ ngày nó đuổi theo người tới giờ tuyệt không hề thấy nó không trở lại nữa.”

“A!” Âu Dương Minh kêu lên một tiếng sợ hãi, lo lắng lắm bầm nói: “Nó có thể đi đâu được chứ?”

Âu Dương Phi trầm mặc sau một lúc lâu, bỗng nhiên rầu rĩ lên tiếng: “Aiz, nghe nói Lam Trạch đã trở lại, ta nghĩ Lam Được chắc chắn là bị hắn bắt về rồi!”

“Lam Trạch trở về rồi sao!?” Âu Dương Minh chấn động, toàn thân trong phút chốc như chìm vào băng hải.

“Là do Thường Chính gọi điện báo cho ta biết.” Âu Dương Phi chậm rãi nói: “Hắn nói Lam Bình Trung bị bệnh cấp tính, đành phải gọi Lam Trạch trở về, hiện tại tập đoàn Lam Thị đều nằm dưới sự khống chế của Lam Trạch. Đến ngay cả Thường Chính cũng bị điều đi nơi khác.”

Trong đầu Âu Dương Minh từng trận mê muội, suy sụp ngã ngồi trên sô pha. Hắn biết Lam Được khẳng định là hoàn toàn rơi vào trong tay Lam Trạch!

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Có lẽ là Lam Được đã trở về cũng nên! Âu Dương Minh vội đứng phát dậy, kích động chạy tới mở toan cánh cửa.

Ai ngờ khi cửa vừa mở ra, Những người đứng bên ngoài không phải là người mà hắn trông đợi, hắn chỉ nhìn thấy mấy vị hình cảnh thân mặc chế phục đứng nghiêm trang trước mặt hắn.

Âu Dương Minh lập tức ngây ngẩn cả người, chỉ nghe người đứng đầu bước lên, mang biểu tình nghiêm nghị, mở miệng hỏi: “Đây có phải là nhà của Âu Dương Phi tiên sinh không?”

“Đúng vậy.” Âu Dương Minh nghi hoặc đáp: “Các người đến đây có chuyện gì?”

“Xin hỏi vị ấy có phải là Âu Dương Phi tiên sinh!?” Người nọ lại tiếp tục hỏi.

” Chính là ta.” Âu Dương Phi bình tĩnh tiêu sái bước lại gần, thân nhiên hỏi: “Các người tìm ta có chuyện gì?”

Người nọ quét nhìn hẩn từ trên xuống dưới, mặt không chút biến, trịnh trọng lên tiếng: “Âu Dương tiên sinh, Lam Dục – người được ngài giám hộ không cáo ngài *** loạn, ngược đãi trẻ dì thành niên, vì vậy xin mời ngài theo bọn ta về đồn hỗ trợ điều tra.”

Hoang đường ! Lam Dục cư nhiên lại tố cáo ca ca u!/? Âu Dương Minh cảm thấy tin tức này quả thực như đất bằng nổi sóng, sét đánh ngang tai!

Bọn họ không phải là tình nhân hay sao? Vì sao Lam Dục lại phải làm như vậy?

“Đồng chí cảnh sát, các nguoi bắt làm người rồi.” Âu Dương Minh nhin không được thay ca ca biện hộ: “Lam Dục sống ở nhà chúng ta hết sức thoải mái, anh trai ta làm sao có thể ngược đãi nó được?”

“Chúng ta hoàn toàn không bắt làm!” Người nọ vẫn như trước mặt lạnh như tiền, lãnh đạm nói: “Huynh trưởng của Lam dục là Lam Trạch tiên sinh đã chính thức đến pháp viện trình đơn khởi tố, các nguoi tốt nhất là nên chuẩn bị một luật sư thật tốt để biện hộ đi.”

“Chết tiệt! Quả nhiên là tên súc sinh Lam Trạch giờ trò ma quỷ!” Âu Dương Phi cắn giận mắng.

Rồi quay sang đôi mắt cười lạnh, Âu Dương Phi thông dong đối với đám người trước mặt, nói: “Được rồi, ta sẽ đi với các nguoi một chuyến.”

Âu Dương Minh kiểm không được nắm chặt cánh tay hẩn, lo lắng nhìn hẩn.

“Yên tâm đi Tiểu Minh, ta không sao mà.” Âu Dương Phi vỗ vỗ tay đệ đệ an ủi, Ngay sau đó lại ngạo nghễ cất giọng: “Hẩn nghĩ rằng có thể dễ dàng hạ Âu Dương Phi này sao!? Chỉ là hoài công thôi!” Nói xong quay người lại, tiêu sái đi theo đám người kia ra ngoài.

Nhìn bóng lưng ca ca dần dần khuất xa, Âu Dương Minh buồn bực chau mày. Lúc này trong lòng hẩn chỉ có một ý tưởng duy nhất, hẩn phải đi tìm Lam Dục để hỏi rõ ràng, nó như thế nào có thể tuyệt tình như vậy, nếu đã cùng ca ca thật lòng yêu nhau, vì sao còn gây ra những chuyện quá đáng như vậy? !

*****

Âu Dương Minh nguyên tưởng rằng Lam Trạch sẽ không dễ dàng mà để hẩn gặp mặt Lam Dục, không nghĩ tới vừa mới nhận chuông thông báo ở cổng lớn, Lam Trạch cư nhiên rất mau đã đáp ứng hẩn.

Sau vài giây chờ đợi trong đại sảnh xa hoa tại Yến Nam trang, Âu Dương Minh được dẫn lên lầu hai đi vào trong một gian phòng khách nhỏ hơn.

Vừa đi vào tiểu sảnh, Âu Dương Minh liền nhìn thấy Lam Dục toàn thân che kín mềm nhũn lui nguời vào một góc sô pha, thiếu niên vốn đã tái nhợt gây yếu như vậy lúc này còn càng thêm tiều tụy hư nhược, hơn nữa thân mình lạnh run co lại thoát nhìn như một ông lão già cõi gần đất xa trời.

Âu Dương Minh trong lòng đau xót, thương hại nhìn nó, nhất thời lại không đành lòng mở miệng chất vấn.

Lam Dược cũng kinh ngạc khi bắt gặp Âu Dương Minh ở đây, biểu tình trên mặt buồn vui không rõ, cực kì phức tạp. Trong ánh mắt thống khổ bi ai tựa hồ ẩn tàng một bí mật vô cùng vô tận.

“Âu Dương Minh, ngươi có chuyện gì muốn nói thì nói mau đi!” Lam Trạch thần nhiên ngồi trên sô pha bên kia, không kiên nhẫn vội thúc giục: ” Thân thể Lam Dược gần đây không được khỏe lắm, còn cần phải hảo hảo nghỉ ngơi nhiều nữa!”

Âu Dương Minh phần hận trừng mắt liếc nhìn Lam Trạch, rồi quay sang đi đến gần sô pha hướng Lam Dược ôn nhu hỏi: “Lam dược, vì sao lại vu cáo anh trai ta?”

Vừa nghe đến việc này, Lam Dược lập tức cúi đầu, run rẩy cắn môi.

“Vì sao vậy!?” Nhìn thái độ trốn tránh của nó, trong lòng Âu Dương Minh không khỏi dâng lên nộ khí, kiềm không được lớn tiếng quát hỏi: “Ca ca ta đối xử tốt với ngươi như vậy, chu đáo như vậy, tại sao ngươi còn muốn hãm hại hấn chứ?!”

Lam Dược vẫn là cúi đầu bất động, càng run lên dữ dội hơn nữa.

Lam Trạch ngồi vắt chân một bên, ngắt ngang lời nói: “Lam gia chúng ta đã chính thức thừa nhận Lam Dược là nhị thiếu gia của Lam thị, về sau nó không cần phải đến nhờ vả Âu Dương gia các ngươi làm gì!”

Âu Dương Minh có chút khiếp sợ, chần chờ hỏi nó: “Lam Dược, ngươi không phải là vì muốn trở thành nhị thiếu gia của Lam thị, mới hùa với Lam Trạch hãm hại anh trai ta chứ!?”

Cắn chặt răng hàm, nước mắt Lam Dược từng giọt từng giọt rơi xuống. Âu Dương Minh cứ thế mà hiểu lầm nó, tim nó thất lại đau như bị bóp nát.

Trời biết, nó vì ai mới phải làm như vậy. Nếu không phải Lam Trạch lấy tính mạng của Âu Dương Minh ra uy hiếp, cho dù Âu Dương Phi có ngoan độc với nó như thế nào, nếu không can hệ đến Âu Dương Minh nó cũng sẽ không bao giờ gọi lên làm gì.

Nhìn thiếu niên đáng thương rơi lệ đầy mặt, Âu Dương Minh lại không nén được mềm lòng. “Lam Dược, ta cầu xin ngươi.” Âu Dương Minh từng bước tiến đến gần nó, nhìn chăm chăm Lam Dược nhỏ giọng cầu xin: “Nếu ngươi cứ đối với ca ca ta như vậy, tiền đồ của hấn sẽ toàn bộ đều sụp đổ hết!”

Lam Dược thống khổ nhắm hai mắt lại, đáy lòng như máu huyết giao nhau ứ nghẹn: bảo ta làm sao đáp ứng ngươi đây, nếu không làm như vậy tính mạng của ngươi còn nguy hiểm hơn gấp bội!

“Lam Dược. . . Niệm tình ngươi cùng ca ca ta yêu nhau một thời gian khá lâu, ngươi hãy buông tha cho hấn một lần đi!” Âu Dương Minh vẫn không nỡ giận mà tiếp tục nắm lấy tia hy vọng cuối cùng.

Lam Được khóc ướt đầm cả một góc áo, chuyện này đối với nó mà nói rõ ràng còn tàn nhẫn hơn những loại khổ hình khốc liệt mà nó từng chịu qua.

“Đủ rồi!” Lam Trạch đứng phắt dậy, lạnh lùng nói: “Âu Dương Minh, ngươi đừng cố nài nỉ nữa, chỉ tổ vô ích mà thôi! Dù ngươi có cầu xin như thế nào, Lam Được cũng quyết không thay đổi chủ ý đâu!”

Âu Dương Minh tuyệt vọng cúi thấp đầu xuống, sau một lúc lâu mới ảm đạm ngẩng lên, đau lòng nhìn Lam Được nói rõ từng từ: “Lam Được, nếu ngươi đã tuyệt tình như vậy, lần tới gặp lại của chúng ta sẽ là giao nhau ở toà án!”

Lam Được sợ hãi vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt tuyệt quyết của Âu Dương Minh, cõi lòng nó chợt đau như dao cắt.

Nó hiểu được trải qua chuyện lần này, từ nay về sau Âu Dương Minh đối với nó chỉ còn có thất vọng cùng oán hận mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

CHƯƠNG 19

Âu Dương Minh cuối cùng cũng dứt lòng rời đi, ngay lúc sắp đi cũng không hề liếc mắt nhìn Lam Được lấy một lần nào.

Lam Được tuyệt vọng dựa ngã hẳn vào sô pha, đau đớn đoạn trường khóc đến thê lương.

“Ha ha ha ha!” Lam Trạch đứng bên cạnh lòng vui sướng khôn nguôi khi nhìn người gặp họa, đắc ý cười hả hê thỏa mãn: “Lam Được, bị người mình yêu dấu nhất hiểu lầm, trên đời này quả là không còn chuyện gì bi thương hơn thế nữa! Mà bất quá, đây cũng là kết quả tất yếu cho hạng người đê tiện dơ bẩn như ngươi!”

Những lời khó nghe đó vừa tuôn ra càng hằn sâu lên vết thương lòng vốn đã rất sâu trong nó, lòng nó đau như dao cắt, cổ họng đắng đắng nghẹn lại, tiếng nấc theo nước mắt kéo dài đứt quãng.

Nhưng Lam Trạch căn bản không để cho nó có thời gian bi thương hay than hận, một tay túm chặt nó từ trên sô pha lôi đứng dậy, hung tàn ném ngã sấp xuống đất.

“Hừm, gấp gờ tình nhân xong rồi, ngươi cũng nên trở lại nơi vốn thuộc về ngươi đi!”

Trong gian hầm tối lạnh âm u, bị cởi bỏ quần áo, bị trói buộc trong xiềng xích, đó là nơi dung thân duy nhất cho hạng người như nó sao...?

“Bác sỹ Lý, tiêm thuốc kích thích cho nó trước đi.” Lam Trạch lạnh lùng phân phó: “Cái thứ yếu như sên này, chỉ sợ chốc lát là lại duy trì không nổi thôi.”

Bác sỹ Lý vội vàng lấy ra kim tiêm, nắm cánh tay Lam Được lên, trên cánh tay mảnh khảnh khô gầy ấy che kín lỗ kim

.

Chất lỏng trong suốt từng chút từng chút một tiến vào trong cơ thể Lam Được, nó co rút cắn chặt môi dưới, nén hơi thở đau khổ cực điểm

.

Bởi vì được lực phong tỏa, đã rất nhiều ngày trôi qua nó chưa hề được chớp mắt nghỉ ngơi, hiện tại cứ bủa vây nó trong vòng trầm luân rã rời và một môi, nó rất muốn được ngủ, rất muốn nằm xuống nhắm mắt và quên hết mọi thứ. Nhưng thuốc kích thích vừa tiêm vào, đại não của nó sẽ càng ngày càng duy trì trạng thái phấn khởi, ý thức thanh tỉnh như thế làm sao có thể tan đi mà vùi sâu trong cõi mộng.

.

Sau khi thuốc kích thích được tiêm xong, bọn hộ vệ lại thô bạo banh mở đùi nó ra.

.

Bác sỹ Lý chậm rãi đeo vào một bộ bao tay cao su, từ trong hòm thuốc lấy ra một hộp cao được kỳ lạ.

.

Lam Được sợ hãi giãy dụa vùng dậy, nó biết đây là thứ xuân dược bệnh hoạn mà bọn cầm thú kia muốn thoa lên người nó. Ký ức về những đêm điên cuồng *** loạn hầy còn mới mẽ, nó làm sao có thể muốn hiện thực tái diễn, tiếp tục biến nó thành một bộ dạng vô si thấp hèn, một công cụ phát tiết kinh tởm

.

Nhưng thực tế lại luôn luôn tàn khốc, bị bọn hộ vệ cường tráng áp chế, nó căn bản không thể mảy may nhúc nhích. Chỉ có thể trơ mắt nhìn vị bác sỹ mang mặt nạ hung thần chậm rãi đeo bao tay vào, quét ngang một lớp cao được rất dày từ từ di chuyển về phía hạ thân nó.

.

“Ừ. . .” Lam Được thống khổ co giật, cơ mặt nhăn lại xếp lớp trên đường mày gọn sóng chau đầu vào nhau, bất luận như thế nào cao được vẫn cứ như vậy đều đều quét qua, rồi dần dần toàn bộ bàn tay của gã y sỹ bệnh hoạn lần lượt luồn sâu vào trong hậu huyệt nó, và đương nhiên bên trong cũng sẽ vẫn tiếp tục lặp lại những động tác đáng sợ rợn người.

.

Trong tầng hầm ẩm ướt thấp lênh, bọn tay sai đứng tụ lại thành từng quần lớn loang lổ những cái bóng tối đen ô hợp trải dài dưới thứ ánh sáng phức tạp được soi chiếu lờ mờ, kéo theo đó vang vọng trong tiếng cười *** ô từng đợt rộ lên, mà bác sỹ Lý dường như cũng nương theo hương thụ một loại cảm giác khoái lạc tràn đầy thứ dục vọng mới mẽ lan tỏa xung quanh, động tác vì thế tăng dần càng ngày càng thô bạo.

.

Qua một khoảng thời gian rất dài, bác sỹ Lý mới rút tay rời ra, và khi hắn vừa mới ly khai, bọn hộ vệ kia sớm kiềm chế không nổi, lập tức mượn nhịp bỏ nhào về phía trước.

.

Một vòng tròn tình ái cuồng hoan và vô tận chính thức mở màn.

.

“Ân. . . A. . .” Sau khi được hiệu phát tác, Lam Được gần như biến thành một người hoàn toàn khác.

.

Hạ thân bị lực đạo mạnh mẽ xuyên qua vẫn như cũ làm cho nó đau đớn không sao chịu nổi, nhưng thứ đang dần dần xâm chiếm thần trí nó không phải là nhưng cơn đau liên hoàn bất tận mà là xuân dược kích phát bất giác sinh ra vô hạn khoái cảm

.

Vì khát cầu muốn tìm kiếm một thứ tình cảm mãnh liệt trong vô tri, hai chân nó thậm chí còn chủ động bò lên thắt lưng của kẻ xâm phạm

.

“Hừ, đồ dê tiện thì vẫn cứ là đồ dê tiện! Chỉ cần kích thích một chút sẽ lập tức hiện ra nguyên hình!” Lam Trạch khinh mạn giễu cợt. Lại quay sang đám

tay sai đang vây quanh, hạ lệnh phân phó: “Nếu tên đề tiện này đã ham muốn như vậy, thì các ngươi hãy ban bố chút ân tình mà thỏa mãn cho nó nữa đi!”

.

Được chủ nhân bên cạnh cổ vũ, bọn hộ vệ được thể làm càn. Cự nhiên cả hai người đồng thời song song tiến nhập vào trong cơ thể yếu gầy của kẻ mà bọn họ cho rằng cần thỏa mãn thứ dục vọng rẻ tiền và kinh tởm.

.

Ba thân thể trần truồng *** mĩ đầy dục như bất tận. Lam Dục không ngừng gào thét chói tai, cái cảm giác khi kinh nhân tàn phá chạy dọc khắp cơ thể đau đớn như bị người lột da rút xương, phần linh hồn cuối cùng còn sót lại của kẻ lữ thứ đồng hành trên con đường đi đến bên bờ vực tận cùng lại bức phá vận mệnh lần nữa sinh ra một loại khoái cảm vô tri trong tê liệt. . . . .

.

.

*****

.

.

Trong căn phòng lạnh tanh tại trụ sở tạm giam, anh em Âu Dương ngồi cách bàn đối thoại.

.

“Tiểu Minh, việc này ngàn vạn lần cũng đừng nên cho ba mẹ biết.” Âu Dương Phi bình tĩnh nói.

.

“Ca. . .” Âu Dương Minh lo lắng nhìn huynh trưởng gần như càng ngày càng hốc hác và tiều tụy, trong lòng khó hấn chịu đến mức không biết nên nói sao cho phải.

.

“Không cần phải lo.” Âu Dương Phi thoải mái nói: “Ta đã mời Vương Triết bạn đồng sự cùng ta làm luật sư bên biện rồi, hơn nữa bản thân ta cũng là một luật sư, phiên tòa này chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì vượt tầm kiểm soát đâu.”

.

“Nga, có Vương ca hỗ trợ thật tốt quá.” Âu Dương Minh nhìn xuống mấy món điểm tâm trên bàn. Do dự một chút, rồi lại mở miệng, thấp giọng nói: “Ca, ta đã đi tìm Lam Dục.”

.

“Ngươi đi tìm nó làm gì?” Âu Dương Phi giật mình hỏi lại.

.

“Ta chỉ muốn hỏi rõ nó, vì cái gì mà muốn hãm hại ngươi.” Âu Dương Minh buồn bực đáp.

.

“Vậy ngươi có gặp được nó không?” Âu Dương Phi trầm xuống, hỏi tiếp.

.

“Gặp được.” Âu Dương Minh bất đắc dĩ đáp lời. Tiếp theo là kể lại đầu đuôi toàn bộ những chuyện xảy ra ở Yến Nam trang cho ca ca nghe.

.

“Lam Trạch, thằng khốn!” Sau khi nghe xong, Âu Dương Phi đập bàn tức giận mắng: “Hắn ra chiêu này thật đúng là quá mức độc ác!”

.

“Hơn nữa, không nghĩ rằng Lam Dục lại tuyệt tình như vậy.” Âu Dương Minh cũng nhin không được, cảm thán nói: “Ca ca đối xử tốt với nó như thế,

vậy mà nó lại còn. . . Aiz, thực đúng là hạng dân lấy oán báo ân.”

.

Âu Dương Phi nghiêng người liếc nhìn cậu em trai vẫn luôn ngu ngơ chẳng hay biết gì, trong lòng không khỏi liên tục cười lạnh: Ngu ngốc! Người thực sự cho rằng ta và Lam Dược thật lòng yêu nhau à!?

.

.

*****

.

.

Sau một lúc khi Âu Dương Minh về trường, thì Ngô Chấn Quốc người bạn cùng phòng với hắn liền vội vã chạy vào báo tin: “Âu Dương, người biết không, tên Lam Dược kiện anh trai người đang đến trường mình để giám định thương thế, thầy bảo bọn mình mau đi đến hỗ trợ cho ông.”

.

“Cái gì?” Âu Dương Minh bất ngờ trước một tin tức chấn động khó tin, cảm thấy được đây đúng là một dịp may hiếm có.

.

Chuyện anh trai hắn, chỉ có mấy người bạn cùng phòng mới biết, thầy hướng dẫn hắn là cũng không biết rành, xem ra trong lúc vô ý mới phân công việc này cho hắn.

.

Tưởng tượng đến khi nhìn thấy Lam Dược, mà lại phải gặp mặt trong một tình huống vô cùng đặc biệt tại nơi đây, tư vị ngổn ngang phức tạp trong lòng hắn không gì có thể giải thích nổi.

.

Rất nhanh Âu Dương Minh đã nghe thấy mấy lời bàn tán bên ngoài, bởi vì Lam Dược tố cáo bản thân bị ngược đãi, mà luật quy định trước hết là phải có chứng cứ giám định thương tích từ pháp y, để xác thực việc thân thể người không kiện có từng bị xâm hại hay không.

.

Ngay từ đầu, Lam gia đã mãnh liệt phản đối việc giám định thương tổn, nhưng sau khi pháp viện hạ cường chế, mới buộc lòng nhượng bộ miễn cưỡng đồng ý.

.

Rồi ngày giám định đó cũng đã tới, Âu Dương Minh không tiện đối mặt với bọn người của Lam gia, nên nép mình trong phòng giám định chờ đợi.

.

Nhìn xuyên qua lớp thủy tinh trong suốt, tâm tình Âu Dương Minh cực kì phức tạp khi nhìn thấy chiếc xe đen tuyền bóng bẩy của Lam thị đang chậm rãi tiến vào khoảng sân trước viện.

.

Cửa xe mở ra, Lam Trạch bước xuống xe trước, theo sau đó là hai gã hộ vệ diu dờ Lam Dược đi ra.

.

Mới chỉ vài ngày không gặp, hắn phát hiện Lam Dược càng ngày càng hư nhược, được hai gã bên cạnh nâng lên chậm chạp đi động bước từng bước về phía trước, tựa hồ ngay cả tự đi cũng không đi nổi.

.

Ngay tại cổng lớn, Ngô Chấn Quốc nghênh đón hai gã hộ vệ tiếp nhận Lam Dược trong tay, Lam Trạch cũng muốn theo vào, nhưng lại bị Ngô Chấn Quốc tỏ ý ngăn cản.

.

Nhìn thấy bộ dáng khó chịu cứng nhắc của tên bại hoại Lam Trạch, mấy ngày buồn bực vừa qua của Âu Dương Minh nhờ vậy cũng được phần nào dịu đi mà cảm thấy đôi phần thoải mái.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng đẩy ra, Lam Dục bị Ngô Chấn Quốc kéo đi xô mạnh vào bên trong.

Âu Dương Minh xoay người lại, không chuyển mắt mà nhìn thẳng vào người thiếu niên tuyệt tình trước mặt, ánh mắt sắc bén ánh lên sự oán hận khó hiểu như muốn xuyên thủng trái tim bé nhỏ của kẻ vô lương.

Lam Dục cũng đồng thời nhìn thấy Âu Dương Minh, tức thì kinh ngạc đến cả người chết trân.

Nhưng lập tức nó nhanh chóng cúi thấp đầu xuống, co rúm lại tránh nhìn vào ánh mắt sâu thẳm u oán kia của Âu Dương Minh.

”Cởi quần áo trước đi.” Ngô Chấn Quốc không khách khí hướng Lam Dục mở miệng.

Thoáng chần chờ trong giây lát, thân người tựa hồ vào cạnh bàn miễn cưỡng đứng thẳng, Lam Dục chậm rãi cởi bỏ quần áo, thân hình nhỏ gầy trải rộng những vết thương ghê người từng chút từng chút một phơi bày trước những ánh mắt không khỏi kinh ngạc của Âu Dương Minh và Ngô Chấn Quốc.

“Lam Dục, anh trai ngươi ngược đãi ngươi như vậy, vì sao ngươi vẫn còn muốn thông đồng với hắn làm điều xằng bậy!?” Nhìn thấy rõ ràng là những vết thương mới nguyên chưa kịp khép miệng, Âu Dương Minh nhìn không được lên tiếng chất vấn.

Lam Dục kịch liệt run rẩy, lại vẫn lẳng lặng buông đầu xuống không có phản ứng nào khác.

“Hừ, còn không phải là vì ham muốn làm chức nhị thiếu gia của Lam thị hay sao!?” Ngô Chấn Quốc đứng một bên nhếch miệng mỉa mai: “Hừ, cứ tiếp tục như vậy nữa đi, nhị thiếu gia đâu không thấy, chỉ thấy một đống xương tàn nằm bên cạnh thứ hư danh hảo huyền mà thôi, rõ là bần tiện!”

Nghe mấy xong lời này, đầu Lam Dục càng cúi thấp hơn nữa, gương mặt tối sầm dần co giật run rẩy.

Trong lòng Âu Dương Minh không khỏi vừa đau vừa hận: Lam Dục ơi Lam Dục, Lam Trạch chắc chắn sẽ hành hạ ngươi đến chết mới thôi, thế mà ngươi vì cái gì còn mù quáng đi theo hắn, tại sao ngươi có thể hồ đồ như thế chứ!

Đang lúc đôi bên chìm đắm trong bầu không khí giằng co khó xử, thì pháp y phụ trách giám định thương thế đã dẫn trợ thủ đi vào. Âu Dương Minh và Ngô Chấn Quốc lập tức lùi sang một bên, bắt đầu chuẩn bị công tác.

Dưới sự chỉ huy của pháp y, gã trợ thủ kia đỡ Lam Dục nâng lên trên bàn giải phẫu ngay chính giữa căn phòng, áp nằm thẳng xuống.

“Dạng chân lớn ra.” Theo tính nghiệp vụ, pháp y cộc cằn hướng Lam Dục phân phó.

Những cử động này làm nó hết sức khó chịu, nhưng Lam Dược vẫn như trước thuận theo mở rộng hai chân, trực tiếp lộ ra hạ thân vô cùng thê thảm.

.

Âu Dương Minh vừa nhìn thấy, trong lòng một trận phát run, không đành lòng nhìn nữa bèn quay đầu né qua một bên.

.

Nhưng pháp y lại quay sang phân công nhiệm vụ cho hắn: “Âu Dương, nơi này của nó bẩn quá, trước hết nên khử trùng cho nó đã.”

.

“Nga.” Âu Dương Minh chỉ phải bất đắc dĩ đáp ứng, miễn cưỡng trấn định tinh thần, dùng cây nhíp kẹp lấy miếng bông trắng tinh tằm nhẹ vào côn sát trùng.

.

Khi hắn vừa chạm vào khối huyết nhục mơ hồ dưới hạ thân, Lam Dược lập tức đau đớn đến mức thất thanh kêu lớn, thuận theo bản năng nhanh chóng khép chặt hai chân lại.

.

“Kêu la cái gì.” Pháp y không hề giận trách mắng: “Bước đầu tiên chữa thương hay chữa bệnh đều phải làm như vậy cả, cũng đâu phải chỉ có một mình ngươi là biết đau thôi, cố nhịn chút đi!”

.

Nghe xong mấy lời ấy Lam Dược chẳng những không dám lộn xộn, còn ngoan ngoãn tách hai chân ra lần nữa.

.

Âu Dương Minh phức tạp liếc nhìn nó một lần rồi lại tiếp tục công tác khử trùng như trước.

.

Lam Dược cũng cố gắng không giãy dụa nữa, chỉ là đôi tay nắm chặt hai bên cạnh giường giải phẫu, ghì sức to lớn đến nỗi ngay cả các đầu ngón tay đều trắng bệch đến run rẩy.

.

Sau khi sát trùng xong, pháp y lại bảo Âu Dương Minh khước trương giang môn, Âu Dương Minh buộc phải tiến tới khai thông hạ thân Lam Dược.

.

Nhìn thấy Ngô Chấn Quốc cùng tên trợ thủ kia gắt gao ngăn chặn Lam Dược tựa như một con dê non trước bàn mổ đáng thương và bất lực, Âu Dương Minh bấy giờ phút chốc cảm thấy bản thân gần như biến thành một gã đồ tể to lớn tay sai của quý dữ hung tàn và độc ác.

.

Đương khi công cụ kim loại lạnh băng thông thả thống nhập vào hạ thân rách mướp của Lam Dược, thân mình nhỏ gầy của thiếu niên không thể ức chế chột nẩy người run lên.

.

Tim Âu Dương Minh bất giác cũng run theo, nhưng hắn không thể dừng tay, chỉ có thể kiên trì bắt đầu thao tác.

.

Miếng vết thương còn chưa lành bị một kích động xâm nhập lần nữa rách toét, máu tươi lập tức trào ra nhuộm đỏ au cả một góc bàn giải phẫu.

.

Từ từ khước trương đến một mức độ nhất định, Âu Dương Minh thật sự đã không thể làm nổi nữa.

.

Nhìn biểu tình thống khổ gồng gượng của Lam Dược trong lòng hắn như trăm nghìn toan đao cắt nát cõi lòng, nhìn không được buộc hắn dừng thủ, rướn người nhìn về phía pháp y, cố hỏi: “Được chưa, thầy?”

“Không được, rộng thêm một chút đi, khếch ra to nữa.” Pháp y vô tình đáp lại hắn.

Hắn nén lòng run rẩy tiếp tục thao tác.

Cứ thế pháp y lại lần nữa hạ xuống yêu cầu, huyết khẩu tàn phá càng khếch càng lớn, thẳng đến khi đạt tới một độ rộng không thể tưởng nổi.

Lúc này, pháp y mới vừa lòng nói hai tiếng “được rồi”, và chính thức bắt đầu kiểm tra.

Âu Dương Minh thở dài một hơi, mỗi một lùi sang một bên, chỉ cảm thấy cả người chảy đầy mồ hôi, ngay cả quần áo cũng bị nhiễm ướt đầm.

Quay đầu nhìn lại Lam Dục, đã thấy thiếu niên kia khép hờ suy nghĩ, suy yếu thờ dốc đứt quãng, giống như giờ phút này chỉ còn sót lại một nửa cái mạng.

“Aiz.” Trong lòng Âu Dương Minh dậy lên từng đợt khổ sở, dù sao đây cũng là người hắn từng yêu thương say đắm, nhưng ngày hôm nay lại biến thành cừu hận sâu thẳm, mọi thứ xảy ra nhanh đến mức khiến hắn không làm sao bắt kịp để thích ứng ngay nổi.

Công tác kiểm tra duy trì gần một giờ mới chấm dứt, vẫn cứ tùy ý giăng vật dầy vò qua lại, nhưng Lam Dục từ đầu chí cuối cũng không hề kêu ra bất cứ thanh âm nào, chỉ là lặng lẽ liêu minh cố nén.

“Đứng lên đi, còn ăn vạ ở đó làm gì!” Thấy Lam Dục nằm yên bất động, Ngô Chấn Quốc bực mình lên tiếng thúc giục.

Lam Dục cố sức nâng cánh tay gầy yếu, run rẩy chống vào cạnh bàn, nghĩ muốn khởi động nửa thân trên, lại bởi vì cơn đau đớn vô biên từ dưới thân truyền lên đã lấy đi mọi sức lực cuối cùng của nó.

Pháp y thấy thế tức thì quay sang Ngô Chấn Quốc, khàn giọng nói: “Mau gọi người nhà nó vào giúp nó đi, nhìn nó như vậy chỉ sợ là đến cả ngòì còn không được chứ đừng nói là đứng dậy.”

“Hừ, mấy tên thiếu gia công tử con nhà giàu có người nào người nấy cũng yếu ớt như sên!” Ngô Chấn Quốc bĩu môi, bất mãn đi ra ngoài cửa.

Chỉ chốc lát sau, bọn tay sai của Lam thị hùng dũng tiến nhanh vào trong. Mau chóng nâng Lam Dục dậy, bọn họ qua loa mặc bữa quần áo cho nó, rồi nâng hai tay nó chuẩn bị lôi thẳng ra ngoài.

Âu Dương Minh đứng một góc hờ hững lặng lẽ nhìn, hắn nhìn thấy Lam Dục gất gao cau mày, hiển nhiên là đau đớn tột cùng. Nhưng thực tế vẫn tùy ý để mặc bọn người làm sắp xếp thao túng, thô bạo kèm chặt hai bên nó bước những bước chân dài rộng thoăn thoắt đi về phía cánh cửa.

Trong nháy mắt đó, Âu Dương Minh bỗng nhiên sinh ra một tia sao động đuổi muốn lập tức đuổi theo con người trước mặt, nhưng hắn rất nhanh đã kịp khắc chế bản thân.

Lam Dược là kẻ thù hãm hại huynh trưởng, hắn làm sao lại có thể rĩ lòng thương hại cho một kẻ vong ân bội tín như nó đây.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

CHƯƠNG 20

Từ đó về sau Âu Dương Minh cũng không hề nhìn thấy Lam Dược xuất hiện một lần nào nữa, mãi cho đến hai tháng sau, khi pháp viện bắt đầu khai mở phiên toà.

Bởi vì loại vụ án về việc ngược đãi nam đồng hết sức đặc biệt và hiếm gặp, vì vậy vào hôm phiên toà được mở có rất nhiều người tụ tập đến xem và dự thính.

Âu Dương Minh không khỏi có chút nghi hoặc, người nhà Lam thị chẳng những không màng đến danh dự của dòng tộc, mà còn ở trước mặt của nhiều người tố tụng mấy vụ kiện rẻ tiền như vậy không cảm thấy thẹn hay sao, càng không nghĩ rằng Lam Dược sẽ phải rất khó xử trước đám đông à?

Chỉ chốc lát sau, Lam Trạch dẫn đầu một đám hộ vệ vênh vào tự đắc, nghênh ngang tiến vào.

Mọi người trong khắp thính phòng đều quay sang liếc nhìn. Tập đoàn Lam thị ở giới thượng lưu rất có thể lực ảnh hưởng toàn cục trên thị trường kinh tế, huống chi Lam Trạch ngày thường lại cực kỳ anh tuấn, mọi người một lần nhìn qua khó tránh khỏi đều phải thốt lên mấy tiếng tán thưởng hâm mộ.

Chỉ có nhà Âu Dương là biết quá thừa về con người đó, ẩn giấu bên dưới khuôn mặt tuấn mỹ bất phàm là một kẻ có nhân cách xấu xa, tàn nhẫn và lãnh khốc đến mức vô lương.

“Mở phiên toà!” Thanh âm trầm lắng của chánh án vừa vang lên, tiếng huyền não xung quanh cũng dần dần im bật.

Sau lời tuyên đọc quy tắc ở toà án, mặt chánh án vẫn không chút thay đổi mà cất giọng nghiêm nghị: “Mời bị cáo ra toà. . .”

Trong tiếng xôn xao của cả đám người phía sau hàng ghế dự thính. . . Âu Dương Minh nhìn thấy Âu Dương Phi được hai gã đình cảnh dẫn đến, vẻ mặt bình thản tiêu sái bước ra. Phong thái bình tĩnh đến bất ngờ hết như giờ phút này hắn đang sánh vai luật sư biện hộ không phải một bị cáo lên tòa chờ phán tội.

Sau khi vô tình quay đầu sang nhìn hời hợt về phía Âu Dương Minh, thậm chí kẻ kiêu ngạo đó còn hướng đệ đệ mình nở một nụ cười tự tin như khinh thường hết thấy.

Âu Dương Minh không khỏi nhẹ nhàng thở phào, xem ra trạng thái tinh thần của ca ca vẫn luôn rất tốt.

Ngay sau đó, tòa lập tức tuyên mời nguyên cáo Lam Dược. Tất cả mọi người đều thu mình lại đổ dồn ánh mắt về phía cánh cửa pháp viện, tò mò muốn nhìn thấy rốt cuộc người bị hại đồng thời bị đồng tính bắt nạt là dạng người như thế nào.

Cửa gỗ mở ra, Lam Dược ngồi trên một chiếc xe lăn được đình cảnh chậm rãi đẩy vào.

Âu Dương Minh không khỏi giật mình mờ trùng hai mắt nhìn trân trân, chẳng lẽ Lam Dược bị Lam Trạch tra tấn đến tàn phế rồi ư? Sao lại tới nông nỗi phải ngồi trên xe lăn tiến vào tòa án?

Thêm lần nữa cẩn thận quan sát, hắn phát hiện thiếu niên này quả thực đã tiêu tụy đến mức dọa người, hốc mắt hãm sâu, hai gò má gầy yếu. Sắc mặt lại bày ra một bộ dạng xám màu đáng sợ, giống như một cỗ tử thi mới vừa từ quan tài bước ra.

Hơn nữa bây giờ đã là xuân về hoa nở, mà hắn lại ăn mặc rất dày và nhiều lớp, cổ áo gài nút vắn khắn, che đậy một cách kín đáo và dị thường.

Khắp thính phòng chợt vang vọng những thanh âm thốn thức.

Lam Dược hiển nhiên là bị tình cảnh này dọa đến run rẩy, sợ hãi quét mắt nhìn qua bốn phía rồi ngay lập tức cúi đầu thấp xuống.

Âu Dương Minh không khỏi lắc đầu thở dài, mới nhiều đây mà đã không chịu nổi, chỉ một lát nữa thôi khi luật sư bên biện cố ý lăng nhục nó, trên thực tế nó càng không có khả năng ứng đối.

Thẩm lí và phán quyết chính thức bắt đầu.

Luật sư bên không tuyên đọc không cáo vạch trần một loạt tội trạng của Âu Dương Phi. Nghiêm trọng nhất trong đó chính là tính ngược đãi, hành hạ từ từ, thủ đoạn rất chi là tàn nhẫn và man rợ quả thực vừa nghe xong đều khiến cho người ta giận sôi tim sôi óc.

Âu Dương Minh tức giận nhăn vội mi lại, Lam gia ngang nhiên bịa đặt vu hãm ca ca, thật đúng là hạng tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ hạ tiện!

Cuối cùng, luật sư bên không trình lên đơn kiến nghị, khẩn thiết xin quý tòa xem xét về tính chất cơ bản của vụ kiện khi một đứa trẻ chưa đủ tuổi chưa đủ tuổi thành niên bị xâm phạm liên tục trong nhiều năm, hơn trên hết còn thấy được những gì Âu Dương Phi gây ra với Lam Dược không còn là nhưng hành vi phạm tội ghê tởm và bại hoại, bên cạnh đó còn là một khối ung nhọt làm xấu mặt tất cả hàng ngũ những luật sư cùng ngành.

Sau khi luật sư bên không trình bày xong, bầu không khí trong thính phòng dâng trào sự căm phẫn kiềm nén phát ra một tràng âm thanh nghị luận xôn xao.

Âu Dương Minh không khỏi thay ca ca toát mồ hôi lạnh, tình thế bây giờ đang thiên hẳn về phía Lam gia, ca ca và luật sư biện hộ của hắn nếu muốn

xoay ngược thế cục chỉ sợ còn khó hơn lên trời.

Sau lời kết thúc, chánh án tuyên bố đến phiên bên biện trần thuật, luật sư biện hộ của Âu Dương Phi là Vương Triết trong tay cầm một sấp văn kiện chậm rãi đi về hướng Lam Dục.

“Lam Dục, trong tay ta là bản báo giám định thương tích được gửi từ trụ sở giám định, hiển nhiên nó tố cáo ngược lại người trong mấy tháng gần đây liên tiếp bị xâm phạm tàn bạo, hơn nữa trên người còn có không ít tàn thương. Trong khoảng thời gian này, đương sự của ta đã bị giam lỏng, đương nhiên không có khả năng là do hắn gây ra, vì thế xin mời người hãy trả lời ta, rốt cuộc... đây là do ai làm?”

Một gã đình cảnh đứng bên cạnh Lam Dục bước lên mang giấy bút đặt trước bàn nó, bởi vì nó bị cầm nên chắc chắn sẽ không nói được, chánh án buộc phải an bài cho nó dùng giấy viết để thông qua trả lời.

Nhưng Lam Dục lại kinh ngạc nhìn chết trân trang giấy trắng tinh, không hề viết gì.

Vì thế Vương Triết không che giấu vẻ đắc ý, hạ thấp giọng hỏi lại một lần nữa: “Lam Dục, mời người hãy trả lời ta, rốt cuộc là do ai làm?”

Lam Dục vẫn như trước không hề có bất cứ phản ứng gì, kỳ thật vấn đề này nó căn bản không thể trả lời. Nó có thể nói cái gì đây, chẳng lẽ bắt nó nói là do ca ca cùng mấy tên tay sai của Lam gia gây ra ư? Đánh chết nó, nó cũng không dám nói như vậy!

“Lam Dục, người trả lời không được chứ gì?” Vương Triết nhếch miệng nở nụ cười giả dối: “Vì lời vu cáo đó căn bản không tồn tại!”

“A?” Khắp thính phòng dậy lên một trận xôn xao, tất cả mọi người đều nghi hoặc tò mò: sự việc này không tồn tại là sao? Rốt cuộc là ý gì đây?

Lam Dục cũng ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn thẳng Vương Triết, nó không rõ luật sư biện hộ vì sao lại nói như vậy.

Chỉ thấy Vương Triết ung dung đi lên từng bước, nhìn chằm chằm Lam Dục nói gằn từng chữ một: “Lam Dục, trên thực tế người có khuynh hướng tự ngược nghiêm trọng! Tất cả những thứ này đều là do một mình người tự gây ra, có đúng không?!”

Lam Dục lập tức ngậy ngẩn cả người, hắn cảm thấy được luật sư bên biện đang nói ra những lời hết sức vô lý.

Mọi người trong khắp thính phòng lại bắt đầu nổi lên xôn xao. Luật sư bên không nhịn không được lớn tiếng kêu lên: “Phản đối! Phản đối luật sư biện chỉ dựa vào suy đoán giả định mà chỉ trích lung tung!”

“Phản đối hữu hiệu!” Chánh án vẻ mặt không biến, nghiêm túc nói: “Luật sư bên biện, mời người không được tùy tiện đưa ra những phỏng đoán không có căn cứ.”

“Chánh án, ta không phải là phỏng đoán mà không có chứng cứ.” Vương Triết bày ra biểu tình vô tội và đáp lại: “Ta có nhân chứng có thể xác thực mọi chuyện.”

.

“Nga, vậy mời người đưa nhân chứng ấy ra tòa.” Chánh án thản nhiên nói.

.

Đương khi nhân chứng bên biện vừa bước ra, Lam Dục không khỏi sửng sốt. Người làm chứng cư nhiên là một người bạn cùng phòng của nó khi còn ở cô nhi viện Thánh Tâm!

.

Nam hài đó yên lặng tiêu sái đi đến bên bàn nhân chứng, với Lam Dục ngay cả một cái liếc mắt cũng không có.

.

Vương Triết mỉm cười đi đến trước mặt nam hài, ôn hòa bắt đầu vấn đề.

.

“Người từng cùng nguyên cáo sống chung tại cô nhi viện Thánh Tâm, phải không?”

.

“Đúng vậy.” Nam hài kia thành thật hồi đáp.

.

“Vậy... trong mắt người, nguyên cáo là dạng người như thế nào?” Vương Triết lại hỏi.

.

“Àn...” Nam hài chần chờ đáp: “Nó thực là một tên quái nhân, tất cả bạn bè đồng lứa ở cô nhi viện đều cho rằng nó có bệnh.”

.

“Nga, cô quái như thế nào?” Vương Triết lần nữa không che giấu mà lộ ra nụ cười giả dối một cách trắng trợn.

.

“Àn... Mỗi một hành vi nó làm đều rất khác thường.” Nam hài làm như có chút do dự rồi mới đáp tiếp: “Ví dụ như buổi tối khi đi ngủ, nó rất thích chui vào chăn của người khác, hơn nữa còn cởi sạch quần áo, trần truồng như nhộng mới chịu.”

.

“Thế... nó chui vào chăn của người khác để là gì, chẳng lẽ nó không có chăn sao?”

.

“Để làm ra những hành động rất kì cục... rất khó nói...” Nam hài ra chiều ấp a ấp úng: “Từ nhỏ nó đã bị câm bẩm sinh, lúc đầu thì ta nghĩ là do nó nhát gan nên mới làm vậy, sau ta mới phát hiện nó còn muốn bắt ta ôm nó, rồi còn nắm lấy tay của ta sờ soạng... nơi riêng tư của nó...”

.

“Vậy bọn người phản ứng như thế nào trước những việc đó?” Vương Triết tiếp tục dẫn dắt.

.

“Chúng ta đều rất căm ghét nó.” Nam hài đáp không chút do dự: “Từ đó về sau không hề có ai cho nó chui vào chăn của mình nữa. Thế là nó bắt đầu tự sờ soạng chính mình, thậm chí còn dùng đồ vật gì đó tự sáp nhập vào hậu môn mình.”

.

Lam Dục bất động đông cứng, gương mặt dần trở nên trắng bệch run rẩy, người bạn cùng phòng đang đứng trước phiên tòa đang trần thuật lại những thứ chưa bao giờ tồn tại kia áp bức tinh thần nó cực độ kinh hoàng.

Cả thính phòng đồng loạt im ắng rồi chậm rãi dâng lên từng đợt sôi trào, Âu Dương Minh cũng có chút chấn động, hần dần dần cảm thấy được bộ mặt chân thật của Lam Dược so với những gì mà hần từng tưởng tượng quả thật là hết sức phức tạp.

“Thế, nó làm những việc như vậy với biểu tình gì?” Vương Triết vẫn như trước thông dong dẫn đường.

Nam hài vờ suy nghĩ một hồi rồi mới đáp: “Nó trông như rất vui vẻ và thích thú khi làm như vậy, luôn luôn lộ ra một biểu tình hưởng thụ phấn khích, thường thường còn rên rỉ thành tiếng nữa. Làm cho bọn ta khi nghe thấy đều thay nó đổ mặt tía tai.”

“Bên cạnh đó, nó còn có cử chỉ nào vượt quá ranh giới không?” Vương Triết lại hỏi.

“Càng ngày nó càng làm ra những hành động quá mức cho phép.” Nam hài thờ ra rồi như nghiêm túc đáp tiếp: “Nó không riêng gì chỉ dùng đồ vật nhét vào hậu môn, còn dùng mấy thứ sắc nhọn linh tinh tự cứa vào da thịt của mình, thậm chí dùng cả dao con rọc bừa bãi lên thân thể của bản thân nó. Lúc nào cũng biến mình thành cả người đầy thương tích trông vào như tổ vè là đáng thương lắm”

Cả thính phòng chợt vang dội những thanh ồn áo chấn động.

Chánh án không thể không lớn tiếng giữ nếp: “Yên lặng! Yên lặng!”.

Âu Dương Minh khò sở nghiêng đầu nhìn về phía Lam Dược, đã thấy nó cầm lấy bút đang vội vàng viết nhanh cái gì đó, chốc lát sau cổ hết sức giờ tờ giấy lên thật cao.

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn về hướng tay nó, chỉ thấy trên mặt giấy trắng tinh có viết rõ ràng ba chữ thật to “Hần nói bậy”.

Chánh án không hờn giận mà khẽ cau mày, lạnh lùng nói: “Nguyên cáo, xin đợi luật sư bên biện hỏi xong mới được phát biểu ý kiến!”

Lam Dược nhìn thấy chánh án vẫn không để ý tới nó, thỉnh linh cô rướn người lên “A a” gào loạn, vẻ mặt cực kỳ kích động.

Chánh án thấy thế càng khó chịu, lạnh lùng cắt ngang: “Nguyên cáo, mời người hãy tự khống chế bản thân một chút!”

Nhưng Lam Dược căn bản không nghe hần nói, ngược lại càng ngày càng gào lớn hơn nữa, thậm chí còn lấy tay cầm vào bánh xe lăn muốn lao ra khỏi chỗ nguyên cáo, hai bên đình cảnh vội vàng giữ chặt nó lại.

Luật sư bên không vừa thấy tình cảnh đó, vội đứng lên nói: “Chánh án, bởi vì đương sự của ta xúc động quá mạnh, ta xin tạm thời hãy dừng phiên tòa lại.”

“Được rồi.” Chánh án bắt gặp Lam Dược càng thêm điên cuồng gào thét, đành phải đáp ứng nói: “Đồng ý cho luật sư bên không xin dừng phiên tòa, một giờ sau phiên tòa sẽ được mở tiếp tục.”

Lam Được bị đình cảnh ghi chặt đẩy xe rời khỏi toà án, lúc gần đi còn như kẻ điên trong cơn cuồng loạn, gào thét vùng vẫy, tay quơ quào níu kéo mọi thứ xung quanh, miệng không ngừng phát ra những thanh âm u uất bất lực.

Trong lòng Âu Dương Minh không khỏi xuất hiện nhiều cảm xúc lạ thường, Lam Được ơi Lam Được, rốt cuộc ngươi là loại người nào đây?

Trong căn phòng nghỉ chờ tòa yên lặng đến đáng sợ, Lam Trạch một tay xách Lam Được từ trên xe lăn hung hăng ném ngã trên đất.

“Ta từ sớm đã biết ngươi ti tiện, nhưng không nghĩ rằng ngươi lại ti tiện đến mức này!”

Lam Được vô lực nằm trên mặt đất thương tâm khóc nức, nó không hiểu vì cái gì mọi người đều phải tổn thương nó ức hiếp nó, bất kể nó chưa bao giờ làm điều gì thương tổn đến họ!

Lam Trạch tức giận đi tới đi lui trong phòng nghỉ, bỗng nhiên hướng mấy gã hộ vệ phía sau, tàn bạo hạ lệnh: “Các ngươi thao chết tên dê tiện này luôn cho ta! Đờ phải vì nó mà mất mặt xấu hổ!”

“A . . . A a . . .” Lam Được liều mạng lắc đầu, túm chặt chân ca ca hoảng sợ gào lên, này mấy tháng qua ngày cũng như đêm liên tiếp mập hạp đã gần như phá hủy toàn bộ thân thể nó. Nó sợ đi phải ngồi xe lăn vào tòa, là bởi vì hạ thân bị thương quá nặng, căn bản không thể đi đứng.

Nhưng Lam Trạch cũng không hề vì vậy mà thương hại nó, hấn hung ác túm tóc nó vạt ngửa lên, day nghiêng nói: “Ngươi sợ cái gì? Ngươi không phải là rất thích chịu ngược hay sao? Vậy thì cứ để cho bọn họ đến thỏa mãn ngươi đi, đáng lẽ ngươi phải thật phần chân mới đúng chứ! Còn vờ vịt gì nữa mà giả bộ thanh cao, hà đồ dê tiện?”

“A a a u r m . . .” Lam Được tuyệt vọng gào lên lần cuối trước khi bị người khác lấy tay bưng kín miệng.

Ngay sau đó, có hai gã hộ vệ lôi nó lên trên bàn, cứ thế thoăn thoắt lột sạch quần áo nó. . .

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Ái Trâm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

CHƯƠNG 21

Một mảnh bừa bãi nằm hỗn loạn ngổn ngang trong căn phòng nghỉ đặt bên cạnh toà án, mãi một lúc sau khi bọn tay sai đã mặc xong quần áo, thì Lam Được mới thở hắt hên dựa vào chân bàn mềm nhũn ngồi phịch dưới đất, điên cuồng mập hạp đã lấy sạch hết tất cả khí lực còn sót lại của nó, hiện tại nó suy yếu đến độ ngay cả mí mắt cũng không mở ra được.

Nhìn thấy bộ dáng hấp hối chán chường này của nó, Lam Trạch bực mình quay sang bác sỹ Lý lạnh lùng phân phó: ”Bác sỹ Lý, mau chuẩn bị thuốc nâng cao tinh thần cho nó đi!”

Sau khi tiêm xong một mũi, Lam Dược dần dần hé mở hai mắt, nhưng vẫn là mềm nhũn suy sụp ngồi bên chân bàn, đến cả một chút sức sống cũng không có.

Lam Trạch thấy thế liền bức mình quát lớn: “Bác sỹ Lý, sao vẫn không thấy hiệu quả gì hết vậy. Tiêm thêm vào cho nó một mũi nữa!”.

Bác sỹ Lý do dự nói: “Lam thiếu gia, Dược lượng quá lớn chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện. . .”

“Ta mặc kệ!” Lam Trạch vô tình nói: “Ta chỉ cần biết nó giá nào cũng phải ra tòa bằng dược!”

Nghe xong lời này, bác sỹ Lý cũng không dám hé răng, lại đem ống tiêm đâm vào tĩnh mạch của Lam Dược.

Một giờ sau, toà án lại lần nữa mở phiên.

Lam Dược ngồi trên xe lăn lần thứ hai được đẩy đi ra, lần này Âu Dương Minh phát hiện nó đã thay đổi toàn bộ quần áo, trạng thái tinh thần so với ban đầu còn sa sút tệ hại hơn rất nhiều, nhất là đôi mắt u oán vô thần đó, tất cả đều chìm trong một mảng trống rỗng và tuyệt vọng, nhìn không ra nửa điểm sinh khí.

Nhìn thấy bộ dạng tàn tạ này của Lam Dược, trong lòng Âu Dương Minh không khỏi nổi lên một tia trắc ẩn thương tâm, nhưng những lời nhân chứng vừa nói ban nãy vẫn còn vang vọng bên tai hắn. Nội tâm hắn đang giằng co kịch liệt với tư tưởng cố hữu sẵn có: Lam Dược, bộ dáng điềm đạm đáng yêu này của người có phải là một lớp mặt nạ dối trá nhằm che giấu bộ mặt chân thật của một kẻ điều toa lọc lừa?

Biện hộ chính thức bắt đầu, Vương Triết lại mời thêm một nhân chứng mới lên diễn trò hải tẩu trước khán đài pháp luật, cũng lại là một người bạn cùng phòng của Lam Dược khi ở cô nhi viện.

Đồng dạng như nhân chứng trước, thiếu niên này cũng ra sức chửi bới chỉ trích, biến Lam Dược từ kẻ bị hại miêu tả thành một tên hạ lưu biến thái có tâm chất cực kì bệnh hoạn.

Khắp thính phòng lại vang lên từng đợt âm thanh trầm trở khó nghe, Âu Dương Minh khổ sở hướng ánh mắt nhìn sang Lam Dược, chỉ thấy người kia như kẻ suy yếu ngồi ngây dại cúi đầu, trên mặt một chút biểu tình cơ bản cũng không có, nhìn qua như một khối thi thể bị thời gian tàn phá đến nỗi đánh mất linh hồn.

Sau khi thiếu niên kia bước xuống, Vương Triết lại mời đến một nhân chứng cuối cùng hiển nhiên cho rằng có tính thuyết phục nhất trong toàn vụ án – Hắn chính là Vương viện trưởng của cô nhi viện Thánh Tâm.

Ngồi một bên trên hàng ghế dự thính, Lam Trạch vừa nhìn thấy cư nhiên là người kia, lúc ấy đã muốn hung hăng xông tới dẫm tên hèn mạt đó một quyền! Nhớ lại trước kia, khi Lam Trạch mang Lam Dược rời đi có bọc kín miệng hắn bằng một khoản tiền không nhỏ, vậy mà hôm nay tên đề tiện này lại còn phản đòn quay lại đối nghịch với Lam gia, điều này thử hỏi Lam Trạch làm sao không tức giận cho được!?

Nhìn đến bộ dáng thất thổ hung tợn của Lam Trạch, Âu Dương Phi ngồi hiên ngang trước bực bị cáo nở nụ cười đắc ý châm chọc. Nếu không phải hắn mượn chuyện Vương viện trưởng tham ô mở tiền từ thiện vạch trần uy hiếp, thì cái tên hèn nhát sợ phiền toái này nói cách gì cũng không dám hợp tác với bọn họ chỉ trích ngược lại Lam gia.

Vương viện trưởng được cho là một người có tư cách và địa vị đạo đức trong xã hội. Và vì thân phận quan trọng như vậy nên hắn chính là nhân chứng pháp nhân có tính thuyết phục nhất trong vụ án. Những lời từ miệng hắn nói ra được coi là chứng cứ quyết định vụ án, hắn huyền thuyên những câu chuyện bịa đặt tưởng chừng như thật về Lam Dược không riêng gì có tính ham mê chịu ngược, mà còn tham lam, thấp hèn, vô sỉ... gần như có đủ tất cả những tính nết xấu xa nhất trên đời.

Hắn thân nhiên dựng đứng những câu chuyện chưa bao giờ tồn tại, kể ra không chớp mắt những hành vi xấu xa đê tiện mà Lam Dược chưa bao giờ từng làm. Ví như vì ham mê lợi lộc mà lao vào giành giật đồ đạc của người khác, thức ăn, trợ phẩm, mấy vật dụng hằng ngày mà các nhà hảo tâm bỏ tiền tài trợ cho cô nhi viện! Những điều đó khiến họ cảm thấy rất khó chịu nhưng lại nghĩ đó đơn thuần chỉ là hành động non trẻ của những kẻ quá thiếu thốn vật chất lẫn tình thương vì thế họ vẫn cố từ tốn mà nghiêm khắc răn dạy, nhưng hạng vô sỉ mặt dày đó làm sao nghe lọt, đã không biết hối lỗi còn chứng nào tật nấy. Thậm chí có đôi khi còn cắn ngược lại đối phương một ngụm, vu hãm người ta quấy nhiễu *** với ý đồ xảo trá tiền bạc. Mà Vương viện trưởng vẫn cố nhịn tận tình khuyên bảo dạy dỗ Lam Dược rất nhiều điều hay lẽ phải, nhưng Lam Dược bản tính tồi tệ, dạy mãi không sửa, cần bản để ngoài tai những lời khuyên răn dạy bảo của hắn!

Theo bài giảng thuật sinh động như thật từ thủ thuật múa mép giả dối vốn đặc thù của Vương viện trưởng, những người dự thính trong khắp sảnh phòng càng nghe càng kinh hãi, càng nghe càng oán giận, đều kinh ngạc với vẻ ngoài thoát nhìn nhu nhược dịu ngoan của Lam Dược cư nhiên ẩn giấu bên trong lại là một đứa trẻ bất hảo tâm tính hư hỏng!

Mà trong đó người kinh ngạc nhất chính là Âu Dương Minh. Đại não hắn sớm đã rối loạn tê dại. Hắn thật sự là không thể tin được một đứa trẻ luôn luôn nhu thuận thiện lương như Lam Dược thực chất lại chính là kẻ mưu toan âm độc giả dối, mọi ngôn từ của ba vị nhân chứng đều một mực nhắm vào nó mà phơi bày thực tại khiến hắn làm sao thể sinh nghi cho đó là những lời bịa đặt vô căn cứ.

Vương viện trưởng càng nói càng hoang đường càng nói càng độc ác, vốn tâm đã như nước lạnh nay Lam Dược rốt cục cũng không chế không nổi mà phần nộ run lên. Nó toàn thân đông cứng nhìn chằm chằm người đàn ông đã tàn phá nó hơn mười năm qua, quá khứ kinh hoàng từng chuyện từng chuyện vẫn còn in sâu trong tâm trí lần lượt hiện ra. . . . .

Năm ấy, chỉ vừa tròn mười tuổi đã bị Vương viện trưởng gắt gao đặt lên bàn bực nó lần đầu tiên làm những chuyện tình ái đau đến chết đi sống lại. Vì tham lam tranh giành mấy số tiền được quyền cho viện mà buộc nó phải chịu đựng mấy kẻ háo sắc thừa tiền tùy ý chà đạp. Nếu lỡ sai phạm bất cứ chuyện gì nhỏ nhặt cũng bị treo đứng lên thay phiên quất đánh. Mặc dù bụng đói kêu vang hay ốm đau bệnh tật cũng phải cố lết xuống giường làm trăm thứ việc không công nặng nhọc. Thậm chí lúc bị xâm phạm thương tích đầy mình còn phải tiếp theo thỏa mãn cái thú biến thái *** dục của tên viện trưởng có lòng tham lam không đáy. . . . .

Nước mắt cứ thế từng giọt từng giọt tràn ra rơi xuống, Lam Dược bị phần nhắm vội mắt lại, nó bị nhiều khi dễ và tra tấn như vậy, nhưng hôm nay trong mắt người đời nó lại biến thành một tên tiểu nhân hạ lưu vô sỉ, đê tiện thấp hèn nhất thiên hạ đã không còn mặt mũi nào mà ngược lên để cố sống tiếp. Nó thật sự không rõ, trời cao vì cái gì lại luôn trêu đùa giễu cợt nó như thế, nó lúc nào cũng lẳng lặng chịu đựng, lúc nào cũng nỗ lực vượt qua, hà cớ gì bánh xe vận mệnh vẫn đan tâm nghiền nát nó, đến bao giờ ma quỷ mới chịu buông tha từ bỏ nó đây. . .

Biện luận tiến hành đến đây, vô luận là người nào cũng giống như chánh án đều đã muốn nghiêng hẳn về phía Âu Dương Phi. Thời khắc ấy, người nhân chứng cuối cùng nắm chìa quyết định toàn vụ án tự mình đứng ra tiến hành phương thức biện giải.

Âu Dương Phi cứ thế dùng ngữ điệu chậm rãi nói những lời lay động nhân tâm kẻ khác, hắn điều toa nói rằng sau khi vừa thu dưỡng Lam Dược, liền phát hiện Lam Dược có thói quen hết sức dị thường. Lam Dược không riêng gì chỉ trầm mê mấy hành vi biến thái tự tàn tự ngược, mà còn chủ động câu

dẫn hấn, quyền rũ hấn cùng phát sinh quan hệ tình luyến. Mà hấn đương nhiên không thể cùng Lam Dục thông đồng làm ra những chuyện xằng bậy như vậy. Vì muốn cứu lấy tiền đồ của một thiếu niên còn quá trẻ như nó, hấn lao tâm khổ trí tìm mọi cách khuyên can nài nỉ, cuối cùng cũng không thu về một chút hiệu quả nào, rồi dần dần đến ngay cả chính hấn cũng bởi vì không chống cự nổi với sức cám dỗ của Lam Dục mà ngu xuẩn làm ra hành vi trái luân thường đạo lý.

Tiếp đó, Âu Dương Phi kể lại từ khi ấy trở đi đã cùng Lam Dục hình thành quan hệ thân thiết, nó thường xuyên muốn hấn làm này làm nọ, nhưng hấn vì thương nên đều là tận lực thỏa mãn. Mãi đến mấy tháng gần đây, Lam dục bỗng nhiên đưa ra yêu cầu muốn sang nước ngoài du học. Lần này hấn cương quyết không chịu đáp ứng, Lam Dục liền một mạch chạy thẳng về Lam gia, không lâu sau thì thấy tội danh ngược đãi được trình lên toà án.

Nói đến đây, trên mặt Âu Dương Phi lộ ra thần sắc thương tâm giả tạo, dùng ngữ điệu than thở thương tâm, buồn bã nói: “Ta thật không nghĩ tới nó lại làm như vậy, hơn một năm qua ta dày công chăm sóc cưng chiều nó cũng không cầu báo đáp. Vậy mà vì một chút không thỏa mãn toàn thành yêu cầu của nó, nó lại đả tâm trả thù ta như vậy, nó thật sự là rất nhẫn tâm !”

Thính phòng chợt vang vọng một mảnh chấn động phản nộ, mọi người hiện tại đối với Âu Dương Phi đã dần dần bắt đầu sinh ra đồng tình cảm thông. Có người thậm chí còn quay đầu nhìn Lam Dục bằng ánh mắt hèn mọn khinh bỉ.

Mà kinh ngạc nhất là Lam Dục vẫn ngồi yên bất động đối với hết thảy những việc xung quanh đều ngoảnh mặt làm ngơ, nghe xong mấy lời phi báng của Âu Dương Phi, nó ngược lại không như lúc trước mà lòng đầy căm hận nữa. Một người nếu đã phản nộ lên đến đỉnh điểm, thì ngược lại sẽ quy về bình tĩnh như ban đầu, mọi giác quan xung quanh cũng dần dần tê liệt.

Đương Âu Dương Phi trần thuật xong, Âu Dương Minh cũng suy sụp ngã dựa vào lưng ghế. Những lời người khác nói hấn có thể không tin, nhưng lời mà huynh trưởng nói hấn làm sao có thể không tin đây. Hiện tại, trong lòng hấn đã hoàn toàn u ám mờ mịt, lúc trước đối với Lam Dục còn cố ôm một tia hy vọng sau cuối, mà nay tia hy vọng đó cũng hết như ảo tưởng hoàn toàn tan biến.

Hấn nén không được trong lòng âm thầm ai oán: Lam Dục ơi Lam Dục, ta chưa bao giờ nghĩ rằng người lại là hạng người như thế, vậy mà ta trong suốt thời gian qua luôn bị người rập tâm lừa gạt, ta rõ là một kẻ vô dụng ngu xuẩn nhất thiên hạ!

Giây phút cuối cùng của vụ kiện, thẩm lý và phán quyết rốt cục cũng chấm dứt, bởi vì Lam Dục tinh thần dị thường nên tội danh ngược đãi của Âu Dương Phi không thể thành lập, nhưng hấn là vì cùng người chưa thành niên phát sinh quan hệ, nên bị chánh án phán xử giam cầm ba tháng để cảnh cáo.

Phiên tòa chấm dứt mọi người ra về với những nỗi niềm của riêng nhau, người thì phần uất thay người khác, người lại khinh bỉ thể nhân lắm chuyện buồn cười, kẻ thì tức giận không thôi người lại vui mừng đắc ý, còn những kẻ thất vọng và tuyệt vọng tội cùng vì nỗi đau mất mát quá lớn vẫn im lặng không nói.

Khi công pháp viện từ từ mở ra, Âu Dương Minh và Vương Triết vừa đi ra liền lập tức bị một đám phóng viên truyền thông vây quanh phóng viên chụp ảnh, trận cãi hôm nay ở tòa – Vương Triết biện luận đến phi thường phấn khích, lập tức khiến thanh danh của hấn vang dội khắp nơi.

Âu Dương Minh lại không thích sự náo nhiệt ồn ào bèn từ trong đám người lặng lẽ lui ra, âm thầm đứng trợ trợ một bên. Ca ca tuy rằng không bị phạt nặng, nhưng phải chịu đựng nỗi khổ ba tháng giam cầm, điều này ít nhiều cũng làm cho hấn cảm thấy được có chút khó chịu.

Chỉ chốc lát sau, Lam Trạch dẫn theo đám thủ vệ nghênh ngang bước ra. Cả đám phóng viên tụ tập bên kia lập tức chạy sang bên này luân phiên phỏng vấn. Lam Trạch cảm tức ra mặt không nói một lời, chỉ nhờ luật sư bên không thay hắn trả lời mọi vấn đề đang được hỏi dồn dập không ngớt, mặc kệ người ta có nhìn ra hay không, lửa giận trong ***g ngực hắn đã bùng lên thiêu đốt đến cực hạn.

Bởi vì không biết nói, Lam Dục căn bản không thể tiếp nhận phỏng vấn, vì vậy chỉ được chụp vài tấm ảnh mang về tượng trưng rồi thờ ơ bị đẩy sang một bên hù văng.

Tuy rằng lúc này bên ngoài tòa nhà mặt trời giương cao chiếu xuống những tia nắng sáng bùng ầm ập, nhưng Lam Dục lại cảm giác chỉ có cơn lạnh thấu xương đang từng đợt thổi quét qua người nó. Trận thua này đối với Lam gia có thể nói là làm mất hết danh tiếng trong giới thượng buôn, nó thừa biết, lúc sau trở về ca ca nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nó.

Đúng lúc này, nó bỗng nhiên cảm giác có người nào đó đang nhìn chăm chăm nó. Đột ngột ngẩng đầu lên thì lập tức bắt gặp ánh mắt Âu Dương Minh mang biểu tình vô cùng phức tạp.

Ngay trong nháy mắt này, Lam Dục phát giác Âu Dương Minh đã thay đổi. Trở nên cực kỳ xa lạ, tựa hồ biến thành một người nào đó mà nó chưa bao giờ quen biết. Trong con ngươi đen lấy luôn thấu suốt ôn nhu kia nay tràn đầy oán hận, thương tiếc, thất vọng thậm chí còn có lưu mang cả thần sắc hèn mọn khinh khi.

Tâm của Lam Dục thoáng chốc trầm xuống, hơn nữa rất lâu rất lâu cũng chưa trầm được tới đáy.

“Lam Dục, thì ra từ đầu đến cuối ngươi vẫn luôn lừa gạt ta. . .” Âu Dương Minh chậm rãi tiến gần nhìn thẳng vào Lam Dục bị ai nói: “Ta có nằm mơ cũng không nghĩ rằng ngươi lại là loại người như thế. . .”

Trong phút chốc, đại não Lam Dục bất thành linh nghe thấy tiếng sấm truyền chấn động hết như ngũ lôi oanh đỉnh, cả thế giới của nó trong một khắc đó hoàn toàn sụp đổ.

Sau khi nói những lời cần nói xong, Âu Dương Minh sâu kín thở dài một hơi, dứt tình quay người lại, không hề lưu luyến mà tiêu sái bước từng bước xuống từng bậc thang dài đằng đằng ở cửa pháp viện.

Ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Âu Dương Minh càng ngày càng khuất xa, trong đầu Lam Dục bỗng nhiên sinh ra một ý niệm mãnh liệt: Đuổi theo hắn. . Ta muốn bắt kịp hắn. . . Ta phải giải thích cho hắn nghe hết tất cả mọi thứ.

Ý tưởng bức thiết thôi thúc nó như ma xui quỷ khiến lay động bánh xe.

Xe lăn lao nhanh về phía trước phóng đi, khi bọn hộ vệ phát hiện đã chụp tay không kịp.

Mãnh lực lay động, vận tốc lao đi càng ngày càng nhanh. Khoảng cách cũng dần dần được kéo gần, Lam Dục nhìn thấy thân ảnh của người yêu dấu gần trong gang tấc, rõ ràng hiện ra.

Tức khắc ra sức rướn người giờ ra một tay về phía đó! Nó điên cuồng nắm bánh xe quay nhanh hơn nữa, lại căn bản không hề biết phía trước chính là bậc thang dốc đứng.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

CHƯƠNG 22

Vừa rời khỏi mấy bậc thang cuối, Âu Dương Minh bỗng nhiên nghe được từ phía sau truyền đến một tiếng nổ vang, ngạc nhiên quay đầu lại, hần nhìn thấy một cảnh tượng làm kinh tâm động phách.

Mọi người bất giác cũng thất thanh kinh hô, cả một chiếc xe lăn cùng Lam Dục theo từng bậc thang lăn lông lốc quay tròn lao thẳng xuống dưới, mấy tiếng “Loảng xoảng rầm ầm” vang lên báo hiệu chấm dứt màn giằng co kịch liệt vừa qua đi là một thân người lăn tròn ngã nhào xuống những bậc thang cuối cùng.

Xe lăn bị rơi chấn động nghiêm trọng biến hình, lăn sang một bên xa tít. Chỉ còn tro bụi Lam Dục cả người đầy máu quý sấp trên đất, vẫn bất động không hề nhúc nhích, cũng không phân rõ sống chết.

Bọn hộ vệ của Lam gia từ mấy bậc thang trên cùng lao vội xuống dưới, đúng lúc này, người nằm sấp trên đất kia bỗng nhiên khẽ lay động, gian nan cố ngẩng đầu lên.

Gương mặt lẫn lộn bê bết máu và bụi đất, người thiếu niên đó mở to đôi mắt đen láy u uất nhìn chăm chăm về phía Âu Dương Minh, ánh mắt thống khổ ấy tựa hồ như đang trông đợi một điều gì đó rất xa vời, lại như cố cầu xin một thứ không tưởng nín kéo tia hy vọng mong manh sau cuối.

Tìm Âu Dương Minh mãnh liệt co thắt, trăm ngàn lần muốn chạy đến ngay lập tức giang tay đỡ lấy người thiếu niên đáng thương trước mặt, nhưng hần lập tức xua đi cái ý niệm ngu xuẩn ấy trong đầu. Cấn chặt răng, dứt tình với quá khứ, xoay người tiếp tục đi về phía con đường của mình.

Phía sau vẫn truyền đến những tiếng thét gào tuyệt vọng bi ai của người mà hần từng yêu tha thiết, Âu Dương Minh thống khổ nhắm hai mắt lại, dưới chân di chuyển càng lúc càng nhanh, chỉ hận không thể ngay lập tức biến mất thật xa.

Mất nhìn thấy bóng dáng người yêu thương càng ngày càng nhỏ dần, Lam Dục càng gào to thê lương hơn nữa.

Một lần thôi, chỉ một lần nữa thôi... Xin hãy quay lại đi...

Nhưng... mặc cho nó khản giọng gào la như thế nào, thì tình yêu nhỏ bé của nó, ánh dương duy nhất trong cuộc đời tăm tối của nó từ đầu tới cuối vẫn không hề quay đầu nhìn lại.

Tất cả tất cả như hư vô tan vào bóng tối...

.

.

Lúc này bọn thủ vệ nhà Lam gia đã hung hăng xông tới, không chút thương tiếc mà thô bạo túm người nó lôi lên.

.

“A . . . A!” Lam Dược liều mạng vùng vẫy la hét chói tai, giống như một con thú nhỏ bị dồn đến chân tường gào thét không thôi những lời mà nó không bao giờ có thể phát âm thành tiếng.

.

Trong tiếng gào loạn u ơ của kẻ phát cuồng, Lam Trạch vừa trông thấy thì con lừa giận trong lòng đã lên đến đỉnh điểm, rít từng lời qua kẽ răng quát lớn: “Còn không mau lôi nó lên xe đi!”

.

Bọn hộ vệ vội vàng ba chân bốn cẳng nhét người thiếu niên đang co giật vào phòng xe màu đen bóng loáng. Lam Trạch lập tức cũng chui vào, đóng rầm cửa xe, thoáng chốc chiếc xe lộng lẫy đó đã lao nhanh ra giữa lộ!

.

.

Trong gian tầng hầm âm u của Lam gia, Lam Trạch từng cúc từng cúc hung hăng đá vào thân thể trần như nhộng của Lam Dược.

.

Mà Lam Dược chỉ có thể suy yếu nằm co người lại, ngay cả khí lực để trốn tránh cũng không có. Lúc ở trên xe, Lam Trạch đã đánh đập nó đến chết đi sống lại, rồi khi tha về tầng hầm vẫn như vậy không hề buông tha, mãi đến khi nó rã rời ngất đi mới nhấc chân dừng thủ.

.

“Bác sỹ Lý, mau cứu tính nó đi!”, con lừa giận còn sót lại vẫn chưa tiêu tán, Lam Trạch làm sao có thể dễ dàng buông tha cho nó, ngay lập tức sau một câu hung tợn phân phó, liền lùi sang bên cạnh ra về phiên toái châm lấy một liều thuốc.

.

Bác sỹ Lý tiến về phía lộn xộn trước mặt, sau vài phút loay hoay thì quay đầu sang nói: “Đại thiếu gia, cánh tay này của nó bị gãy rồi, có thể là do khi nãy lăn từ mấy bậc thang trên cao xuống.”

.

“Gãy xương thì nghiêm trọng lắm sao!” Lam Trạch hung hăng ném tàn thuốc xuống đất, thỉnh linh sải chân bước nhanh về phía trước chụp vội lấy cánh tay đang bị thương của Lam Dược, hung mãnh kéo nó từ trên mặt đất túm lên cao.

.

Cánh tay gãy nát bị người khác kéo giật lên trên, Lam Dược lập tức hét to một tiếng, đau đớn tỉnh lại.

.

“Kêu la cái gì! Muốn chết à!” Lam Trạch với tay nâng Lam Dược ghì lại trên tường, Ngay sau đó nắm chặt cánh tay nó hung ác vật ngược ra sau.

.

“A a a a a . . .” Lam Dược điên cuồng gào thét thật lớn, lập tức gục xuống, lần thứ hai hôn mê bất tỉnh.

.

“Đồ dê tiện! Lại còn muốn giả chết nữa sao?” Lam Trạch vắt cánh tay Lam Dược lên trên vừa định tiếp tục trò chơi man rợ ban nãy, một người hầu của Lam gia bỗng nhiên từ ngoài cửa chạy xộc vào trong, hướng hẳn gọi to: “Đại thiếu gia, lão gia từ bệnh viện gọi điện thoại tới, bảo ngài đi đón.”

.

“Trước sau không đến, lại nhằm ngay lúc này mà tới!” Lam Trạch hờn giận lớn tiếng, mặt nhăn mày nhu, không cam lòng buông lỏng Lam Dược ra. Tức thì Lam Dược “rầm” một tiếng mất đà té ngã trên đất.

“Trước mắt cứ để nó nằm đấy đi, chờ khi ta trở lại sẽ hung hăng giáo huấn nó sau!” Lạnh lùng ném những lời này sau lưng trước khi rời đi, ngay sau đó Lam Trạch liền vội vã ly khai tầng hầm.

Còn lại mỗi bác sỹ Lý và vài tên hộ vệ vừa thấy Lam Dược cả người đầy máu, cũng không mấy hứng thú đến gần nó. Điều lập tức theo sát chủ nhân mà rời khỏi tầng hầm, để trở lại một mình Lam Dược hôn mê bất tỉnh quỳ sấp trên nền đất lạnh băng đầy mùi ẩm mốc.

Trong cơn mê hỗn loạn những hình ảnh mơ hồ xẹt ngang trôi qua đầu nó. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Lam Dược bỗng nhiên trong mộng lung lờ mờ nghe thấy có ai đó đang vắng vắng gọi tên của mình.

Cố hết sức mở hé hai mắt, nó mang máng nhìn thấy trước mắt lộ ra một khuôn mặt cực kỳ quen thuộc, cố chớp mắt cẩn thận nhìn kĩ một lần nữa, dĩ nhiên là Thường Chính người bạn duy nhất đã rất lâu xa cách!

“A. . .” Lam Dược trong lòng mãnh liệt co thắt, nước mắt lập tức tựa như hồng thủy vỡ đê tuôn trào không dứt.

“Thực xin lỗi Lam Dược. . . Ta tới chậm quá. . .” Thường Chính ôm cổ nó đau lòng thổn thức: “Tên súc sinh Lam Trạch này đan tâm tra tấn người thành bộ dạng thê thảm như vậy. . . Thật là quá sức tàn nhẫn!”

Ái oán nhìn chăm chăm vào Thường Chính, những giọt nước mắt u uất ẩn sâu trong lòng nó suốt mấy năm qua hết chảy đều tràn hết ra ngoài, làm tấm da trên mặt. Hiện tại đối với nó, người duy nhất trên cõi đời này vẫn cảm thông và quan tâm nó rốt cuộc cũng chỉ còn lại mỗi người thanh niên trước mắt mà thôi.

Yêu thương nhìn chăm chú Lam Dược bằng ánh mắt trĩu mến, Thường Chính hạ thấp giọng nhỏ nhẹ nói: “Lam Dược, người biết không? Phụ thân người hiện cũng đang ở Yên Nam trang đó!”

Phụ thân đang ở đây sao? Lam Dược chấn động, lại nghe thấy Thường Chính nói tiếp: “Hôm nay, Lam tiên sinh từ bệnh viện đã về thẳng đây, bây giờ đang dưỡng bệnh trên lầu. Hẳn hình là vẫn chưa biết Lam Trạch đã mang người trở về. Giờ ta đi người đi tìm hắn, hiện tại chỉ có một mình hắn là có thể cứu được người thôi.”

Vừa nghe xong lời này, trong lòng Lam Dược nhất thời dấy lên một tia hy vọng cuối cùng, nó thật không dám nghĩ viễn vông cầu xin ca ca buông tha cho nó, chỉ là một mục hy vọng sau khi phụ thân can thiệp, ca ca có thể không tới tiếp tục quấy rầy Âu Dương Minh nữa. Chỉ vậy thôi. . . là đủ lắm rồi.

“Bọn hộ vệ đã bị ta dụ đi nơi khác rồi, Lam Dược, người bây giờ có thể đi lại được không?” Thường Chính cởi chiếc áo ngoài ra bọc lấy thân hình trần trụi của Lam Dược, thân thiết hỏi.

Lam Dược miễn cưỡng gật gật đầu, sau đó dùng cánh tay không bị thương còn lại bắt lấy vai Thường Chính cắn răng đứng lên. Tuy rằng hạ thân nó vẫn đau không chịu nổi, nhưng bức thiết cố kiên trì tựa người theo Thường Chính đi từng bước từng bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

CHƯƠNG 23

Lam Dược được Thường Chính dìu đi lên lầu. Bởi vì kịch liệt vận động khiến miệng vết thương hạ thân nó lần thứ hai rách toét, máu tươi theo đuôi chậm rãi chảy trượt xuống chân, nếu không phải từ đầu đến giờ Thường Chính vẫn dụng lực nâng đỡ thì chỉ sợ nó đã sớm từ trên cầu thang lăn tròn xuống dưới.

.

Vắt và lấm mới từ tầng hầm bò đến được lầu một, vừa đi tới hành lang, hai người bọn họ liền trực tiếp đụng mặt phải hai gã tay sai của Lam Trạch.

.

Lam Dược vừa thấy hai tên hộ vệ đó đã sợ tới mức hết âm cả lên, mấy tháng trời qua, đều từng bị tát thấy bọn tay chân của Lam Trạch tàn nhẫn gian *** qua, nó đối với những tên mặt người dạ thú đó có thể nói là cực độ sợ hãi.

.

Mà hai gã đó vừa thấy bọn họ cũng giật mình chấn động, một tên hộ vệ trong đó bước lên trước, vội vã thốt lên: “Thường tiên sinh, người làm gì vậy? ! Đại thiếu gia có dặn không được thả nó ra!”

.

“Chủ tịch Lam cũng đã trở lại, còn tới phiên đại thiếu gia làm chủ hay sao? !” Thường Chính phẫn nộ quát lớn: “Ta bây giờ sẽ dẫn nó đi gặp chủ tịch Lam, các người biết điều thì mau tránh ra đi!”

.

Hai tên kia vừa nghe dứt lời, nhất thời ngây ngẩn cả người, Thường Chính thừa cơ đỡ Lam Dược lách sang một bên đi ngang qua họ. Hai tên hộ vệ thấy thế, vội vàng bám chặt theo sau, từng chút từng chút cao độ cảnh giác.

.

Thường Chính biết quá thừa dụng ý của họ, cũng không e ngại nhiều mà ngược lại quay sang họ, cao giọng hỏi: “Chủ tịch Lam hiện đang ở đâu?”

.

Hai gã kia thoáng nhìn nhau rồi chân chò đáp lại: “Ồ... thư phòng.”

.

Thường Chính nghe thế liền đỡ Lam Dược chuyển hướng đi đến thư phòng. Lam Dược tuy rằng thống khổ không chịu nổi, nhưng tưởng tượng sắp tới có thể gặp mặt được cha ruột của mình, trong lòng lập tức dậy lên một cảm giác phấn chấn lạ lùng, cắn chặt răng gồng người chịu đựng nương theo người bên cạnh cố nén đau đi từng bước thật chậm.

.

.

Đến cửa thư phòng thì thấy hai tên hộ vệ của Lam Bình Trung vừa hút thuốc vừa đương nói dở vài câu chuyện phiếm, chợt thấy Thường Chính đi vào còn dìu đỡ một thiếu niên quần áo không chỉnh tề chật vật đến thăm hại liền hết sức kinh ngạc, thuận miệng hỏi: “Thường tiên sinh, đứa trẻ này là ai vậy? Sao lại bị tra tấn thành ra thế thảm như thế kia?”

.

Thường Chính cũng không trả lời hẳn, cất tiếng hỏi ngược lại: “Chủ tịch Lam có bên trong không?”

.

“Ừm. . .” Một hộ vệ trong bọn đáp: “Chủ tịch Lam và cả thiếu gia đều đang ở bên trong.”

“Vây, phiền người vào bấm báo một chút đi.” Thường Chính từ tốn lên tiếng: “Nói là ta phát hiện Lam Dược nằm lơ lửng trên mặt tầng hầm nên mới đưa nó đến đây.”

Bọn bảo vệ hơi do dự một chút rồi ngẩng đầu lên đáp ứng: “Được rồi, để ta đi vào báo lại, Thường tiên sinh, ngài hãy đợi ở đây đã. . .” Nói xong nhẹ nhàng gõ cửa, rồi mở cửa đi vào bên trong.

Rất nhanh, từ bên kia cánh cửa truyền ra những âm thanh hỗn loạn tranh cãi kịch liệt. Thường Chính thầm nghĩ Lam Bình Trung mấy tháng nay đều cách ly dưỡng bệnh nên đối với việc Lam Dược lại bị Lam Trạch bắt nhốt tra tấn đương nhiên là hoàn toàn không hay biết gì, lúc này tưởng tận chân tường, khẳng định là đang mắng nhiếc xối xả vào Lam Trạch.

Chưa đầy mấy phút, cánh cửa gỗ đương bất động chợt bị ai đó mạnh mẽ đá tung văng ra, tiếp đó chỉ thấy hung thần Lam Trạch sắc mặt tràn đầy sát khí vọt thẳng ra ngoài, vừa thấy Thường Chính lập tức hét lớn: “Thường Chính, người thật là cái thứ thích xen vào chuyện người khác! Ta xem người chán sống rồi chứ gì!” Vừa nói vừa giương nanh múa vuốt lao nhanh về phía trước.

Thường Chính vội vàng đưa thân mình bảo vệ Lam Dược, rất sợ Lam Trạch lại làm nó bị thương lần nữa. May thay, lúc này có hai gã hộ vệ chạy bắn ra khỏi phòng nhào lới kiềm giữ Lam Trạch lại.

“Thiếu gia, người bình tĩnh một chút đi. . . Lão gia bảo người mau vào bên trong kia. . .” Hai gã đó một bên gắt gao giữ chặt con thú điên cuồng Lam Trạch, một bên thì ra sức gào lên can ngăn.

“Mấy tên khốn kiếp nhà người! Buông ta ra! Ta muốn giết tên dê tiện này!” Lam Trạch liều mạng giãy dụa, nếu không phải hai gã hộ vệ được huấn luyện kỹ lưỡng thì hẳn từ sớm đã giãy thoát ra ngoài.

Lam Dược lui thân vào trong lòng Thường Chính run rẩy đến mức ngay cả đứng cũng không thể đứng nổi, ở góc độ của nó nhìn Lam Trạch tựa như một con dã thú hung mãnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ nhào về phía trước xé vụn nó thành từng mảnh nhỏ.

Thường Chính đau lòng đưa tay kéo nó vào thật sâu trong ngực, không ngừng vỗ về trấn an. Đúng lúc này, tên hộ vệ vào bấm báo khi nãy mới từ từ đi ra, đối Thường Chính nói: “Thường tiên sinh, lão gia mời người vào trong.”

Thường Chính trong lòng vui vẻ vội vàng đỡ Lam Dược đang chuẩn bị hướng vào thư phòng thì ngờ đâu tên hộ vệ đó lại lần nữa ngăn cản hắn: “Thường tiên sinh, lão gia có dặn chỉ cho một người là người được vào thôi.”

Vừa nghe dứt lời, Thường Chính phút chốc ngây ngẩn cả người, trong lòng thầm nghĩ: Lam Bình Trung rốt cuộc đang có dụng ý gì đây? Chẳng lẽ hắn không muốn gặp mặt Lam Dược hay sao?

“Ha ha ha ha! ! !” Lam Trạch đứng một bên bỗng nhiên cuồng tiếu cười lớn. Đặc ý hướng Thường Chính cất giọng châm chọc: “Thường Chính, người nghĩ rằng ta và phụ thân sẽ tiếp nhận cái thứ yêu nghiệt thấp hèn này sao!? Hắn còn mong sao vĩnh viễn cũng đứng để mình phải nhìn đến mặt nó nữa kia!”

Thường Chinh cảm giận trừng mắt liếc nhìn trần trần Lam Trạch, rồi kiềm lại cúi đầu nhìn xuống Lam Dược đang trong ***g ngực mình. Đã thấy thiếu niên đáng thương này sắc mặt trắng bệch dọa người, hiển nhiên là bị những lời tàn nhẫn của Lam Trạch đâm thật sâu vào cõi lòng mong manh vốn đã tan nát từ lâu.

Kể đó còn nghe thấy Lam Trạch vẫn không chùn bước lớn tiếng quát tiếp: “Lam Dược, tốt nhất là ngươi đi chết lun đi, đừng có vọng tưởng nữa! Ngươi có biết phụ thân đối với ngươi có bao nhiêu oán hận và căm ghét không!? Ngươi là nỗi sỉ nhục lớn nhất đời hần! Hần cả đời này, vĩnh viễn cũng không bao giờ muốn nhìn thấy mặt ngươi!”

Lời châm chọc cay độc ác nghiệt như tiếng sấm nổ vang, càng vắng vắng bên tai thì nó càng vùi sâu vào trong lòng Thường Chinh hơn mà càng vùi sâu trong lòng người kia thì nó càng run lên dữ dội.

Kỳ thật từ hai năm trước khi nó từ cô nhi viện được đón trở về, nó chỉ biết phụ thân đơn giản là không muốn nhìn nhận nó mà thôi. Mãi cho tới nay, tận sâu trong nội tâm của nó vẫn luôn tồn tại một ảo tưởng, mỗi ngày đều ảo tưởng phụ thân có thể nảy sinh chút lòng thương hại, tiếp nhận nó, thừa nhận sự tồn tại của nó. Nhưng từ hôm nay trở đi, thứ ảo ảnh vĩnh viễn không thể hóa thành sự thật đó, khát vọng được yêu thương mãnh liệt ấy đã tan biến như bọt biển chưa kịp thành hình trên mặt nước và cứ như vậy mãi mãi chìm sâu dưới đáy đại dương mệnh mông sâu thẳm.

Lam Trạch vẫn như trước la hét chửi rủa loạn xạ, đồng thời cũng ra sức vùng vẫy cố thoát khỏi sự trói buộc kiềm kẹp của hai tên hộ vệ phiền phức bên cạnh. Mà hai tên kia cũng thừa biết tình thế càng lúc càng không ổn, vì thế phối hợp nhau vội vàng kéo hần vào phòng.

Tên hộ vệ vừa đi ra ban nãy cũng lên tiếng thúc giục Thường Chinh: “Thường tiên sinh, ngươi mau vào đi thôi. Ngươi yên tâm, đứa trẻ này ta sẽ giúp ngươi chăm sóc nó cho.” Dứt lời tức thì chìa tay ra định kéo Lam Dược về phía mình.

Nhìn cánh cửa thư phòng vừa đóng chặt, Thường Chinh thầm nghĩ: chi bằng ta thử vào cầu xin chủ tịch xem sao, biết đâu hần sẽ mềm lòng mà thay đổi ý định thu nhận Lam Dược. Nghĩ vậy liền quay đầu lại trêu mến nhìn Lam Dược, ôn nhu nói: “Lam Dược, ngươi ở lại đây chờ ta một chút. Ta vào trong đó van xin Chủ tịch Lam thay ngươi rồi hần nhất định sẽ chịu gặp ngươi thôi mà.”

Lam Dược sợ hãi nhìn hần, tuy rằng trong lòng cực độ khủng hoảng, nhưng vẫn im lặng khẽ gật đầu.

Thường Chinh một mình đi vào bên trong. Hộ vệ diu đỡ Lam Dược ngồi xuống trên chiếc ghế dựa gần đó. Lam Dược nắm chặt chiếc áo khoác duy nhất kéo lại che giữ thân thể, mở to đôi mắt kinh hoàng sợ hãi nhìn chăm chăm vào sân nhà không ngừng run rẩy. Tuy rằng hiện tại nó đã có hy vọng được cứu vớt, nhưng trái tim bé nhỏ mong manh từng hứng chịu quá nhiều tra tấn hành hạ, từ đầu đến cuối vẫn không thể bình ổn trở lại nhịp đập của một con người bình thường.

Trong thư phòng nghiêm trang rộng rãi, Lam Bình Trung đang nổi trận lôi đình lớn tiếng quát nạt tên bại hoại Lam Trạch: “Ngươi là một thằng đốn mạt, chỉ mới là một món hàng rách nát từ cô nhi viện chạy đến thì ngươi lập tức đã bị nó dụ hoặc cho thần hồn điên đảo! Ngươi xem lại bộ dáng bây giờ của ngươi đi, đáng vẻ đó có giống với người thừa kế của một tập đoàn hùng mạnh nhất Châu Á hay không!? Ngươi thực sự làm ta quá thất vọng mà!”

“Phụ thân, ta biết ta làm người rất thất vọng, nhưng ta không có cách nào khác để khống chế bản thân!” Lam Trạch chau mày thống khổ biện giải: “Cái tên đề tiện đó là một thứ yêu nghiệt tạp chủng! Vì muốn chống lại sự căm dỗ chết người của nó ta buộc phải giãy vò nó, lẳng nhục nó. . . Nếu không như thế ta sẽ bị nó nhấn chìm triệt để trong vòng tròn tình ái oan nghiệt, hủy diệt hoàn toàn tất cả những gì tươi đẹp nhất xung quanh ta. . .”

Vừa lúc đi vào, Thường Chinh nghe thấy những lời đan tâm tàn nhẫn đó, tận đáy lòng hần chợt dậy lên một cảm giác cực kỳ chua xót: Thì ra trong lòng

Lam Bình Trung, Lam Dược – đứa con riêng sinh ra vì chính tội lỗi mà hắn gây ra chỉ có thể xem như là một món hàng rách nát từ cô nhi viện vô cố chạy đến.

Nhìn thấy đứa con mà mình đặt hết niềm tin nhiều vào đó thậm chí là đứa con duy nhất yêu thương, mà nay đã sa ngã thành bộ dáng tệ hại như thế, Lam Bình Trung không nén được giận đến run người, thù quyền nắm lại, vừa định mắng tiếp, thì quay đầu lại chợt phát hiện Thường Chính đã đứng đó từ bao giờ. Và chính Thường Chính lúc này cũng nhẹ nhàng lên tiếng: “Chủ tịch Lam . . .”

Lam Bình Trung cau mày ngậm hẳn miệng lại, buồn bực đi đến bên bàn làm việc với tay cầm lấy một tấm chi phiếu đưa về phía Thường Chính, lạnh nhạt nói: “Thường Chính, đây là một trăm vạn Dollars, người lập tức mang theo Lam Dược rời khỏi đây ngay, đi càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng để cả đời này của ta phải nhìn thấy mặt nó!”

Nhìn vào tấm chi phiếu mang giá trị cực lớn như thế, Thường Chính tức thì hiểu được Lam Bình Trung rõ ràng là muốn tống cổ Lam Dược ra khỏi Lam gia, triệt để rời khỏi mối quan hệ nhặng tội lỗi của họ. Trên thực tế, có thể trốn xa khỏi Lam Trạch chính là biện pháp tốt nhất trước mắt. Nhưng Lam Dược lại rất hy vọng muốn nhìn thấy mặt phụ thân nó một lần, vì thế Thường Chính vội lên tiếng cầu xin: “Chủ tịch Lam . . . . .”

“Người không cần nói thêm nữa!” Lam Bình Trung môi mết cắt ngang lời hắn: “Ta thừa biết người đang định nói cái gì, ta sẽ không đi gặp nó đâu! Ta không muốn nhìn thấy gương mặt tội lỗi kia của nó! Người mau mau cầm lấy chi phiếu rồi đi nhanh đi!”

Nhìn vẻ mặt sắt đá của người đàn ông tuyệt tình đó, Thường Chính ý thức được dù có cố cầu xin thế nào cũng chỉ vô dụng mà thôi. Hắn từ đầu không định sẽ nhận tấm chi phiếu đó, nhưng lại nghĩ, Lam gia vốn đã thiếu Lam Dược rất nhiều món nợ, đó là một điều rõ ràng không thể phủ nhận, lại nói số tiền này có thể cho Lam Dược một cuộc sống yên ổn và khá giả. Vì thế, hắn bước lên tiếp nhận món tiền mà Lam Dược xứng đáng được hưởng.

Cửa thư phòng chậm rãi mở ra, Thường Chính ủ rũ lê từng bước ra ngoài, Lam Dược vừa nhìn thấy nét âu sầu của hắn thì đã biết cơ hội gặp mặt phụ thân đã thành vô vọng, không nên nổi mở cảm giác lạnh buốt tràn ra từ cõi lòng, hốc mắt nó rất đau, đau đến nỗi bức lệ phải rơi ra, trái tim bị bóp nát cuối cùng cũng chìm xuống tới đáy, và vừa chạm đáy đã lập tức vỡ tan. ....

“Lam Dược, chúng ta đi thôi.” Thường Chính nhẹ nhàng nâng Lam Dược dậy, từ tốn nói: “Ta dẫn người đi đến nơi khác tốt hơn, ở nơi nào mà không ai có thể khinh rẻ và bắt nạt người.”

Sâu kín thờ dài, Lam Dược quay đầu lại nhìn vào cánh cửa to lớn của thư phòng – cánh cửa chưa bao giờ rộng mở với nó, cắn chặt răng run rẩy đứng lên, nương theo Thường Chính chậm rãi hướng ra ngoài cổng.

Từ Yên Nam trang đi ra quốc lộ, Lam Dược vẫn tựa đầu vào cửa kính ô tô ngơ ngác nhìn cảnh vật ven đường trong bóng tối bua vây đen đặc cứ từ từ lùi dần ra sau. Tuy rằng cuối cùng cũng có thể thoát khỏi ma trảo của ác ma, nhưng nó lại không hề cảm thấy một chút vui vẻ nào.

Âu Dương Minh phi nhô, cha và anh đứt đoạn ân tình, song song với hơn mười năm qua chịu đủ mọi khổ sở lắng nhục cùng tàn phá. . . Tất cả tất cả đều như một con dấu rõ ràng khắc sâu vào tận tâm can nó. Lam Dược hiểu được con dấu đó sẽ đi theo nó suốt cả một đời, vô luận là sẽ trải qua chuyện gì, bất luận là trôi qua bao nhiêu năm tháng, cũng vĩnh viễn sẽ không bao giờ biến mất mà tồn tại ở nơi đó mãi mãi. . . mãi mãi. . .

Ngồi tại hàng ghế tài xế, Thường Chính vẫn yên lặng điều khiển xe chạy, lâu lâu lại chú ý liếc sang người thiếu niên đang ngồi bên cạnh. Đối với người thiếu niên đã trải qua quá nhiều bi thảm, trong lòng hắn giờ lại tràn ngập triu mến. Âm thầm tự thề: Từ giờ trở đi, sẽ dốc hết toàn lực để yêu thương nó, che chở và bảo vệ nó. Làm cho cuộc sống của nó từ nay về sau đều khoái hoạt hạnh phúc tràn ngập ánh mai tươi đẹp!

Khi xe chậm rãi rẽ sang một con lộ khác thì Thường Chính bỗng nhiên phát hiện đằng sau lò mờ có bóng một chiếc xe khác đang lao như bay về phía họ. Từ kính chiếu hậu hắn rõ ràng nhìn thấy, chiếc xe kia đang lao đi với vận tốc kinh hồn, càng ngày càng tiến gần. Thân xe được một lớp sơn đen tuyền láng bóng, mang kiểu dáng đẹp đẽ và quý phái, rõ ràng chính là chiếc xe đắt tiền chuyên dụng của nhà Lam thị!

“Nguy rồi! Lam Trạch đã đuổi theo đến đây!” Thường Chính buộc miệng thốt lên.

Lam Dược mãnh liệt giật mình chấn động, vội vàng hoảng sợ quay người lại nhìn vội ra sau. Chỉ thấy phía sau cách đó không xa có một chiếc xe màu đen quen thuộc đang càng ngày càng ép gần, giống như một con quái thú lao đi đâm toạt màn đêm âm u đáng sợ. Xuyên thấu qua lớp kính, nó thậm chí có thể nhìn thấy gương mặt Lam Trạch âm trầm lãnh khốc đương ngồi tại vị trí buồng lái!

Vội vàng giảm mạnh chân ga, Thường Chính gia tăng vận tốc xe lên đến cực hạn. Hắn nói giá nào cũng không thể để Lam Trạch bắt kịp bọn họ!

Trong không gian tối lò mờ giữa một con đường lộ chật hẹp dài ngoằng uốn lượn, hai chiếc xe điên cuồng một trước một sau truy đuổi nhau đến cùng, thiếu chút nữa đã tạo ra không ít tai nạn trên đường.

Ngay khi rẽ sang khúc quanh bên triền núi, Thường Chính baàng hoàng phát hiện phía trước có một chiếc xe trọng tải to lớn đang lao như vũ bão ngược chiều về phía hắn. Bởi vì tốc độ xe quá nhanh, cho dù phanh lại cũng không đủ kịp nữa, hắn chỉ phải cố hết sức chuyển bánh lái sang một bên, nhắm mắt lao đại vào biên đường bên cạnh.

“Ầm” một tiếng va đập vang lên, xe bọn họ hung hăng đâm vào một cây cột bên đường, mui xe trầm trọng biến dị, tất cả đèn pha kính chiếu đều bể nát.

Thường Chính cố sức từ buồng lái ngẩng đầu dậy, phản ứng đầu tiên là nhìn sang Lam Dược bên người có xảy ra chuyện gì hay không. May mắn, người kia cũng chỉ bị xây xước nhẹ, kinh hồn bạt vía mở to mắt nhìn chăm chăm lại hắn thở dốc hỏn hển.

Đang định vui mừng ôm chầm lấy người kia thì Thường Chính bỗng nhiên nghe được từ phía sau lại truyền đến một tiếng nổ vang chấn kinh thiên động địa, hắn cùng Lam Dược luống cuống quay đầu ra sau nhìn lại, vừa lúc ấy thì nhìn thấy chiếc xe màu đen của Lam Trạch bị chiếc xe tải to lớn ban nãy đụng phải mà bay đứng lên không trung, tiếng động cơ gào thét xé rách cả một góc trời đêm tĩnh lặng, chiếc xe tàn tạ ấy trở mình một vòng rồi lật nhào ra sau, từ trên cao lao thẳng xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

CHƯƠNG 24

Trải qua mãnh liệt va chạm như vậy, chiếc xe sang trọng bóng loáng trong nháy mắt đã biến thành một đồng sắt vụn.

Cuồng quít lao ra khỏi xe, Thường Chính không thể tin được những gì mình vừa chứng kiến, chỉ sợ tới mức tay chân lạnh cóng.

Lam Được cố hết sức gượng dậy từ trong xe chui ra, Thường Chính vội vàng chạy lại đỡ lấy nó, chỉ cảm thấy thân hình nhỏ gầy của nó không ngừng run rẩy, cơ hồ ngay cả đứng cũng không vững.

Rất nhanh, xe bảo hộ của Lam gia cũng đuổi kịp tới nơi, xem chừng là trước giờ vẫn luôn theo sát phía sau xe Lam Trạch.

Cửa xe mở toang, Lam Bình Trung được một đám thủ vệ nâng xuống run rẩy bước ra, vừa thấy thảm trạng ở hiện trường tai nạn, thì toàn thân tê liệt mất lực ngã quỵ xuống đất.

Lam Được cuối cùng cũng gặp được phụ thân của mình, trước kia nó lúc nào cũng mãnh liệt hy vọng có thể gặp mặt phụ thân dù chỉ một lần. Nhưng hôm nay, khi nó buộc phải nhìn thấy phụ thân ngay trong hoàn cảnh tột tệ thế này, trong lòng không còn cảm giác nào ngoài nỗi sợ khiếp đảm không nói nên lời.

Tri giác của nó giờ đây đã lên đến cực hạn, Thường Chính không nhận được kéo nó vào lòng càng ôm càng chặt, thống hận không thể đem tất cả sức lực và dũng khí của mình truyền lại hết cho người yêu dấu.

Chỉ chớp lát sau, cảnh sát giao thông và xe cứu thương đã nhanh chóng chạy tới, nhờ sự hợp tác hỗ trợ của nhiều người mà Lam Trạch toàn thân đầy máu không rõ sống chết đã được kéo ra từ trong đồng sắt vụn hỗn loạn đồ nát, tức thì được nâng lên xe cứu thương đưa thẳng về bệnh viện cứu chữa.

Lam Bình Trung cùng bọn hộ vệ vây quanh vội vàng đi vào ô tô cũng chạy ngay tới bệnh viện, từ đầu đến cuối chưa bao giờ để mắt nhìn đến Lam Được một lần.

Yên lặng tựa vào một góc, Lam Được âm thầm cúi thấp đầu xuống, nó hiểu chứ, trong mắt phụ thân chỉ có mỗi ca ca thôi, đối với thứ nghiệt tử như nó hoàn toàn không đáng sinh ra, phụ thân căn bản khinh thường sự tồn tại của kẻ mang dòng máu tội lỗi vì thế mới không ngoảnh lại nhìn nó lần nào.

“Chúng ta... đi thôi.” Sau khi hỗ trợ cảnh sát ghi chép lại một số trình tự vụ án, Thường Chính đi tới ôn nhu đỡ Lam Được dậy. Xe của bọn họ hẳn cũng đã kiểm tra xong, tuy rằng bị va đập khá là thê thảm, nhưng vẫn còn có thể nổ máy chạy được.

Mấy vị cảnh sát giao lộ nhìn thấy Lam Được mình đầy thương tích áo quần rách rưới, nên mới đề nghị bọn họ tốt nhất cũng nên đến bệnh viện để xem thử, nhưng Thường Chính tưởng tượng lúc đến bệnh viện có thể còn sẽ bắt gặp người nhà Lam thì, nên liền lập tức khéo léo cự tuyệt ý tốt của cảnh sát. Hẳn hoàn toàn không muốn để Lam Được và Lam gia có thêm bất cứ một vướng mắc nào nữa.

Đối với Lam Được mà nói, nó cũng mong muốn mau chóng rời khỏi nơi thị phi này. Chuyện sống chết của Lam Trạch với nó cũng không quan trọng. Giờ phút này nó chỉ cảm thấy vô cùng chán nản, nó cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn làm, thậm chí phải đi đâu đó thật xa, thật xa để thoát khỏi sự ám ảnh của bóng ma quá khứ...

Chiếc xe chở họ lần thứ hai khởi động, hướng về con lộ thẳng tắp trên hành trình xa xăm vô định.

Cảm thụ được sự dịu dàng ân cần chở che của Thường Chính, những cơn đau tê dại mà Lam Dược đang mang cũng dần dần được giảm bớt. Con đường trước mắt tuy rằng rất mơ hồ và xa vời, nhưng nếu có Thường Chính không ngại ngần trở vắn ở bên cạnh chia sẻ cùng nó, nó lập tức cảm giác được một sự an tâm trước nay chưa có, trái tim vỡ nát ấy đã nhặt lại được vài mảnh vụn con con, và dù rất nhỏ nhưng đôi khi cũng khiến người ta ấm áp vô cùng.

.

.

*****

Sau ngày trở về từ pháp viện, trái tim Âu Dương Minh như vẫn bị ai đó bóp nghẹn, cố thế nào cũng không giãn ra thở nổi. Tiếng gào tuyệt vọng thê thương của người kia lúc nào cũng quẩn quanh bên tai hắn, ám ảnh hắn trong những giấc mơ, đuổi bắt linh hồn hắn mãi đến giờ vẫn không thể tiêu tán.

.

Ngày ngốc nằm đừ ở nhà suốt mấy ngày liền, hắn mới rã rời lột thân mình đi đến trường học.

.

Vừa mới đến trường, bạn cùng phòng với hắn là Ngô Chấn Quốc đã chạy tới giục dậy tinh thần hắn bằng một tin chấn động: “Âu Dương, người biết gì chưa, Lam Trạch – thằng anh trai của Lam Dược – người kiện anh người phải ra tòa án ấy vừa gặp tai nạn rồi!”

.

Âu Dương Minh kích động, vội vàng bắt lấy Ngô Chấn Quốc đòi hắn kể lại đầu đuôi.

.

Ngô Chấn Quốc nhanh miệng nói: “Nghe nói hắn bị đâm xe thê thảm lắm, hai chân đều tàn phế, sau này chỉ có thể ngồi trên xe lăn mà sống hết quãng đời còn lại.”

.

“A!” Âu Dương Minh khiếp sợ há hốc miệng, đến nửa ngày cũng không nói được câu nào. Lúc này người duy nhất trong lòng hắn nghĩ tới chính là Lam Dược, Lam Trạch nay đã tàn phế, hiển nhiên người thiếu niên kia không biết sẽ còn biến thành bộ dạng thê thảm nào nữa. Nghĩ vậy, hắn nhin không được nóng lòng muốn đi thăm Lam Dược, lại một hồi nhớ đến những lời buộc tội trước tòa án, tâm hắn dần dần chùng xuống, trái tim nương theo từng trận băng giá, rất nhanh cái ý niệm mờ hồ đó cũng vụt mất trong đầu.

.

Cứ như vậy mâu thuẫn trải qua vài ngày, Âu Dương Minh vẫn đến trường học đều đều bỗng nhiên nhận được điện thoại của ca ca từ nhà gọi đến. Ở đầu dây kia Âu Dương Phi mừng rỡ nói cho đệ đệ biết, luật sư biện hộ Vương Triết đã đứng ra bảo lãnh hắn, hiện tại hắn đã được phóng thích trở về.

.

Âu Dương Minh lập tức hân hoan tinh thần phấn chấn, ca ca cuối cùng cũng thoát khỏi nỗi khổ lao ngục. Hắn lập tức đi đến chỗ giáo sư xin phép, rồi vội vã đánh xe chạy thẳng về nhà.

.

Vội vàng đi ra từ thang máy, Âu Dương Minh liếc mắt nhìn vào cửa phòng đương khép hờ trong nhà, thì biết ca ca đã thật sự trở lại.

.

Hưng phấn tiêu sái tiến gần cửa phòng, Âu Dương Minh thỉnh linh nghe được từ trong vọng ra thanh âm của ca ca cùng Vương Triết nói chuyện.

Chỉ nghe Vương Triết biếng nhác cất giọng: “Không nghĩ là Lam Trạch sẽ biến thành một tên tàn phế như thế, rõ là báo ứng nhân tiền!”

Tiếp theo là chất giọng âm lãnh của ca ca vang lên: “Đáng đời, những kẻ hại ta cho tới bây giờ không có kẻ nào là có kết cục tốt cả! Lúc trước nếu không phải ta nhanh tay mua được mấy nhân chứng làm giả lời khai, hiện tại chỉ sợ đã bị hấn hại đến nỗi phải lê lét ngồi tù mất mấy năm trời!”

“Mua được mấy nhân chứng... làm giả lời khai. . .” Khi nghe thấy những câu nói đó, trong lòng Âu Dương Minh mãnh liệt rung động, nhin không được dùng hấn cước bộ, trong lòng mơ hồ cảm thấy được ca ca tựa như đang che giấu một điều gì đó.

Lại nghe thấy trong phòng tiếng Vương Triết cười lớn mĩa mai: “Âu Dương à, người lợi hại thật nha, đánh phủ đầu hấn bằng cách lợi dụng nhân chứng làm giả lời khai vu hãm ngược lại Lam Dục có khuynh hướng tự tàn, nếu không trận này ở tòa án, căn bản chúng ta làm gì có cơ thắng.”

“Ha ha, chiều này nhất định là khiến Lam Trạch tức điên lên được!” Âu Dương Phi đắc ý cười đáp lại: “Hon nữa nhân tiện còn có thể khiến tên đệ đệ ngu ngốc của ta với Lam Dục này sinh hiểu lầm, thật sự là nhất cử lưỡng tiện!”

Nghe đến đây, Âu Dương Minh giống như vừa bị ai đó vào nện đầu một cú thật lớn, tay chân lạnh ngắt đứng sững tại chỗ.

Tiếp đó lại nghe thấy Âu Dương Phi cất cao giọng phấn khích: “Cái tên Lam Dục đệ tiện đó, yêu em trai ta muốn chết đi được, ta suốt ngày tra tấn hành hạ nó cũng không dám hé răng, đây đọa hon một năm mà vẫn cứ cố ôm lấy thứ hy vọng rề tiền chưa chịu từ bỏ. Để bây giờ đệ đệ ta quay lưng với nó trở mặt thành thù, xem xem từ nay về sau nó làm cách gì mà gượng dậy nổi!”

Trốn sau cánh cửa, Âu Dương Minh không thể kiềm chế được nữa, “Rầm” một tiếng đẩy cửa vọt vào.

Hai người trong phòng chợt thấy hấn thành linh xuất hiện lập tức ngậy đại chết trân.

Âu Dương Minh oán hận trừng mắt nhìn ca ca, cắn răng nói: “Ca. . . người cư nhiên gạt ta!”

Nhìn thấy mặt đệ đệ thống khổ vụn vẹo biến hình, Âu Dương Phi cũng hổ thẹn cúi thấp đầu xuống, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một tia áy náy khó chịu.

Âu Dương Minh kinh ngạc nhìn gương mặt vốn quen thuộc vô cùng thân thiết của người anh trai ấy, trong lòng chỉ cảm thấy đau như ai dấn. Luôn luôn kính trọng tin tưởng người anh trai mà hấn tôn sùng như thần tượng tuyệt nhiên hôm nay lại toan tính lừa mình, hấn quả thực đau lòng khôn xiết.

Ảm đạm xoay người, hấn chán chường chậm rãi bước ra ngoài cửa, lại bị Âu Dương Phi lao tới ôm chặt.

“Buông ra!” Âu Dương Minh cắn hận rống lên, liệu mình muốn trốn thoát khỏi trói buộc của ca ca.

“Tiểu Minh, ngươi muốn đi đâu?” Âu Dương Phi quyết chết phải giữ chặt hắn, không hề lo lắng hỏi.

“Ta muốn đi tìm Lam Dược!” Âu Dương Minh quay đầu gào lớn với ca ca: “Ta muốn tìm nó để giải thích mọi thứ!”

“Lam Dược đã đi theo Thường Chính rồi, biến người bao la ngươi đi đâu tìm nó đây?” Âu Dương Phi vội la lên ngăn cản.

Âu Dương Minh ngăn người, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh, điềm nhiên nói: “Chỉ cần có kiên nhẫn, ta tin tưởng nhất định rồi sẽ có một ngày có thể tìm được nó!”

Nhìn thấy vẻ mặt kiên định của đệ đệ, Âu Dương Phi không khỏi giật mình. Âu Dương Minh thừa cơ này vội vàng vùng thoát khỏi cánh tay anh trai lao nhanh ra khỏi phòng, bất kể mọi thứ chạy như điên ra lộ.

Trở lại trường học, Âu Dương Minh qua loa thu dọn một ít hành lý, không kịp chào hỏi ai lật đật rời khỏi trường, bước những bước đầu tiên trên hành trình tìm kiếm Lam Dược.

Hắn rào bước một mồi đi đến phiên chợ ngẩng mặt lên nhìn trời, rốt cuộc vẫn không thu về được kết quả gì, rồi ngồi xõm xuống trên phần đất bên ngoài xe lửa nghỉ ngơi một chút. Rồi sau đó bắt đầu theo từng ga xe từ Đông sang Tây, từ Nam ra Bắc, từ thành thị nối tiếp thành thị, từ nông thôn nối tiếp nông thôn vẫn cố kiên trì không nguôi ngoai hy vọng tìm kiếm.

Bằng đi đã hơn hai năm mò mẫm dò tìm. Trong hai năm đó, Âu Dương Minh không hề quan tâm bất cứ chuyện gì, cũng chẳng phiền lo nghĩ những chuyện nằm ngoài tầm tìm kiếm của hắn. Tiền tiêu hết, thì hắn nhờ vào mớ văn bằng tốt nghiệp y khoa ở địa phương tạm dừng chân tìm vài công tác hành nghề, chờ góp đủ số tiền lại cất bước lên đường tiếp tục tìm kiếm.

Âu Dương Phi và cha mẹ hắn không ngừng đánh điện khuyên hắn trở về, nhưng hắn hoàn toàn không nghe lọt lời nào. Đối với hắn mà nói, sinh tồn còn lại chỉ dành một mục đích duy nhất: Đó chính là tìm bằng được Lam Dược, nói với nó một câu xin tha thứ!

*****

Một ngày nọ, đang ở khu thiểm Bắc Sơn điều tra nghe ngóng thì Âu Dương Minh bỗng nhiên nhận được một cú điện từ ca ca. Trong điện thoại, Âu Dương Phi nói cho hắn biết một tin cực kì chấn động: phụ thân của Lam Dược – Lam Bình Trung đột ngột phát bệnh cấp tính qua đời!

Âu Dương Minh hết sức khiếp sợ, Âu Dương Phi vẫn bình tĩnh nói tiếp, có lẽ Lam Dược sẽ vì tình nghĩa cha con mà đến tham dự tang lễ của Lam Bình Trung, cho nên đây là cơ hội hiếm có của hắn nên mới lập tức đánh điện gọi hắn trở về. Âu Dương Minh tưởng tượng đến cuối cùng cũng nhận được một tia hy vọng lớn, vì thế tức tốc thu dọn hành lý chuẩn bị hành trang về nhà.

Sau một giờ bay, Âu Dương Minh xuất hiện ở cổng sân bay nhìn thấy ca ca hắn tiến đến nghênh đón.

Xa cách hai năm, hắn cũng đã dần dần tha thứ cho ca ca, vì thế liền thân thiết quàng tay ôm lấy ca ca. Âu Dương Phi có vẻ rất kích động, không ngừng lôi kéo tay hắn, sấm hối lại tội lỗi năm đó.

Âu Dương Minh nhẹ nhàng khuyên can anh trai, bấy giờ ý nghĩ duy nhất của hắn là mau chóng chạy thật nhanh tới Yến Nam trang.

Trên đường đến Yến Nam trang, Âu Dương Phi kể lại toàn bộ sự việc xảy ra trong hai năm hắn vắng nhà. Phải, từ đó đến nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra.

Nguyên lai từ sau lúc Lam Trạch xảy ra tai nạn mà tàn tật đến nay, thần trí hắn lúc nào cũng như người điên, tâm thần thất thường. Vốn là tật bệnh quán thân nay Lam Bình Trung còn phải chịu thêm một đả kích quá lớn, vì dốc lòng chăm sóc đứa con mà đối với việc kinh doanh của công ty dần dần lơ là, đến nỗi tập đoàn Lam Thị ngày càng sa sút, rốt cục cũng đứng bên bờ vực phá sản. Đến bước này, Lam Bình Trung mới giật mình hồi hận, giận quá công tâm, bệnh tim tái phát mà đột ngột qua đời.

Nghe đến đó, Âu Dương Minh không khỏi từng trận cảm thán, Lam Trạch bởi vì Lam Dục mà tự thành tàn phế, còn Lam Bình Trung thì lại vì Lam Trạch mà tán gia bại sản, đây cũng coi như là gieo nhân nào thì gặt quả nấy.

Vừa tới Yến Nam trang, xe còn chưa kịp dừng lại, Âu Dương Minh đã nhảy thẳng xuống xe. Quay đầu lại thì thấy Âu Dương Phi vẫn không nhúc nhích bèn lên tiếng hỏi lại: “Anh, người không vào xem sao à?”

Âu Dương Phi hồ thẹn nói: “Người vào đi, ta căn bản không mặt mũi nào để gặp mặt Lam Dục nữa, chỉ hy vọng người cuối cùng có thể tìm được nó, chấm dứt nguyện vọng bao năm của người!” Nói xong nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, quay đầu xe về, nổ máy rời đi.

Nhìn xe ca ca dần khuất bóng trên mặt đường, Âu Dương Minh buồn bã thất thiếu đi vào trong nhà, ca ca rốt cục cũng biết hối cải, đáng tiếc hối cải cũng đã quá muộn.

Chậm rãi đi vào khu biệt thự Yến Nam từng là biệt trang nổi tiếng nhất trong giới thượng lưu mà nay lại tiêu điều không ai trông giữ chỉ còn là một đồng hoang tàn đổ nát, Âu Dương Minh không khỏi lắc đầu thở dài. Năm đó, Lam Dục ở nơi đây từng nhận hết lăng nhục tra tấn, mà chính mình còn đi hiểu lầm vu oan cho nó, hắn đến giờ có thể tưởng tượng được lúc ấy người thiếu niên đó đã bất lực và đau lòng tuyệt vọng đến cỡ nào.

Nương theo hoài niệm, hắn đi qua một đoạn đường nữa, Âu Dương Minh bỗng nhiên phát hiện trong đoạn cuối lối vào khuôn viên rõ ràng có đậu lại một chiếc xe đến từ bệnh viện chuyên dùng để chở các bệnh nhân tâm thần.

Hắn bất giác có chút sững người, lại lập tức trấn tĩnh thăm đoán được chiếc xe ấy là đến đón Lam Trạch đi. Lam Bình Trung đã chết, mà Lam Trạch mang tinh thần điên dại lại tàn phế không người chăm sóc, tự nhiên sẽ bị đưa vào viện bệnh tâm thần thôi.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau đã chứng kiến hai gã hộ lý đẩy một chiếc xe lăn đi đến. Tuy rằng đứng cách thật xa không thấy rõ được mặt, nhưng Âu Dương Minh cũng có thể nhận ra người ngồi trên xe lăn chính là Lam Trạch.

Năm đó từng là một vị công tử ăn chơi trác táng, lộng hành ngang ngược không ai bì nổi mà giờ đây trở nên tiều tụy dị thường thảm hại, hoàn toàn còn nửa phong thái anh tuấn ung dung lúc xưa. Đương khi hai gã hộ lý nâng hán vào xe, hán đột nhiên ***g lên giầy dựa, nhưng lập tức đã bị hai nam hộ lý cường tráng ngăn chặn mạnh mẽ nhét vào trong xe.

Cửa xe đóng lại, tiếng gào thét của kẻ lên con cuồng đại dần dần trôi tuột rồi đi khỏi người Âu Dương Minh. Kẻ ở lại thầm lên tiếng thay hán: Lam Trạch người làm quá nhiều việc ác, vậy mà chưa bao giờ nghĩ tới mình cuối cùng sẽ phải rơi vào kết cục thế thảm như vậy sao!?

Đang lúc hán còn đang sững sờ, từ bên trong lối vào bỗng nhiên đi ra một thanh niên có dáng người cao gầy, Âu Dương Minh đang chăm chú nhìn kĩ thì đột nhiên hét lớn: “Thường Chính!” Bởi vì quá mức kích động, liên thanh kêu lên không che dấu sự run rẩy đan xen trong sự phấn khích tột cùng.

Lúc này Thường Chính cũng đã chú ý tới hán, bàng hoàng một chút rồi khẽ chau mày lên tiếng: “Âu Dương Minh, ngươi sao lại ở đây?”

Âu Dương Minh chạy như bay đến trước mặt người kia, ôm tay Thường Chính hưng phấn nói không ngừng nghỉ: “Ta tới tìm ngươi và Lam Dục! Ta đoán các ngươi có thể sẽ trở về tham dự tang lễ, cho nên mới thử vận, không ngờ ta may mắn đoán trúng! Mấy năm nay các ngươi đã đi đâu? Ta tìm kiếm các ngươi thật là vất vả. . . May mà trời xanh có mắt, cuối cùng cũng để ta tìm được rồi! . . . Lam Dục đâu? Có phải còn ở bên trong không? Để ta vào tìm nó!” Dứt lời liền định vọt vào linh đường.

Thường Chính với tay kéo hán lại, thần nhiên nói: “Không cần đi, nó không có ở bên trong. . .”

“Nó không tới đây sao?” Vừa nghe xong mấy lời đó Âu Dương Minh không khỏi chùng xuống thất vọng.

“Ừm.” Thường Chính sắc mặt trầm xuống, khẽ gật đầu rồi mới nói tiếp: ” Chuyện chủ tịch Lam qua đời ta không nói cho nó biết, ta không muốn chuyện này quấy nhiễu cuộc sống an bình của nó. Cho nên ta một mình đi tới tang lễ.”

“Vậy, nó hiện tại đang ở đâu, ngươi mau dẫn ta đi gặp nó đi!” Âu Dương Minh lo lắng hỏi, chỉ hận không thể ngay lập tức bay đến bên cạnh Lam Dục.

Thường Chính lạnh lùng liếc mắt nhìn hán, lãnh đạm nói: ” Không phải ngươi rất căm ghét và khinh miệt nó sao? Hà có gì còn cố tìm nó!?”

Gương mặt Âu Dương Minh tức thì đỏ gay, không hề dấu lộ ra vẻ ngáp ngừng lúng túng: “Thường tiên sinh, là ta khi đó làm tin lời gièm pha, hiện tại ta đã biết sai rồi! Ta biết tội mình đáng chết vạn lần! Cho nên ta muốn nhìn thấy mặt nó một lần, để bồi đắp lại tất cả những gì mà ta nợ nó.”

“Không cần!” Thường Chính quả quyết cự tuyệt: “Lam Dục hiện tại đang sống rất yên ổn, ta không muốn có bất kì người nào lại đến quấy rầy sự bình yên của nó!”

“Van cầu ngươi, Thường tiên sinh.” Âu Dương Minh nhìn không được hạ mình cầu xin: “Ngươi để cho ta gặp mặt Lam Dục đi, suốt hai năm qua không lúc nào là ta từ bỏ ý định tìm kiếm các ngươi, nay nếu còn chưa gặp được mặt nó, ta đời này cũng không thể nào sống yên ổn được!”

Thường Chính quay đầu lại nhìn thẳng vào hắn, quyết liệt nói: “Âu Dương Minh, ngươi có biết ta mất bao nhiêu công sức mới làm cho Lam Dược khôi phục lại bình thường hay không? Ta dẫn nó đến trại an dưỡng ở Đức điều dưỡng suốt một năm hơn, mới làm cho nó dần dần phai nhạt cơn ác mộng kinh hoàng trong quá khứ, nhen nhóm chút ngọn lửa sinh tồn trong nó. Hiện tại nó sống rất an nhàn bình thản, tâm lặng như nước, nay ngươi lại đòi đến quấy rầy nó, gọi lại những kí ức đau lòng của nó, thì tâm huyết trước nay của ta chẳng khác nào là đổ sông đổ biển hay sao!?”

Âu Dương Minh lập tức giật mình, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm trong miệng: “Thì ra các ngươi đi nước ngoài, khó trách ta tìm thế nào cũng không gặp. . .” Tự trầm ngâm một chút rồi thấp giọng tiếp tục nài nỉ: “Thường Chính, ta sẽ không làm phiền Lam Dược đâu, ta chỉ xin được đứng xa xa liếc nhìn nó một lần thôi, chỉ một lần thôi, ta xin ngươi!”

Thường Chính bắt đầu nhìn hắn, cơ mặt dần dần giãn ra hiển hiện chút thần sắc do dự, suy nghĩ một hồi rốt cục khẽ thở dài lên tiếng: “Được rồi. Ta dẫn ngươi đi gặp nó. Nhưng ngươi chỉ có thể núp một bên thật xa nhìn nó, tuyệt không được để nó phát hiện ra ngươi!”

“Nhất định nhất định mà, ta quyết không kinh động nó đâu!” Âu Dương Minh vội vàng điệp thanh đáp ứng. Tưởng tượng đến rốt cục cũng có thể tái kiến người mình thương nhớ, trong lòng không khỏi mừng rỡ phát cuồng, hai bàn tay nắm chặt vào nhau bắt đầu run lên hoan hỉ.

Sau khi rời khỏi Yên Nam trang, Thường Chính lấy xe của mình chở Âu Dương Minh đi thẳng về phía Bắc giao lộ. Xe chạy băng băng đi ngang qua mấy tỉnh gần giáp ranh biên giới, sau đó dừng lại tại một thành phố hẻo lánh ven đô nằm bên cạnh một triền núi không cao được khúc sông tươi đẹp uốn lượn ôm quanh.

Xuống xe, Thường Chính lập tức dẫn Âu Dương Minh đến một bãi đất trống nằm nép mình dưới chân núi thoáng đàng thanh vắng.

Khi chậm rãi tiến gần vào sân, Âu Dương Minh kinh ngạc phát hiện ở cổng lớn có một tấm biển được viết to mấy chữ rõ nét “Cô nhi viện Dược Chính”, hắn tức thì ngạc nhiên quay sang Thường Chính hỏi lại: “Cô nhi viện này là do các ngươi mở à?”

“Đúng vậy, là chúng ta dùng khoản tiền mà Lam Bình Trung cấp cho lúc bọn ta bị đuổi khỏi Lam gia để xây dựng lên nó.” Thường Chính mỉm cười đáp: “Sau khi từ Đức trở về ta có hỏi Lam Dược có dự định gì không, nó nói nó rất muốn vì những đứa trẻ mồ côi bất hạnh làm một chút việc, bởi vì thời thơ ấu của nó rất bi thảm, cho nên nó muốn cố hết sức có thể giúp đỡ nhưng đứa trẻ cũng có thân thể mồ côi như nó, hy vọng bọn họ có thể hưởng được một tuổi thơ hạnh phúc và đầy đủ hơn nó. Vì thế chúng ta dốc hết tiền dựng lên cô nhi viện này, giành cho những đứa trẻ bất hạnh ấy có được mái ngói tốt nhất.”

Âu Dương Minh đáy lòng đau nhói thật sâu rung động, nghĩ đến bản thân trước kia từng ngu xuẩn nghe lời phiến diện mà hiểu lầm một con người hiền lành hòa ái như nó, trong lòng quả thực cực kì hổ thẹn.

Cuối cùng khi đi đến trước cổng, Thường Chính không dẫn hắn vào trong nữa mà ngược lại dọc theo song sắt vây quanh tường đi thẳng đến hậu viện.

Đi vào hậu viện, đến dưới gốc một cây Hòe tán rộng to lớn, Thường Chính chỉ vào bên kia song sắt rồi nói với Âu Dương Minh: “Lam Dược ở bên trong đó, ngươi đứng tại đây là có thể nhìn thấy nó. Ngần vịn栏杆 cũng đừng kinh động nó, biết không!?”

Âu Dương Minh nhìn theo hướng tay hắn chỉ, thì thấy một vườn hoa nho nhỏ có trồng rất nhiều loài hoa khoe sắc như nhạn màu và thanh nhã, xa xa có

một đám trẻ con đang tung tăng vui cười chơi đùa, cách đó không xa lấm thẫm ảnh một thiếu niên mình mặc chiếc áo sơ mi màu trắng cổ rộng, đang chăm chú tia hoa tươi nước.

Âu Dương Minh vừa nhìn thấy bóng thiếu niên áo trắng đó nhất thời cả người run lên, kích động mãnh mẽ khó có thể ức chế. Người thiếu niên mặc chiếc áo trắng thanh tú tuổi trẻ, ôn hòa văn nhã ấy chính là người mà hắn theo đuổi suốt hai năm trời, ngày lo đêm nghĩ đau khổ tìm kiếm – Lam Dược ấy đang đứng rõ ràng ngay trước mắt hắn!

Hai năm không gặp, Lam Dược đã cao lớn và trưởng thành hơn rất nhiều, bỏ đi lớp ngây thơ non trẻ thướt tha, càng sinh trưởng về thanh nhã thoát tục. Âu Dương Minh âm ỷ cảm thấy từng đợt sóng xao xuyên trong lòng đang từ từ dâng lên tràn bờ.

Đang lúc hấn ý loạn tinh mê, thì một cô nhóc độ tuổi bốn – năm đang chơi đùa trong viện bỗng nhiên lần tẩn chạy tới bên người Lam Dược xòe que chong chóng trong tay ra kêu lên bằng giọng mũi the thé: “Lam ca ca, Lam ca ca... sao chong chóng của ta không quay được nữa rồi?”

Lam Dược buông ầm tươi xuống, cầm lấy chong chóng kiên nhẫn thò tay vào cánh nó quay một vòng rồi đưa ra trước gió, chong chóng mượn lực gió tức thì lại xoay tròn. Cô nhóc vui mừng vỗ tay liên tục, lộ ra gương mặt bầu bĩnh thán phục đến buồn cười, Lam Dược nhìn thấy sự hồn nhiên ngộ nghĩnh đó cũng vui theo nở nụ cười dịu dàng, nét tươi cười ấy sáng lạn đến loá mắt làm bừng lên trong mắt Âu Dương Minh một hình ảnh khiến hắn đứng ngây ra bất động say đắm muốn dõi theo nhìn mãi.

Thường Chinh vẫn đứng phía sau, thấp giọng lên tiếng: “Người xem nó cười rất vui vẻ, niềm hạnh phúc và mong ước lớn nhất của nó là được chăm sóc những đứa trẻ mồ côi ấy, nó bây giờ đã từ từ thoát khỏi cái bóng ma hắc ám của quá khứ rồi, nay người còn nhẫn tâm muốn đi quấy rầy nó nữa sao?”

Âu Dương Minh kinh ngạc đờ đẫn cả người, Lam Dược hiện tại đang bình yên và hạnh phúc đến nhường nào, hắn thật sự không nên lại đi quấy nhiễu sự bình yên đó!

Sau khi trở về từ cô nhi viện, Âu Dương Minh không muốn rời đi bất cứ nơi đâu nữa. Hắn rất nhanh ngay tại bệnh viện địa phương tìm được rồi một công việc khá tốt, tại đây mọi thứ ăn ở dần dần được sắp xếp ổn thỏa.

Bởi vì bệnh viện rất ít người lo việc hộ lý, nên Âu Dương Minh rất ít khi được rảnh rỗi. Nhưng, chỉ cần một có chút thời gian rảnh là hắn sẽ chạy ngay đến dưới tàng cây Hòe to cao trải dài bóng mát, xa xa quan sát nhất cử nhất động của Lam Dược. Hắn luôn luôn nép mình đứng một bên trộm nhìn, chưa bao giờ dám đi ra khuấy động cuộc sống yên bình của Lam Dược.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể thường xuyên nhìn thấy Lam Dược vui vẻ tươi cười – ấy chính là ước vọng lớn nhất đời hắn.

°. Toàn văn hoàn .°

Bạn đang đọc truyện *Tùy Ái Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.